70

INCREDIBILA ÎNTOARCERE

Rachel Lindsay

COLECȚIA ROMANTIC

Rachel Lindsay

INCREDIBILA ÎNTOARCERE

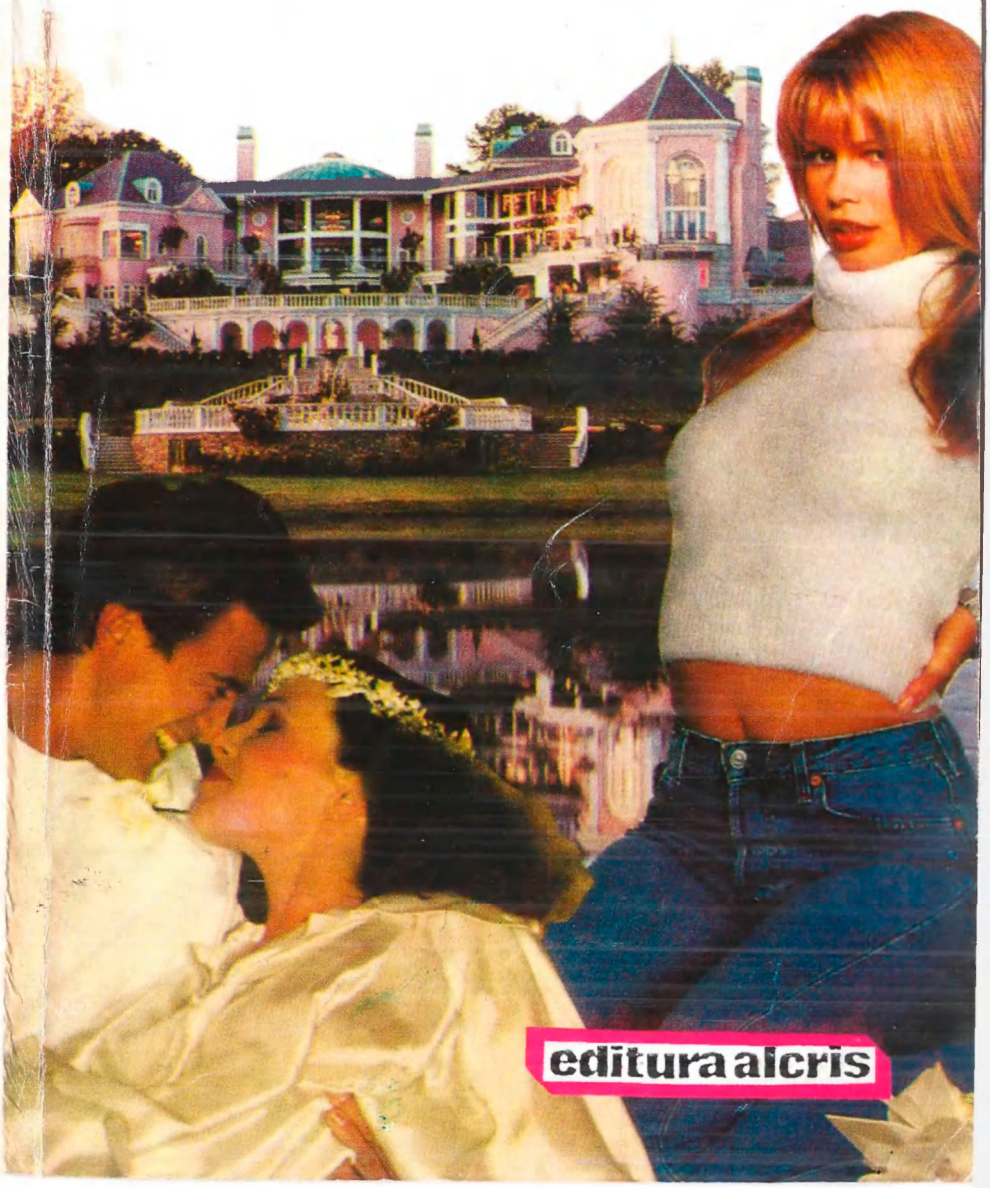

editura alcris

RACHEL LINDSAY

INCREDIBILA ÎNTOARCERE

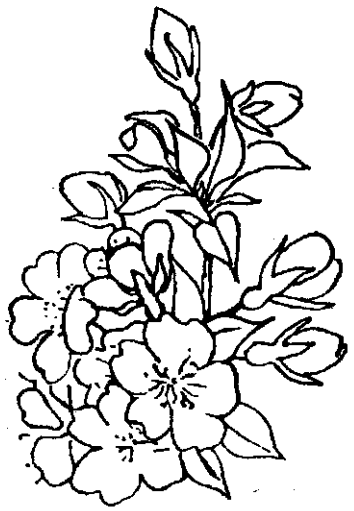

Coperta: ANDY

© by Rachel Lindsay, 1986

UNWANTED WIFE
Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
editurii ALCRIS

RACHEL LINDSAY

INCREDIBILA ÎNTOARCERE

Traducere de
MIHAIL MININ

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-11-6

Colecţia: „ROMANTIC“

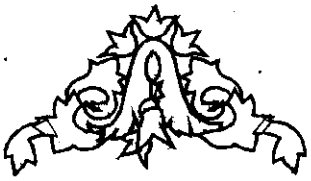

CAPITOLUL I

Adrien Chesterton luă stiloul, se aplecă deasupra biroului şi începu să semneze corespondenţa. Lampa de birou care îl lumina răspândea reflexe aurii în părul său cafeniu-deschis şi-i colora tenul de obicei palid.

— Iată, spuse el cu un surâs la adresa secretarei, înşurubând capacul stiloului. Nu vă puteţi plânge .. sunt la înălţimea situaţiei, nu?

— Asta nu se datorează faptului că munciţi prea mult, răspunse ea pe un ton lipsit de gravitate. Nu ştiu ce v-aţi face fără magnetofon.

— Nu mi-ar rămâne decât să angajez o altă persoană impecabilă ca dumneavoastră.

El se ridică şi se îndreptă către uşă. Era un bărbat înalt şi zvelt, părând să aibă cam treizeci de ani. Ţinuta sa rigidă te ducea cu

gândul la strămoşii săi războinici şi finețea aristocratică a trăsăturilor lui întărea credința general admisă potrivit căreia, în secolul trecut, un prinţ suedez nu ar fi fost insensibil la farmecele unei Chesterton. Chipul său avea trăsături contrastante: sprâncenele arătau fermitate şi gura avea un aer senzual, ochii albaştri şi genele întoarse şi dese, maxilar lat specific omului de acţiune şi fruntea înaltă a gânditorului.

El traversă holul. În salon, o regăsi pe mama sa, cu care avea obiceiul să ia aperitivul înainte de cină. Aşezată într-un fotoliu auriu, într-o atitudine maiestuoasă, doamna Chesterton cerceta amănunţit carnetul de membru al ziarului „Times". El îi întinse un pahar cu Xeres.

– Ai văzut? spuse ea ridicând ochii asupra lui. Nigel Lockheed se căsătoreşte cu fiica lui Bruce Cardley...

Adrien ridică din umeri şi, fără să răspundă, deschise radioul. Era ora când se transmiteau ştirile.

Mama lui făcu o mişcare de nerăbdare.

– Te rog închide radioul. Vreau să-ţi vorbesc.

După inflexiunea vocii era uşor de ghicit motivul discuţiei.

— Doar nu e vorba iarăşi de Diane, sper? spuse el agasat în timp ce diminua intensitatea sunetului.

— Nu văd ce e rău în asta! făcu doamna Chesterton. Nu înţeleg ce se petrece între voi doi. Se împlinesc patru luni de când sunteţi logodiţi şi tot n-aţi fixat data căsătoriei.

— Nu-i nici o grabă!

— Cineva ar putea crede că nu vreţi să vă căsătoriţi, insistă ea.

— Şi acel cineva s-ar putea înşela.

— Ei bine, atunci, fixaţi o dată. Sau Diane este aceea care tergiversează încheierea căsătoriei?

— Nimeni nu tergiversează, spuse el cu moderaţie. Se întâmplă doar că nu suntem grăbiţi.

Mama lui se încruntă şi vorbi din nou fără să se lase descurajată:

— E multă vreme de când eşti singur. Ai ajuns un adevărat sihastru. De acum e timpul să ai o soţie şi copii.

— Vom fixa o dată după alegerile parţiale, îţi promit. Dar ţin să mă căsătoresc în intimitate, mamă. Nu sunt la prima căsătorie, nu uita.

— Pentru Diane este prima, şi are dreptul să-şi dorească o nuntă cu mulţi

invitaţi. Tu ştii ce gândesc despre prima ta căsătorie, nu-i aşa? O poveste clandestină cu o femeiuşcă străină care...

– Mamă, te rog...

– Iartă-mă, Adrien, dar de fiecare dată când mă gândesc la felul în care s-a purtat...

– Nu avea de ales.

El se îndreptă spre uşă cu paharul în mână.

– Mai am ceva de lucru. Pe curând.

Cu un mers sprinten, se înapoie în bibliotecă.. Această frumoasă încăpere dreptunghiulară, cu mobilier de mahon, era locul în care se simţea cel mai liniştit. Sprijinit de fereastră, îşi lăsă privirea să rătăcească peste peluzele de curând tunse, în timp ce se gândea la sutele de hectare de păşuni cu iarbă deasă care înconjurau parcul. Era proprietatea sa, şi o îndrăgea cu o iubire aproape senzuală. Îi îndrăgea pe toţi cei care munceau la întreţinerea ei, şi de care se simţea răspunzător. Într-un sens, mama sa avea dreptate; îi trebuia o soţie cu care să împartă bucuriile şi răspunderile, copii care îi vor înlocui, când va veni momentul.

Imaginea Taniei îi invadă dintr-odată mintea; revedea cu o precizie uluitoare

pe fata înaltă şi subţire cu care se căsătorise cu opt ani în urmă. Ea avea atunci optsprezece ani şi tenul deschis specific rasei sale; părul ei de culoarea mierii punea în evidenţă minunăţia ochilor ei de culoare violet închis.

Dumnezeule, ce departe păreau toate astea! Opt ani, o veşnicie... Când îşi amintea de tânărul care era atunci, Adrien avea impresia că vede un străin fără nici o asemănare cu bărbatul care devenise, acest bărbat matur şi auster, care îşi dăduse demisia de la Ministerul Afacerilor Externe ca să se ocupe din nou de proprietatea tatălui său, şi care urma în curând să se căsătorească cu fiica Lordului Biddell.

Vru să-şi revină şi să-şi fixeze gândurile asupra prezentului. Imposibil. Nu-şi putea alunga amintirile, şi dinaintea lui apărea Tania, aşa cum o văzuse pentru prima dată.

Era o zi splendidă de vară. Tocmai fusese numit la Ambasada Angliei din Rovnik şi se dusese cu prietenii în centrul oraşului, să asiste la Carnavalul Trandafirului. Marea sărbătoare naţională era în toi. Se dansa peste tot pe străzi. Vassi, un vin dulce din acel ţinut, curgea în valuri.

Pe strada principală, în strigăte și aplauze, defilau carele împodobite cu sute de trandafiri de toate culorile.

Deodată, atenția i-a fost atrasă de o fată înaltă și subțirică în mijlocul unui grup de tineri. Ea purta un costum tradițional: fustă largă și bluză cu broderii multicolore. A fost mișcat de privirea meditativă cu care se uita spre carele alegorice, în vreme ce toți, în jurul ei, erau de o veselie exuberantă. Deodată, s-a produs o mișcare a mulțimii, și tânăra dispăru.

La sfârșitul după-amiezei, după ce a băut mult și a mâncat, își lăsă prietenii, neavând nici un chef să dănțuie în stradă, și vru să se întoarcă la el acasă. Dar nu era lucru ușor. Străzile erau înțesate, și era oprit din cinci în cinci minute de străini zgomotoși care încercau să-l antreneze în zbănțuiala lor.

Reușise în fine să se strecoare pe o străduță îngustă aproape de Ambasadă, când o revăzu pe îngândurata tânără blondă. Se afla în mijlocul unei mulțimi de tineri dansatori și părea că se distrează. Dar deodată, dansul deveni nebunesc, și o văzu încercând în zadar să se desprindă din el. În clipa când farandola se apropia de el, întinse brațul și o cuprinse de mijloc.

După o clipă, ea se afla alături de el, puţin stânjenită, încercând să-şi aranjeze ţinuta. El continua s-o ţină de mijloc. Murmurând o scuză, îi dădu drumul.

– E bine? întrebă el în rovniana lui şovăitoare.

– Da, mulţumesc. A fost drăguţ din partea dumneavoastră că mi-aţi venit în ajutor.

Tocmai se îndepărta când Adrien, totuşi foarte serios de felul său, făcu un gest care îl uimi până şi pe el. Cuprins de o dorinţă irezistibilă de a o cunoaşte mai bine pe acea fată, făcu un pas ca să-i bareze drumul.

– Cunosc un restaurant liniştit nu departe de aici. Vreţi să-mi permiteţi să vă ofer ceva de băut...

El o văzu că ezită şi reluă deîndată:

– Mă numesc Adrien Chesterton şi lucrez la Ambasada Angliei.

– Şi eu, sunt Tania Kovacs.

Cu timiditate, ea îi întinse mâna.

– Acum că prezentările sunt făcute conform uzanţelor, continuă el, sper că nu mai aveţi nimic împotrivă să serviţi o îngheţată de ciocolată împreună cu mine.

Aşa începuse o prietenie care în curând devenise ceva mai profund. Foarte inteli-

gentă şi bine educată, Tania nu semăna în nici un fel cu tinerele englezoaice pe care Adrien le frecventa de obicei. Ţinută din scurt de părinţii în vârstă, dobândise un sens al valorilor diferit de cel al tinerilor de vârsta sa.

— Nu regret deloc această educaţie, spusese ea, cu toate că uneori mă simt stingherită chiar şi în propria mea ţară... Tatăl meu este istoric, ştiţi, el m-a învăţat totul. Pentru el, trecutul este la fel de important ca şi prezentul, chiar într-o mai mare măsură, şi asta face să mă tem pentru el...

Adrien nu avea nevoie de lămuriri. Era foarte limpede, de când cu evenimentele politice recente care tulburaseră Rovnia. Nu era nimerit să amintească de timpul în care libertatea cuvântului făcea parte din celelalte libertăţi civice. Astăzi, în Rovnia, dacă se întâmpla ca vinul să curgă nestingherit, în schimb libertatea de gândire nu mai exista.

Dar, pe timpul acestei veri frumoase, orizontul politic încărcat totuşi de ameninţări nu-l prea preocupa pe Adrien. Singura sa grijă era să se căsătorească cu Tania. Spre marea lui uimire, nici ambasadorul, nici guvernul rovnian nu se opuseseră

acestui proiect. Profesorul Kovacs avea o reputaţie mondială, şi faptul acesta a facilitat fără îndoială lucrurile pentru cei doi îndrăgostiţi.

În timpul lunii lor de miere, situaţia politică s-a degradat brusc. A avut loc o lovitură de stat, şi puterea a fost luată de un dictator militar. Adrien a fost rechemat în Anglia. La zece zile după ce se căsătoriseră, Tania venise să-l însoţească la aeroport.

— Voi fi curând împreună cu tine, dragul meu, spusese ea îmbrăţişându-l. Peste o săptămână, voi dispune de toate actele necesare şi ne vom reîntâlni.

— Am să număr orele... spuse Adrien strângând-o în braţe să o sufoce.

Cum şi-ar fi putut închipui că nu se vor mai vedea niciodată?

Tania nu se ţinuse de promisiune, pentru că tatăl ei fusese aruncat în închisoare, şi pentru că nu vrusese să-şi părăsească mama. Neliniştit de întorsătura luată de evenimente, Adrien insistase pentru ca ea să poată părăsi Rovnia cât mai degrabă posibil. În două rânduri, a putut s-o prindă la telefon, dar simţise din ce în ce mai multă reţinere din partea ei. Apoi sosise o scrisoare de la Tania, în care se spunea că

tatăl ei murise în pușcărie, și că le ceruse viza pentru mama ei. Bucuria lui Adrien a fost de scurtă durată. Viza pentru doamna Kovacs a fost refuzată și, mai rău decât atât, propria viză a Taniei fusese anulată.

Timp de luni de zile bătu drumul la Ambasada Rovniei. I se răspundea de fiecare dată la fel; scrisorile sale ajungeau la destinație și, dacă soția lui nu-i scria, dacă refuza să răspundă chemărilor sale telefonice, lucrul acesta nu se putea întâmpla decât în mod deliberat. Dar el refuza să creadă așa ceva și, cu toate că nu primea nici un răspuns de la ea, se dădu peste cap ca să-i obțină plecarea din țară. Și apoi, în jurul celei de-a doua aniversări a căsătoriei, guvernul rovnian anunță că toți cetățenii care se căsătoriseră cu străini solicitaseră anularea acestor căsătorii.

— Nu voi crede niciodată că soția mea a procedat astfel din proprie inițiativă, urlă Adrien la atașatul rovnian care i-a acordat o audiență. Ea nu a putut solicita asta decât sub constrângere!

Atunci superiorul său de la Ministerul de Externe i-a dat de înțeles că risca să pună în pericol viața Taniei, tot insistând în felul acesta la ambasadă. Cu timpul, totuși, începu să se convingă că dacă ea

ar fi vrut cu adevărat să-şi părăsească ţara, ar fi găsit cu siguranţă un mijloc... Şi iubirea lui începu să pălească.

Moartea tatălui său îl ajută considerabil să uite de această căsătorie ratată. A fost nevoit atunci să-şi dea demisia de la Ministerul Afacerilor Externe pentru a se ocupa de administrarea proprietăţii familiei. Puţin câte puţin, această existenţă sedentară îl făcu să-şi regăsească tihna şi seninătatea pe care credea că le pierduse pentru totdeauna.

Trecură ani. Cu şase ani în urmă, el realizase dintr-odată că era dator nu numai să administreze proprietatea dar şi s-o lase moştenire urmaşilor săi. În consecinţă, o ceru în căsătorie pe Diane Biddell, o brunetă elegantă, distantă pe care o cunoştea de când lumea. Nu era o căsătorie din dragoste. Diane şi el se plăceau şi aveau multe în comun, dar atât şi nimic mai mult.

Puţin după logodna lor, deputatul din circumscripţia lor murise şi i se ceruse lui Adrien să-l înlocuiască. Hotărât să apere cu energie drepturile proprietarilor agricoli, acceptase, ştiind că lupta cu adversarul său va fi aprigă. Acesta era Roger Paulton, un roşcovan cu temperament clocotitor,

provenit dintr-o familie modestă ce locuia în sat de generaţii. Îşi croise o situaţie strălucită şi, în vreme ce exercita meseria de profesor la universitatea din apropiere, se dădea drept apărător al agricultorilor...

Cineva bătu la uşă. Adrien se întoarse. Un tânăr cu chip bronzat de soare şi vânt intră fără să aştepte răspunsul. Era Dick Tufton, cumnatul său.

— Te deranjez, Adrien?

— Deloc. Aşează-te. Ei, ce mai e nou?

Dick se lăsă abătut în fotoliu.

— Bătrânul Grant se plânge iarăşi că-l plouă prin acoperiş. A fost deja reparat de două ori anul acesta. Ai crede că el însuşi face găurile astea în acoperiş.

Adrien râse.

— Îl reparăm încă o dată!

— Eşti prea conciliant, replică Dick. E un bătrân afurisit şi arţăgos, şi ai face mai bine să nu-i dai ascultare!

— La vârsta lui, este scuzabil, lasă! Altceva?

Dick se strâmbă.

— Oh, Betty îşi petrece timpul bombănind că prin locurile acestea nu se petrece niciodată nimic.

— Poate că se plictiseşte... De ce să nu vă duceţi să cinaţi diseară în oraş?

— Sunt prea obosit. Şi ea, nu are de făcut nimic toată ziua...

Adrien nu-i răspunse. Ştia că lui Dick nu-i convenea să locuiască cu socrii şi considera că nu-i de datoria lui să intervină într-o problemă care privea căsnicia surorii sale.

— Hai, vino să bem ceva.

— Diane vine diseară? întrebă Dick ridicându-se din fotoliu.

— Da. Se pare că a şi sosit.

Intrând în salon, într-adevăr, o văzu pe Diane aşezată lângă mama lui pe canapea. Tânăra îşi ridică privirile către el cu un zâmbet. Era fermecătoare în rochia aceea bleumarin cu linii simple, gândi el în timp ce-i săruta cu afecţiune obrazul neted.

— Ce-ar fi să facem o mică plimbare după cină? îi spuse la ureche, puţin tulburat de parfumul ei.

— Ce idee minunată. Dacă tu...

Ea se opri din vorbit observând pe majordom că se apropie.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar se află o domnişoară care vă solicită.

— La ora asta? izbucni doamna Chesterton.

— Cine anume, Hamford? întrebă Adrien.

– N-a vrut să-şi spună numele, domnule. Vrea neapărat să vă vadă.

– Ei bine, spune-i să intre.

Majordomul ieşi.

– Este fără îndoială un agent electoral care aduce vreun mesaj, spuse Adrien privindu-şi logodnica.

Uşa se deschise. Hamford introduse o femeie îmbrăcată într-un pantalon negru prost croit şi cu pantofi scâlciaţi. Un fular spălăcit abia reuşea să camufleze şuviţele de păr ciufulit. Într-o mână, ţinea un rucsac deformat şi în cealaltă, o valiză de carton, burduşită, pe care o aşeză pe covor.

Timp de o clipă, cei trei ocupanţi ai salonului o priviră atenţi, cu o tăcere uluită. Apoi Adrien făcu un pas înainte.

– Să înţeleg că aveţi să-mi comunicaţi ceva? spuse el cu amabilitatea-i obişnuită.

Fără să răspundă, femeia îşi ridică fruntea către el dând la iveală un chip străveziu de palid ce era. Era imposibil să-i poţi aprecia vârsta. Ai fi crezut că este o evadată dintr-un lagăr de concentrare. După un moment îndelungat, ea reuşi să spună dintr-odată:

– Adrien!

El îşi încruntă sprâncenele.

– Mă tem că...

Cuvintele îi secaseră pe buze. O bănuială îngrozitoare tocmai îi trecuse prin minte. Continuă s-o privească fix, ca şi cum intensitatea privirii sale ar fi avut darul s-o facă să dispară. Dar nu, se afla chiar aici, în hainele-i negre şi uzate. Tresări văzându-i mâinile pe care şi le aducea aminte albe şi gingaşe. Erau roşii şi aspre, unghiile-i erau rupte, şi degetele ei se agitau cu nervozitate. La vederea acestor degete înţepenite pe baierele rucsacului, el se lumină dintr-odată la faţă.

— Tania! murmură el. Este oare... Nu e cu putinţă... Să fii Tania...

Auzindu-şi numele, femeia scânci sfâşietor şi se aruncă la pieptul lui. Stânjenit, Adrien o bătu încet pe umăr, în timp ce o privea pe mama lui şi pe Diane care îl privea îngrozită. Dar asta nu era nimic faţă de oroarea pe care o resimţea sufletul său.

— Este... ma... aa... este Tania, izbuti el să spună. A trebuit să treacă graniţa clandestin...

— Oh, bietul meu Adrien! spuse doamna Chesterton ridicându-se în picioare. Ce o să ne facem acum?

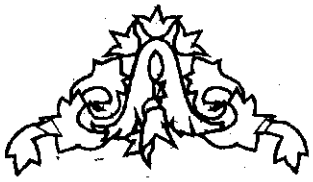

CAPITOLUL II

Tania nu va putea uita niciodată momentul în care se aflase singură în faţa lui Adrien.

După o clipă de panică, acesta o conduse în salonul cel mic de alături, în care atmosfera mai intimă i-a redat un pic de încredere. Dar această speranţă se risipi iute când îl văzu pe Adrien că se îndepărtează repede de ea făcându-i semn să se aşeze în celălalt capăt al camerei.

– Regret că n-am fost înştiinţat de... de sosirea ta, spuse el cu o voce ezitantă. Eu... mmm. A fost un şoc să te revăd...

Ezită o clipă înainte să continue:

– Să presupun că soseşti direct din Rovnia?

– Da. Nu am putut să te previn. Totul a fost hotărât atât de repede!

– Ai avut noroc că ai putut trece graniţa, făcu el cu o voce fără timbru.

Puţini dintre compatrioţii tăi au reuşit asemenea performanţă.

– Asta nu din cauză că le lipseşte dorinţa să o facă. Tu îi cunoşti, Adrien. Ştii cât de mult detestă ei regimul.

– Ei îl suportă bine de opt ani de zile.

– Greşeşti! Se luptă cu el. Rezistenţa a fost organizată. Mulţi au intrat în mişcarea de rezistenţă.

– Am auzit vorbindu-se despre asta. Dar de unde să ştiu eu dacă e adevărat?

– E adevărat, spuse ea cu vehemenţă. Şi tu mă poţi crede. Făceam şi eu parte din ea.

Ea se opri brusc. Dumnezeule, de ce vorbeau despre asta când aveau atâtea să-şi spună, acum când era în sfârşit singură cu Adrien, soţul ei, bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul. Îi scruta chipul cu atenţie. Desigur, băiatul pe care-l părăsise acum opt ani a devenit un bărbat cu înfăţişare mai autoritară, cu voce fermă. Dar în afară de asta, era mereu acelaşi.

– Când ai părăsit ţara? întrebă Adrien care o privea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Acum trei zile. Dar în momentul trecerii frontierei, a trebuit să procedez

cu prudenţă şi să stau ascunsă douăzeci şi patru de ore ca să pot lua un tren.

– Ce gânduri ai? întrebă el cu un aer încordat.

– Gânduri?

Ea îl privea, complet descumpănită.

– N-am nici un gând. Am venit să te regăsesc. Eşti soţul meu.

– Nu mai sunt al tău, spuse el pe un ton hotărât. Ai cerut divorţul de acum şase ani.

– Cum? spuse Tania ţâşnind de pe locul ei. Dar nu este adevărat! Minţi!

– Ba deloc. Acum şase ani, guvernul ţării tale a făcut cunoscut că toţi cetăţenii căsătoriţi cu străini ceruseră divorţul.

– Ei hai, ştii bine că n-aş fi făcut aşa ceva niciodată!

– Cum puteam să fiu sigur de asta?

Văzând-o că se clatină, albă ca varul, se apropie şi o ajută cu amabilitate să se aşeze din nou.

– În fine, Tania, ştiai despre treaba asta? Nu-ţi fac nici un reproş. Ştiu bine că acea hotărâre de divorţ ţi-a fost impusă...

– N-am ştiut nimic despre aşa ceva, strigă ea. Tot ceea ce ştiam, era că scrisorile mele rămâneau fără răspuns, şi că

toate încercările mele pentru a-ţi telefona se soldau cu eşec. Niciodată n-am auzit vorbindu-se despre o asemenea poveste privind divorţul. Niciodată, îţi jur! Pe timpul acestei despărţiri, nu am trăit decât cu gândul la clipa în care aveam să te regăsesc, să fim din nou împreună...

Izbucni în lacrimi.

Foarte stânjenit, Adrien murmură:

– Nu plânge, te rog. Îţi cer iertare că te-am primit cu răceală. Încearcă să mă înţelegi... Desigur, vei rămâne aici până te întremezi. Şi dacă pot să-ţi fiu de folos cu ceva...

– Nu vreau să primesc nimic de la tine! izbucni ea. Nimic!

– Spui asta pentru că eşti profund tulburată. Dar eu mă simt încă răspunzător pentru tine şi vreau să-ţi port de grijă.

– Nu de grijă duc eu lipsă, exclamă ea, ci de iubire!

– Nu mi se pare că e momentul să vorbim despre asta. Sunt opt ani de când nu ne-am mai văzut, şi ne-am schimbat extrem de mult.

– Tu poate, însă nu şi eu! spuse ea cu amărăciune nemărginită. Cum ai putut uita atât de repede trecutul? Nu-ţi pasă deloc că mă întâlneşti din nou?

— Nu uita că tu ai cerut divorţul acum şase ani, spuse el cu voce sacadată. Cum vrei ca faptul acesta să nu-mi fi schimbat simţămintele în privinţa ta? Iartă-mă, Tania, la ce bun să ascundem adevărul?

Cuvintele pline de cruzime îşi croiau drum în mintea ei. Cu o voce încă neîncrezătoare, murmură:

— Vrei să spui că nu mă mai iubeşti?

— Ei, Tania, ce mai avem noi astăzi în comun? Nici unul dintre noi n-a dorit această despărţire, bineînţeles, dar se întâmplă că s-a produs şi... este imposibil să mai revenim la ce a fost!

După o lungă tăcere, ea reluă:

— Acum îmi dau seama bine că nu sunt decât o străină pentru tine. Atunci, spuse ea ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă, nu mai avem nimic să ne spunem. Mă duc.

— Unde vrei să te duci?

— La Londra. Voi găsi eu să locuiesc undeva...

— Nu vorbi prostii! N-ai să pleci aşa, la voia întâmplării. Nu ştiu ce sperai, dar îţi cer să fii rezonabilă.

— Rezonabilă... repetă ea cu tristeţe.

— Şi primul lucru pe care îl ai de făcut, reluă Adrien, este să te duci să te odihneşti. Arăţi foarte obosită.

– N-am dormit de când am plecat din Rovnia.

– Mă duc... Mama îţi va arăta camera. Poate vei judeca altfel lucrurile după o noapte de somn bun. Şi vom relua această conversaţie mâine.

– Da, încuviinţă ea plictisită.

– Am să comand să-ţi aducă cina sus în cameră.

– Nu mi-e foame.

– Poate vei avea chef să guşti ceva un pic mai târziu.

Ea rămase în hol în timp ce el îi adresa câteva cuvinte mamei sale.

– Am să vă arăt camera dumneavoastră, spuse doamna Chesterton ieşind din salon. Adrien are dreptate. Trebuie neapărat să vă odihniţi după o călătorie atât de extenuantă.

Tania o urmă pe mama soacră în tăcere. Dar femeia care urca înaintea ei splendida scară de piatră nu mai era soacra ei, de vreme ce ea însăşi nu mai era soţia lui Adrien. Era ca o străină nedorită într-o locuinţă necunoscută. Nu-i mai rămăsese decât să plece. Cu cât mai degrabă, cu atât mai bine.

Razele unui soare de dimineaţă ce se strecura printre jaluzele o făcură să se

trezească a doua zi. Stând în pat, privea cu admirație camera cu aspect plăcut, mobilată cu gust rafinat. Podeaua era acoperită cu o mochetă groasă de un verde crud asortată cu perdele înflorate. Pereții de culoarea cojii de ou, puneau în evidență patina mobilei stil. Lângă patul ei, pe o masă din lemn de trandafir, se găsea platoul pe care Adrien i-l trimisese în cameră aseară, și de care abia s-a atins.

Adrien... Se așteptase desigur... să-l găsească schimbat, maturizat, înăsprit chiar. Însă necunoscutul care o privea cu răceală și își ascundea cu greu aversiunea față de persoana ei nu avea nimic comun cu bărbatul cu care se căsătorise. Trecutul era mort, mort de-a binelea.

Tania coborî repede din pat și se privi în oglinda mesei de toaletă. Zări niște ochi imenși cu cearcăne, un ten de paloare cenușie, părul fără strălucire. Cum să-i poarte pică lui Adrien că nu a recunoscut-o? Cu un oftat, începu să se îmbrace.

Ieșea din baia alăturată camerei sale când, după ce bătu la ușă, o cameristă intră cu micul dejun.

— Bună dimineața, domnișoară. Ați dormit bine? întrebă ea așezând tava pe masă.

– Da, mulţumesc. Sunt gata şi tocmai coboram pentru micul dejun.

– Domnul m-a rugat să vi-l aduc sus. Vă roagă să coborâţi pe urmă în bibliotecă.

Cafeaua, cornuleţele şi untul gras îi părură minunăţii pe lângă surogatele cu care a trebuit să se obişnuiască acasă la ea. Cu gândul la discuţia ce o aştepta, nu reuşi să bea decât câteva înghiţituri de cafea.

Aşezată în faţa mesei de toaletă, se pieptăna cu mişcări distrate în timp ce se gândea cât de mult contrasta îmbrăcămintea ei demodată cu locul fermecător în care se afla. După ce îşi prinse părul în coc precum avea obiceiul, coborî în bibliotecă.

Când o zări intrând, Adrien se ridică.

– Sper că ai dormit bine? o întrebă el cu amabilitate.

– Da, mulţumesc.

Abia ţinându-se pe picioare, ea se aşeză fără să mai aştepte să fie invitată.

– Nu cred să avem prea multe să ne spunem. Cu cât voi pleca mai repede, cu atât mai bine.

– Nu este chiar aşa de simplu cum crezi. Deja am primit un telefon de la cineva din sat, care întreabă dacă ai ajuns totuşi aici.

— Cum?

— Ai fost nevoită să întrebi mai multe persoane cum se ajunge aici, reluă el. Este posibil ca una dintre persoanele întrebate să fie vreo guralivă, cu maniere de elefant, care şi-a amintit că odinioară am fost căsătorit cu o străină şi...

— A ghicit că sunt soţia ta? interveni Tania cu nerăbdare în glas.

— Nu cred, spuse Adrien clătinându-şi capul, dar nu va fi mare lucru să dea de bănuit.

El ezită o clipă înainte să continue:

— Nu mă ruşinez pentru că te-am luat în căsătorie, Tania, crede-mă.

— Dacă tu zici...

— Trebuie să mă crezi, insistă el; pentru prima dată, se simţea emoţia în glasul său. Te-am iubit mult... şi dacă lucrurile au luat altă întorsătură...

— Îţi mulţumesc că vorbeşti astfel.

Timp de mai multe clipe se priviră fix. Adrien a fost cel care a coborât privirea şi a adăugat:

— Trebuie să mai ştii încă ceva. Sunt candidat la viitoarele alegeri parţiale din circumscripţia noastră; dacă s-ar face vâlvă că am o soţie care vine din cealaltă parte a

Cortinei de fier, ar putea să fie dezastruos pentru mine.

– De ce, doar nu mai sunt soţia ta?

– Nu sunt chiar atât de sigur că este aşa. Divorţul nostru este valabil la tine în ţară, dar nicidecum aici.

– Sunt sigură că o să poţi aranja lucrurile cât mai bine în interesul tău!

– Da, asta n-ar trebui să-mi pună probleme. Mă gândeam să mă ocup de rezolvare după alegeri.

– Nu înţeleg totuşi, cum îţi prilejuieşte neajunsuri venirea mea aici. Tatăl meu a fost aruncat în închisoare şi asasinat pentru că se opunea regimului, şi eu a trebuit să mă refugiez din aceleaşi motive.

– Vai, nu toată lumea este destul de înţeleaptă să priceapă asta.

– Eşti încredinţat că ăsta e singurul motiv pentru care doreşti să-mi ascund identitatea? De când am sosit aici, am impresia că îmi ascunzi ceva...

– Dacă ţi-am ascuns ceva, spuse el cu vioiciune, am făcut-o ca să nu te jignesc.

– Oh! Eram aproape sigură! Şi?

El ezită îndelung înainte s-o întrebe:

– Îţi aminteşti de tânăra care era aşezată aici alături de mama pe canapea?

– Bruneta? Am crezut că e sora ta.

— Nu, sora mea nu coborâse încă. Fata pe care ai văzut-o era... este logodnica mea...

Tania tresări puternic.

— Cum! Ești logodit, știind că nu ești încă liber?

— Ba da, sunt liber. După cum ți-am spus, este vorba doar să clarific situația.

— Păcat că n-ai făcut-o acum șase ani! Astăzi n-ai mai fi avut atâtea necazuri din pricina mea.

— Nu te neliniști. Oricum, tu ai fost soția mea, și sunt dator să am grijă de tine.

— Prefer să plec. Mă pot descurca și singură. După moartea tatei, mama a fost suferindă ani de zile, și am întâmpinat greutăți în a-mi găsi de lucru. Autoritățile mi-au pus bețe-n roate. Nici măcar prietenii noștri nu mai îndrăzneau să ne ia apărarea. A trebuit să mă bizui doar pe mine.

— De ce n-ai încercat mai curând să treci granița? spuse el fără să se gândească.

— Nu puteam să plec atâta vreme cât trăia mama.

Adrien roși.

— Îți cer iertare. Ar fi trebuit să bănuiesc... Dar, acum că te afli aici, aș dori să rămâi până ce...

El îşi lăsă fraza neterminată, destul de jenat.

Tania adăugă în locul lui:

– Până după ce vei fi ales?

– Da. Toată lumea din sat ştie că te afli deja aici. Dacă pleci, lumea va începe să-mi pună întrebări.

– Le vei spune că sunt o slujnică şi că n-am corespuns cerinţelor, spuse ea cu dezinvoltură.

Văzându-l că roşeşte până în vârful urechilor, îl privi cu asprime.

– Nu, nu chiar aşa, spuse el cu vioiciune. Dar am lăsa să se înţeleagă că eşti guvernanta nepoţilor mei. Mama s-a gândit la soluţia asta. Asta îţi va permite să rămâi aici până când îţi vei putea asigura un viitor.

– Dacă rămân, o fac pentru a nu dăuna carierei tale. Însă nu voi accepta nimic de la tine.

– Vom discuta mai târziu despre asta... Îţi mulţumesc că ai dat dovadă de atâta înţelegere, adăugă el cu un aer jenat.

Îl privi îndelung şi simţi cum lacrimile îi umplu ochii, apoi părăsi încăperea în grabă.

Ajunsă în hol, privi în jurul ei ca o sălbăticiune prinsă în capcană, apoi des-

chise o ușă la întâmplare și se pomeni în salonul în care fusese introdusă în ajun. Încăperea arăta splendid și era mobilată cu un lux discret ce caracteriza această locuință aristocratică. Imense vaze de flori își răspândeau parfumul. Ușile-geam erau larg deschise. Tania ieși pe terasă și coborî cu repeziciune treptele care duceau spre splendida peluză înconjurată de straturi de flori. Ceva mai departe, o mică plantație de mesteceni albi mărginea un eleșteu acoperit cu nuferi. În fața atâtor frumuseți, ochii ei se umplură din nou de lacrimi, dar își impuse să se stăpânească. Nu avea rost să se înduioșeze de propria-i persoană, nici să se simtă apăsată de groaznica decepție a acestei revederi ratate.

O creangă îi atinse părul. Ridică privirile încântate spre cireșul în floare și nu se putu stăpâni să aplece spre ea o ramură încărcată de corole albe în care își ascunse obrazul.

— E minunat, nu-i așa? spuse o voce.

Tania tresări și se întoarse. O femeie tânără de vârsta sa o privea meditativ. Avea un chip plăcut și părul șaten tuns scurt.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Tania, spuse ea. Sunt Betty Tufton, sora lui Adrien.

— Mi-a vorbit despre dumneavoastră, spuse Tania. Va trebui să mă ocup de copiii dumneavoastră, după câte înţeleg?

— Va trebui doar să-i domoliţi pe gălăgioşi, spuse cu vioiciune Betty. Luaţi aminte că, dacă ar fi să-mi spun părerea, n-aş ascunde adevărul.

— Asta i-ar provoca neajunsuri lui Adrien.

— Nu cred. Dar din păcate, nu mi se cere părerea niciodată! spuse Betty cu voce slabă. În fine, e greu să-l condamn pe Adrien că vrea să-şi atragă toate şansele de partea sa în aceste alegeri. Dar cred că e prea mult să pretindă să vă ocupaţi de puştii mei.

— Bineînţeles că am să mă ocup de ei, spuse Tania cu răceală în glas, întrucât este dorinţa lui Adrien.

— Obişnuiţi să vă supuneţi astfel tuturor dorinţelor sale? întrebă Betty.

— De unde să ştiu? Am fost căsătoriţi atât de puţin timp.

— Desigur, scuzaţi-mă. Uitasem că vă aflaţi încă în voiaj de nuntă când a trebuit să vă despărţiţi. Faptul acela a trebuit să fie îngrozitor.

— Nu în mai mică măsură decât cei opt ani care au urmat, răspunse Tania. Dar aş

prefera să nu mai vorbim deloc despre toate acestea, dacă nu vă e cu supărare.

Betty o privea cu atenţie.

— Când zâmbiţi, amintiţi de fetiţa care eraţi pe atunci. Ştiţi că la înapoierea din Rovnia, Adrien nu înceta să vă laude frumuseţea?

— Toate astea aparţin trecutului. Şi mi-am pierdut din frumuseţe, spuse Tania privindu-şi rochia demodată şi mâinile înăsprite. Îmi este tare greu să mă obişnuiesc cu gândul că nu mai sunt soţia lui. Nu eram la curent cu această poveste a divorţului.

— Aţi suferit un şoc puternic când v-a spus Adrien.

— Da... în fine, şi asta aparţine trecutului, şi iată-mă promovată pe post de dădacă.

Într-o tăcere stânjenită, cele două tinere traversară peluza în direcţia casei.

— Totuşi, să ştiţi că sunteţi drăguţă, spuse dintr-odată Betty. Vă lipsesc doar câteva kilograme şi o îmbrăcăminte mai acătării.

— Nu are nici o importanţă!

— Ba e foarte important! Sunteţi liberă, acum, şi nu aveţi nici un motiv să con-

tinuaţi să arătaţi ca o evadată dintr-un lagăr de concentrare.

— Asta şi sunt.

— Să vă iasă din gând o asemenea idee. Ascultaţi-mă. Avem cam aceeaşi talie, şi sunt sigură că aş putea să vă dau ceva de îmbrăcăminte.

— Nu vreau să primesc pomană!

— Ei, nu se pune problema astfel între cumnate! Şi atâta timp cât Adrien nu-şi va clarifica chestiunea divorţului, suntem tot rude. Am încheiat discuţia.

Cu un mic zâmbet trist, Tania ridică din umeri şi o urmă pe Betty până la ultimul etaj, unde familia Tufton ocupa un apartament cu intrare separată.

— Nu dispuneţi de o locuinţă numai a dumneavoastră? întrebă Tania când înaintau pe culoar.

— Nu, aici locuim. Când mă căsătorisem, Adrien nu-şi dăduse încă demisia de la Ministerul de Externe, şi tata murise de curând. Mama se simţea prea singură. Ne-am izolat aici provizoriu, şi provizoriul ăsta durează în continuare.

— Nu aţi prefera să nu depindeţi de nimeni?

– Caut să nu mă mai gândesc la așa ceva. Oricum, e tare plăcut să nu ai de a face cu gătitul.

– Mama dumneavoastră vă gătește?

– Mama? Nu e în stare să fiarbă un ou! spuse Betty părând amuzată. Nu, noi avem o bucătăreasă.

– Așa deci!

– Haideți, veniți! O să ne facem frumoase.

Zis și făcut. După o șamponare temeinică și o limpezire cu zeamă de lămâie, Betty izbuti să redea culoarea strălucitoare a părului Taniei. Îi tunse șuvițele ce-i acopereau fruntea și îi împleti părul într-o coadă pe care i-o răsuci în coc.

– Îmi permiteți să vă machiez un pic?

Fără să aștepte răspunsul, Betty se apucă pe dată de treabă, dovedind măiestrie de cosmeticiană. Rezultatul a fost atât de uimitor, încât Taniei i-a fost greu să se recunoască în oglindă. Rochia oferită de Betty o împlinea întrucâtva. Machiajul discret îi acoperea cearcănele din jurul ochilor și obrajii trași, dând la iveală strălucirea pupilelor sale violete.

– Și când vă veți mai întrema un pic, spuse Betty, veți arăta superb. Dar și așa

arătaţi de o mie de ori mai bine. Adrien nu o să vă recunoască.

La aceste cuvinte, Tania se simţi dintr-odată adusă la realitate. În tovărăşia amabilei Betty, uitase de grijile sale. Incapabilă să-şi stăpânească plânsul, fugi pe neaşteptate şi se retrase în camera ei. Disperată, se trânti pe pat. Cum o să poată trăi acasă la familia Chesterton pretinzând că nu-l cunoaşte pe Adrien? Cum ar putea ea oare să uite vreodată cele câteva săptămâni în care cunoscuse împreună cu el o fericire fără margini?

– Doamne, murmură ea cu mâinile împreunate, dă-mi mai întâi tăria să pot rămâne, şi apoi pe aceea de a pleca de aici.

Câteva zile de odihnă şi de hrană consistentă o transformaseră deja pe Tania şi îi înviorară culoarea obrajilor.

După o vreme de tatonări destul de neplăcute, izbuti să se adapteze familiei. Îi îndrăgise numaidecât pe copiii lui Betty. Emma, în vârstă de cinci ani, cu bucle blonde şi adorabila ei mutrişoară serioasă, nu prea îi făcea probleme. Mezinul de doi ani, Tim, era cam neastâmpărat. Plin de vioiciune şi încăpăţânat, cu greu putea fi oprit de la vreo năzbâtie. Dar Tania nu se plângea din pricina asta, socotind că aceste ocupaţii îi alungau gândurile negre.

Toţi ai casei o tratau cu multă amabilitate. Chiar şi Adrien insistase ca ea să ia masa împreună cu familia, dar Tania protestă, spunând că preferă să rămână alături de copii. Căzuseră la învoială. Îi convenea mai mult această soluţie, care o scutea de răceala privirilor doamnei Chesterton, şi mai ales de atitudinea groaznic de distantă a lui Adrien.

Betty şi Dick se comportau cu multă naturaleţe şi gentileţe şi ar fi vrut chiar s-o ia cu ei la cinema şi în vizită la prieteni. Dar Tania se împotrivise, atrăgându-le atenţia că o asemenea atitudine ar risca să dea naştere la clevetiri. Şi-au dat seama că ea avea dreptate şi n-au mai insistat.

Şi apoi, absorbit de campania sa electorală, Adrien nici măcar nu băgase de seamă că Tania lua aproape de fiecare dată masa împreună cu copiii. Nu se întâlneau decât duminica la prânz, când copiii luau masa cu părinţii lor.

Astfel trecuseră câteva săptămâni. Într-o seară de vară, după ce îi culcase pe micuţi, Tania coborî în grădină pentru o scurtă plimbare. Ziua fusese istovitoare, şi ea respira cu nesaţ aerul proaspăt şi înmiresmat. Aplecată peste marginea eleşteului, îmbrăcată într-o rochie simplă de

borangic care scotea în evidenţă tenul ei bronzat, îşi înmuia vârful degetelor în apă şi privea meditativ imaginea reflectată de oglinda apei. Soarele scăpătând aprindea în părul ei reflexe aurii.

– Nu te-am recunoscut din depărtare, se făcu auzită pe neaşteptate vocea lui Adrien, în spatele ei. Ea tresări, pentru că nu-l auzise venind. Nu mai eşti aceeaşi, continuă el privind-o.

– Şi tu te-ai schimbat, Adrien, spuse ea pe un ton de reproş, cu subînţeles.

El nu răspunse, şi ea privi din nou spre lac. Deodată fu cuprinsă de fiori şi se ridică.

– Trebuie să mă duc la copii. Este o vreme apăsătoare, şi nu vor reuşi să adoarmă.

– Degeaba pui atâta suflet în ceea ce faci. Tu nu eşti guvernanta lor decât pentru cei din afară. Pentru familie, tu eşti mereu... El se opri, încurcat, neştiind cum să mai continue. Înţelegi ce vreau să spun...

Ea clătină din cap.

– Da. Nu-ţi port pică, zău. Înţeleg cât de mult ţi-a complicat existenţa venirea mea aici. Dacă aş fi ştiut dinainte, aş fi rămas în Rovnia. E prea târziu, din nenorocire.

– Credeam că urai viaţa de acolo!

– Nu mi-am schimbat părerea. Dar cel puţin, în Rovnia, mă aflam în ţara mea. Aici, mă simt o străină.

– Îţi vei face repede prieteni. Eşti tânără şi frumoasă şi te vei recăsători.

Ea se trase înapoi surprinsă.

– Viitorul meu mă priveşte doar pe mine.

– Nicidecum!

– Atunci, înseamnă că nu ai conştiinţa împăcată.

– Poate... făcu Adrien muşcându-şi buzele. Adineauri am întâlnit-o pe doamna Perkins, poştăriţa. Mi-a pus o groază de întrebări despre tine. Voia să ştie dacă eşti o prietenă de-a soţiei mele.

– Ce ştiù oamenii din sat despre soţia ta?

– Ştiu că ea a cerut divorţul.

– Ei bine, atunci, spuse ea cu o voce aspră, nu ai de ce să-ţi faci griji!

– Pentru ce tonul acesta de reproş, Tania?

– Ce ai întreprins în timp ce eu mă aflam dincolo?

– Nu îţi dai seama de tot ce am încercat ca să te aduc aici, de toate demersurile pe care le-am făcut, fără succes! Încearcă

un pic să te închipui în locul meu. Chipul lui se înăspri. Nu numai că ne-am maturizat în timpul acestor opt ani, dar și drumurile noastre au fost cu totul altele... Când am aflat de la Ambasada Rovniei, că tu divorțaseși, am încercat din răsputeri să te uit, să nu mă mai gândesc la trecut. Cu bună-știință am alungat ideea de iubire din existența mea și...

– Cum îndrăznești să spui asta, acum când ești logodit? exclamă ea. Mă faci să cred că nu o iubești pe Diane?

– Sentimentele mele pentru Diane nu seamănă deloc cu ceea ce am simțit pentru tine, spuse el cu asprime. Ea se pricepe la politică și mă va seconda de minune.

– Dar tu o iubești? O dorești mult de tot?

Adrien ezită îndelung înainte de a răspunde:

– Diane și cu mine avem multe puncte în comun, și ea nu este o femeie pretențioasă.

– Dacă acest gen de căsătorie este în stare să te facă fericit, ei bine, spuse Tania cu amărăciune, căsătoria noastră era o curată nebunie, și îmi pare bine că nu mă mai iubești! Acum îmi dau seama că n-am fi putut fi niciodată fericiți împreună!

— Dacă ai fi putut să mă urmezi atunci în Anglia, ar fi fost cu totul altceva. Zău, ce rost are să răscolim aceste amintiri? Ştiu că îţi este greu, Tania, dar prea iei lucrurile în tragic.

— Calmul tău englezesc mă îngrozeşte, Adrien! Ah, efectiv nu mai pot rămâne aici! Nu am decât o dorinţă, să plec, să-mi refac viaţa departe de tine!

— Deîndată ce vei putea să te retragi fără risc, eu...

— Bietul meu Adrien, interveni ea, priveşte o dată adevărul în faţă. Pentru moment tu nu te gândeşti decât la tine şi la măruntele tale combinaţii electorale.

Mânia făcu să-i urce sângele în obraz lui Adrien.

— Închipuie-ţi că mă gândesc şi la alegătorii mei. Dacă n-aş fi atât de angajat faţă de ei, n-aş avea nevoie să-ţi cer să rămâi aici. Dar, dacă această situaţie este mai presus de puterile tale, te voi lua cu mine la Londra şi te voi instala acolo. Ţi-am mai spus-o, mă consider oricum răspunzător de tine.

Ea ridică din umeri descurajată.

— Nu, nu mă pot hotărî să mă retrag. Dacă voi pleca, şi tu nu câştigi în alegeri, o să-mi reproşez mereu.

– Evident, tu nu puteai să fii la curent cu situaţia când ai sosit, spuse el încet. Dar dacă Roger Paulton va afla cine eşti, va face orice să mă distrugă.

– Dar în fine, izbucni ea, eu urăsc dictatura din ţara mea, şi asta, poţi s-o trâmbiţezi la toată lumea.

– Şi logodna mea cu Diane? Îţi imaginezi ce va scrie presa: un bărbat cu soţie şi logodnică! Alegătorilor mei le va veni greu să priceapă aşa ceva.

– Dacă i-ai explica domnului Paulton situaţia, poate că...

– Inutil! Va face orice să mă târască în noroi.

– Este atât de rău intenţionat?

– Nu chiar, dar în luptele electorale, toate loviturile sunt permise.

– Tu ai face una ca asta?

– Nu, răspunse pe dată Adrien. Nu m-am lansat chiar ca el în politică.

– Ei bine, atunci, de ce ţii până într-atât să câştigi?

– Pentru că mi-am dat cuvântul.

Tania tresări, şi ochii i se umplură de lacrimi. Cuvântul lui... Îşi amintea de ziua în care i-l dăduse ei, în ziua în care, amândoi îşi dăduseră consimţământul în Ambasada Angliei...

— Ah, dacă lucrurile ar fi luat cu totul o altă întorsătură... reluă el cu o voce răguşită. Crede-mă, Tania, nu am vrut nicicând să suferi.

Din clipa aceea, ea făcu tot posibilul să-l evite. Nu mai avea nimic să-i spună. De acum înainte trebuia să se obişnuiască să-l considere pe Adrien ca pe un străin şi nu ca pe acela cu care se măritase.

În ziua aceea, ea îi lăsase pe copii în grija mamei lor şi plecase să facă o plimbare prin pădurea care se întindea dincolo de parc. După o săptămână cu vreme instabilă, soarele străpunsese în sfârşit norii şi ea se plimbase îndelung la adăpostul pădurii, a cărei melancolie se potrivea cu gândurile sale.

Făcea cale-ntoarsă când zări un bărbat îndreptându-se către ea. Părul lui roşu strălucea în lumina soarelui ce se strecura printre ramuri. Ochii lui, de un albastru intens, luminau o faţă ascuţită şi brăzdată de riduri.

— Frumoasă zi, nu-i aşa? spuse el zâmbind.

După ce i-a răspuns la salut, Tania se pregătea să-şi reia drumul când el reluă:

— Nu sunteţi de pe aici, pare-mi-se? Vă aflaţi în vacanţă în acest ţinut?

– Nu. Locuiesc la *Stejăriş*. Mă ocup de copiii familiei Toufton.

– Ah, da, am auzit vorbindu-se de dumneavoastră. Sunt Roger Paulton.

– Şi eu, Tania Kovacs, spuse ea continuându-şi drumul. Şi eu am auzit de dumneavoastră.

El o urmă îndeaproape fără ezitare.

– Ştiţi că îl concurez în alegeri pe Adrien Chesterton?

– Numai despre asta se vorbeşte de la sosirea mea aici.

– Doresc să cred că aşa este! spuse el cu un aer răutăcios. Atunci, după părerea dumneavoastră, cine câştigă?

Ea reflectă o bună bucată de timp.

– În orice caz, cred că lupta va fi aprigă...

– Fără îndoială, însă obiceiurile noastre electorale vi se vor părea strașnic de rafinate faţă de cele din ţara dumneavoastră!

– În Rovnia nu mai sunt alegeri, deocamdată, făcu ea cu tristeţe. Dar ne vom regăsi într-o zi libertatea.

– Sunt sigur de asta, spuse el cu multă amabilitate. Spuneţi-mi, cum aţi reuşit să treceţi graniţa?

— M-am descurcat, spuse ea cu aer evaziv.

— Ce v-a determinat să veniţi în Anglia?

— Faptul că englezii nu pun niciodată întrebări!

— Bine zis! surâse el. Aşa îmi trebuie. Vă cer iertare.

— Binevoiţi să mă scuzaţi acum, trebuie să mă întorc acasă. Sunt aşteptată.

O porni înspre casă gânditoare, foarte hotărâtă să nu se mai ducă să se plimbe prin locurile acelea, ca să evite o nouă întâlnire de acest gen.

Dar destinul hotărî altfel. Câteva zile mai târziu, în timp ce, împreună cu copiii, ea îşi concentra privirea asupra vitrinei cofetarului, discutând în contradictoriu despre meritele gumei de mestecat şi ale caramelelor, ea recunoscu vocea în spatele său:

— Aş alege caramelele, sugeră Roger Paulton. Durează mai multă vreme.

— Auziţi, copii? Ar trebui să urmaţi sfatul domnului Paulton.

— Vreau caramele, dar şi gumă de mestecat, spuse Emma.

— Nu aveţi destui bani ca să le cumpăraţi pe amândouă, replică Tania.

– Ba da, le vreau pe amândouă, ţipă Tim. Le vreau pe amândouă!

Roger reluă cu însufleţire:

– Am o idee mai bună. Cumpăraţi aşadar caramelele, şi vă duc la *Liziera Pădurii* să vă luaţi câte o îngheţată. Vă convine?

Ca prin farmec, Tim se potoli.

– Mergem chiar acum? întrebă el.

– Chiar acum, spuse Roger privind spre Tania. Îmi permiteţi?

– Dacă aş refuza, ar fi război, vă daţi seama! spuse ea aproape zâmbind.

Cumpărară caramelele, şi, după câteva minute, copiii încântaţi se aflau aşezaţi la o masă pe terasa de la *Liziera Pădurii* în faţa unor enorme îngheţate acoperite cu cremă de ciocolată.

– Vă pricepeţi la copii, murmură Tania către Roger.

– Nu-i deloc de mirare. Fac parte dintr-o familie numeroasă, trei fraţi şi patru surori.

– Locuiţi cu toţii împreună?

– Nu, două dintre surorile mele sunt măritate şi sunt la casele lor.

– Sunteţi însurat? întrebă ea.

– Nu am avut timp pentru asta până acum. Ştiţi, politica îmi ia tot timpul liber.

— Familia trebuie să fie mândră de dumneavoastră.

— Îmi place să cred că este aşa. Ah, dacă aş putea fi ales...

— Tania, se tângui din nou Tim. Mai vreau o îngheţată!

— Nu, dragul meu. Una e de ajuns. Oricum, ar trebui să plecăm. I-am promis mamei tale să trecem pe la poştă să cumpărăm timbre.

Roger Paulton îi însoţi până la oficiu, şi acolo, Emma se hotărî că vrea să rămână cu domnul acesta atât de amabil în timp ce ceilalţi cumpărau timbrele.

— Nu-i faceţi pe plac chiar aşa! spuse Tania.

— Nu vă neliniştiţi! Prinde bine imaginii mele electorale să fiu văzut în compania copiilor, spuse el cu un surâs larg, ciufulindu-i părul micuţei. Tu eşti o domnişoară foarte răsfăţată, adăugă el când Tania şi Tim dispăruseră. Dar eşti destul de micuţă ca să ţi se ierte totul.

— Nu sunt răsfăţată. Tania spuse că sunt foarte cuminte. Ea nu se supără niciodată pe mine.

— Îmi pare bine că aud asta.

— Uneori plânge, spuse micuța, dar nu pentru că noi suntem neascultători. Pentru că mama ei nu se află lângă ea.

— Atunci trebuie să fiți mai drăguți cu ea.

— Ea plânge totuși.

Roger nu avu timp să continue conversația. Tim revenea cu Tania, ținând cu mândrie în mână un carnet cu timbre pe care Emma încercă pe dată să i le smulgă. A fost nevoie de câteva minute ca să-i despartă și Roger a trebuit să vină în ajutor.

— Sunt foarte jenată că am abuzat de amabilitatea dumneavoastră, spuse Tania când își reluă drumul spre *Stejăriș*.

— V-am spus, este bine pentru imaginea mea electorală. Întrebați-l pe Adrien dacă nu este așa!

— N-am abordat niciodată acest subiect cu domnul Chesterton, spuse ea cu răceală.

Roger păru surprins dar nu insistă. Ajunseră curând la răspântie, și acolo, îi părăsi după numeroase salutări de rămas bun.

— Aș fi încântat să am din nou ocazia să vă ofer o înghețată.

– Nu trebuia să-i răsfăţaţi astfel, protestă Tania antrenându-i pe cei doi mici diavoli pe aleea mărginită de stejari tricentenari care ducea la minunata proprietate a lui Adrien.

O vreme, Roger rămase ţintuit locului, cu o expresie intrigată întipărită pe chip, cu privirea pironită pe agreabila siluetă delicată.

CAPITOLUL III

În seara în care sosise, Tania abia o întrezărise pe logodnica lui Adrien şi se întreba dacă nu cumva aceasta evita cu bună-ştiinţă s-o întâlnească. Tania ştia că Diane se întâlnea adesea cu Adrien, că îl seconda în campania alegerilor, dar nu lua nici un prânz la conac, şi numele ei era arareori pomenit.

A fost aşadar o surpriză pentru ea s-o găsească în salon într-o după-amiază, aşezată într-un fotoliu aproape de fereastră.

– Îmi cer scuze, bâigui Tania cu o mişcare de retragere. Nu vă observasem.

– Dar nu plecaţi aşa repede! spuse Diane. Îl aştept pe Adrien. El nu se va întoarce cu siguranţă prea curând. Aşa că rămâneţi puţin cu mine să flecărim.

– Nu cred că noi am putea avea ceva să ne spunem.

– Este modul dumneavoastră de a privi lucrurile. Cine ne împiedică să ne comportăm prietenește?

Tania era uluită. Dumnezeule, ce ciudați sunt englezii ăștia. Au un fel al lor de a lua lucrurile în glumă!

– Pentru mine e imposibil, spuse ea cu nervozitate. Sunteți logodită cu Adrien și eu... eu sunt soția lui.

– Este punctul dumneavoastră de vedere. Dar nu uitați că sunteți divorțați. Și... și apoi, voi erați amândoi atât de tineri când v-ați căsătorit...

– Dar noi am fost căsătoriți, declară ea cu patimă, și ne iubeam!

– Tare aș vrea s-o cred, spuse Diane cu drăgălășenie, și recunosc că sunteți într-o situație extrem de penibilă. Dar nici pentru mine nu este prea plăcut, recunoașteți-o!

– Observ doar că sunteți fără inimă!

– Fără inimă?

– Dacă l-ați iubi pe Adrien, n-ați putea să fiți politicoasă cu mine. M-ați detesta!

– N-am nici un motiv să vă detest.

Diane pronunțase aceste cuvinte cu un calm extraordinar. După câteva clipe de tăcere, ea continuă:

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă dar cred că ar fi stupid din partea dumneavoastră să nu privim lucrurile în faţă.

— Aveţi dreptate, izbuti să articuleze Tania. Nu aveţi. nici un motiv să fiţi geloasă. Dar continui să cred că dacă aţi fi, ar însemna că sunteţi cu adevărat îndrăgostită de Adrien... al meu.

— Îl iubesc, credeţi-mă, spuse Diane cu răceală. Dar îmi dau seama că el a avut dreptate să vă îndepărteze. Un scandal ar putea să-i ruineze car...

Ea se opri din vorbă văzându-l intrând pe Adrien.

— Îmi pare tare rău că am întârziat, Diane, începu el. Tresări şi roşi când o văzu pe Tania.

— Bună, Tania. Nu te observasem.

— Nu zăbovesc, replică ea.

— Nu vrem să te izgonim. Ies la plimbare cu Diane.

Ridicând din umeri, Tania se apropie de o măsuţă şi se prefăcu absorbită de lectura uneia dintre revistele ce se aflau acolo. Ea nu răspunse nici măcar la salutul lui. Dar când ei părăsiră încăperea, ea nu se putu stăpâni să nu se apropie de fereastră şi să-i privească îndepărtându-se împreună. Cu câtă răceală se poartă unul faţă de celă-

lalt, gândea ea. S-ar crede că nici măcar nu se ating, că nu se sărută niciodată.

Este oare acesta un fel de a-şi da bineţe printr-un indiferent. „Îmi pare tare rău că am întârziat"? Ei, dar nu toţi englezii se poartă aşa! Cum gândul acesta îi trecea prin minte, ea îşi aminti ce soţ pasionat se arătase Adrien în timpul scurtei lor luni de miere. Cum de putuse să se schimbe într-atât? Trebuia să existe o motivaţie pentru asta.

Ca şi cum ar fi simţit privirea Taniei aşternută asupra lor, Diane se apropie pe neaşteptate de Adrien şi se agăţă de braţul lui. Văzându-i atât de apropiaţi, Tania se simţi sfâşiată de gelozie. Şi când te gândeşti că se crezuse vindecată de dragostea ei! Cât de mult se înşelase! Ea îl iubea la fel de mult pe Adrien.

Se îndepărtă de fereastră, nedorind să se lase copleşită de emoţie şi urcă din nou în camera unde Betty tocmai îi îmbrăţişa pe micuţi. Cuminţi, pentru întâia oară, ei o ascultau pe mama lor care le citea „Scufiţa roşie".

— Ia te uită... aţi venit şi dumneavoastră să ascultaţi povestea lupului cel mare şi fioros?

– Nu mă plictisesc niciodată de ea, spuse Tania căznindu-se să schiţeze un zâmbet.

– S-ar zice că ai nevoie să-ţi recapeţi moralul, spuse Betty cu o privire scrutătoare.

Tania nu avu timp să răspundă. Cineva bătea la uşă. Era camerista care anunţa că Tania este chemată la telefon.

– Sunteţi sigură că este pentru mine? întrebă Tania. Nu văd cine m-ar putea chema.

– Este un domn, domnişoară, dar n-a vrut să-şi spună numele.

Destul de intrigată, Tania coborî treptele scării, în goană. Era oare cineva de la Ambasada Rovniei, care încearcă s-o convingă să se întoarcă în ţară? Dar părinţii ei muriseră, şi nu se mai puteau face presiuni asupra ei. Totuşi, mâinile ei erau umede când luă receptorul.

– Alo!

– Ei bine, era cât pe ce să prind rădăcini, se auzi vocea lui Roger Paulton la celălalt capăt al firului.

– Eram cu copiii, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Şi dacă aţi veni mai degrabă cu mine? Să cinăm diseară? Vă iau fără

îndoială prin surprindere. Abia adineauri am reuşit să mă eliberez. Pot să vă iau peste o oră?

– Peste o oră? repetă ea cu o voce nehotărâtă.

– Vă convine? Am putea să ne ducem la *Dragonul Albastru.* Au un menu foarte bun, şi se poate dansa. Vă place să dansaţi, nu?

Nu era oare deplasat să iasă cu alt bărbat, de vreme ce era încă soţia lui Adrien? Dar la gândul că acesta fusese strâns cu afecţiune în braţe de către Diane, ea nu mai ezită şi acceptă.

– Credeţi că este prudent? întrebă Betty pe care ea tocmai o informase. În definitiv, Roger este adversarul lui Adrien.

– Este oare duşmanul său până într-atât?

– Bineînţeles că nu. Se cunosc din fragedă copilărie. Dar aceste alegeri parţiale nu reprezintă un joc de copii, şi... hm!... nu ştiu dacă Adrien ar fi de acord...

– Nici eu nu sunt de acord cu ce face Adrien, replică ea cu asprime.

Betty nu mai insistă, şi conversaţia se opri aici.

Tania plecă să se schimbe, însă o mustra conştiinţa, şi începu să regrete că a accep-

tat. Dar era prea târziu ca să-l prevină pe Roger, şi nu ştia de unde să-l ia...

Nedorind ca el să apară în pragul uşii, pentru ca întreaga familie să afle cu cine se întâlnea, ea coborî înainte de ora fixată şi aşteptă pe peron. Din fericire, el sosi foarte repede. Îmbrăcat cu costumul său de culoare închisă, cu părul netezit cu grijă dat pe spate, el îi păru un necunoscut, şi se simţi pe neaşteptate stingherită.

— Îmi pare tare rău că v-am înştiinţat atât de târziu, spuse el când ea se instală în micul automobil de culoare gri închis. Dar sunt extrem de mulţumit că aţi răspuns invitaţiei mele!

— Ştiţi, agenda mea nu este prea încărcată!

— N-ar fi totuşi nimic uimitor în asta. Sunteţi o femeie tânără, cu desăvârşire adorabilă.

Complimentul îi făcu o plăcere nebună.

— Arăt ceva mai bine decât luni.

— Ce se mai poate adăuga perfecţiunii întruchipate? întrebă cu eleganţă Roger.

— Toate femeile dobândesc un plus de frumuseţe când îmbracă toalete elegante şi când folosesc puţin cosmeticele.

— Nu se găseşte nimic din toate astea în Rovnia?

– Multe nu se găsesc în ţara mea. Dar mai presus de orice, libertatea.

– Din cauza asta atâţia din compatrioţii dumneavoastră au fugit din ţară. Sunt o mulţime la Londra, ştiţi.

– Nu ştiam. Dar eu... eu nu cred că mi-ar place să intru în legătură cu ei.

– De ce oare?

Tania nu răspunse imediat. Nu se punea problema să-i spună lui Roger că îi era teamă să fie recunoscută, şi că s-ar putea ajunge pe filieră până la familia Chesterton. Ea căută cu iuţeală o altă explicaţie plauzibilă, să-i satisfacă curiozitatea.

– Nu este bine pentru refugiaţi să se regrupeze. Lucrul acesta nu poate face decât să le provoace dorul de ţinutul natal.

– Dar cu toate acestea, vă urâţi ţara?

– Nici vorbă, replică ea cu demnitate. Nu urăsc decât pe conducătorii actuali.

– Desigur, spuse el, încurcat. A fost o prostie din partea mea să vorbesc astfel. Vă cer iertare.

El încetini când se apropie de intersecţie, apoi o luă pe drumul care ducea la Londra. *Dragonul Albastru* apăru curând în mijlocul unei grădini înflorite.

Tania se aşteptase la un lux orbitor şi la o muzică asurzitoare. Ea fu plăcut surprin-

să de mobilierul patinat și de eleganța discretă a clientelei.

– Doriți să bem ceva la bar pentru început? sugeră Roger.

– Nu, mulțumesc, spuse ea scuzându-se cu un mic surâs, nu beau niciodată. Un pahar de vin este de ajuns ca să mă ameţească.

– Atunci, să intrăm în restaurant.

Au fost conduși la o masă aflată în colț, suficient de îndepărtată de orchestră ca ei să-și poată permite să flecărească fără să ridice vocea. Lista de bucate era atât de lungă încât Tania renunță să mai caute în ea și îl rugă pe Roger să aleagă pentru ea.

– Am să vă las să alegeți desertul, spuse el când chelnerul le luă comanda.

– Dacă o să-mi mai fie foame, presimt că voi lua ceva cu un munte de cremă proaspătă.

– Credeam că o aud vorbind pe Emma.

– Mărturisesc că mă simt din când în când un suflet de copil, admise ea. Dar, alteori... Ea își înăbuși un suspin. El se aplecă și își puse mâna peste mâna ei cu o gingășie reconfortantă.

– Alungați gândurile negre. Ghicesc repede când vă frământă trecutul. Nu e

nevoie. Dumneavoastră ar trebui să nu vă gândiţi decât la viitor.

– Nu este neapărat presărat cu flori...

– Nu sunt neliniştit în privinţa viitorului dumneavoastră.

– Nu facem mereu numai ce vrem, ar trebui să ştiţi... Ce veţi face dacă nu veţi fi ales?

– Voi fi ales!

– Sunteţi atât de sigur de dumneavoastră! Adrien ar putea să vă învingă. Este la fel de dotat ca dumneavoastră!

– Mă îndoiesc!

El o scrută cu privirea sa albastră. Ea se simţi uşurată văzând că soseşte chelnerul cu primul fel de mâncare şi schimbă discuţia. Dar nici nu apucase să înceapă deliciosul steak comandat pentru ea, că Roger făcu din nou aluzie la Adrien.

– Din copilărie, suntem fiecare de cealaltă parte a baricadei. Am pledat totdeauna cauza celor împilaţi, pe când Adrien apăra capitalul.

– Ştiţi, când se interesează de soarta micilor fermieri, el îi apără şi pe cei nedreptăţiţi, spuse ea cu însufleţire.

– S-ar zice că Adrien v-a ţinut lecţia asta.

– El are altceva de făcut decât să se îngrijească de o guvernantă! spuse ea cu moderaţie.

– Doamne sfinte! El vă consideră oare drept un ştergător de picioare?

– De ce îl detestaţi? întrebă ea curioasă.

– Şi dumneavoastră, de ce îi luaţi apărarea? i-o întoarse Roger. Îl cunoşteaţi înainte de a veni aici?

– De unde să-l fi cunoscut?

– Sunt curios pentru că-mi amintesc că şi-a petrecut un anumit timp în ţara dumneavoastră şi că s-a căsătorit chiar cu o compatrioată de-a dumneavoastră.

– Oh, e multă vreme de atunci, făcu Tania încercând să-şi stăpânească tremurul buzelor.

– Nu chiar atât de multă vreme. Opt sau nouă ani.

– Nu puteam să am mai mult de optsprezece ani pe atunci.

– Sunteţi chiar atât de tânără? Îmi păreţi atât de serioasă încât v-aş da mai mult decât vârsta pe care o aveţi.

– Nu ştiu dacă trebuie să consider asta un compliment.

– Ba da... Doream să vă spun ceva deosebit de delicat... Aveţi o anumită

seninătate, reluă el după o clipă de ezitare. E greu de crezut că aţi fost vreodată o adolescentă năvalnică.

— Se întâmplă că am crescut în mijlocul unor oameni în vârstă şi serioşi.

— Ei bine, de acum e timpul să începeţi să nu mai fiţi atât de gravă. Nu vă mai aflaţi în aceeaşi ţară, şi ar trebui să învăţaţi să vă bucuraţi de viaţă.

El împinse scaunul pe care stătuse.

— Vă propun să începem chiar acum.

— Cum? spuse ea, împietrită de spaimă.

— Sus. O să dansăm.

— Nu mă mai pricep. E atâta vreme de când...

— O să vă învăţ eu.

Recăpătându-şi încrederea de la cele câteva înghiţituri de vin pe care le băuse şi molipsită de entuziasmul însoţitorului ei, Tania se simţi mai în largul ei şi se lăsă îmbrăţişată de Roger care o antrenă spre ringul de dans. El dansa admirabil de bine, şi, în braţele lui, Tania uită pentru o clipă de grijile sale.

— Dar dumneavoastră dansaţi de minune! spuse el.

Ea râse uşor, ridicând capul către el. Dar dintr-odată, chipul ei se împietri.

Tocmai îi zărise, în spatele lui Roger, pe Adrien și Diane așezați la o masă.

Adrien fixa asupra ei o privire de gheață.

— Ce se întâmplă? întrebă Roger.

— Adrien se află aici cu Diane.

— Ei și? Aș dori să știu cine vă interzice să vă întâlniți cu mine!

El se căznea să fie dezinvolt, dar pălise ușor. Se întorseseră să se așeze la masă liniștiți. Până să vină desertul, și de frică să nu-l audă iar pe Roger făcând aluzie la Adrien, Tania spuse primul lucru care îi trecu prin minte:

— O cunoașteți pe Diane Biddell?

— Da. Ne-am jucat împreună încă de țânci. Ați auzit vreodată vorbindu-se de micul Lord Fountleroy?

— Da, spuse ea, un pic uimită. Dar ce legătură are cu...

— Ei bine, Diane era micuța Lady Fountleroy. Ea avea guvernantă și, din când în când, ea îi scăpa de sub supraveghere și venea acasă la noi. Părea să considere faptul acesta ca pe o vizită de binefacere!

— Nu vă mai întâlniți cu ea?

— Nu. Sunt ani de zile de când am pierdut orice contact. Am obținut o bursă pentru universitate, și ea s-a dus să-și

isprăvească studiile în Elveţia într-un colegiu ultraelegant. O zăream când şi când, atâta tot... Când trebuie să se căsătorească ei? adăugă el frământând cu nervozitate şervetul.

– Nu ştiu.

Căutând să salveze aparenţele, Tania scotocea în poşetă în căutarea pudrierei.

– Aş dori să ne întoarcem acasă, Roger. Mă doare capul.

– Sper să nu vă lăsaţi impresionată de prezenţa celor doi! spuse el pe neaşteptate.

– Nu, fiţi convins, Roger, mă doare într-adevăr capul.

El ceru deîndată nota de plată şi o conduse până la ieşire ţinând-o uşor de braţ. Când trecură prin faţa mesei lor, Adrien se ridică politicos şi Diane o privi pe Tania cu atâta antipatie încât fu uluită.

– Ea nu prea arăta mulţumită că ne vede împreună, murmură Tania însoţitorului său, odată ce urcară în maşină.

– Poate socoteşte că o guvernantă nu trebuie să cineze în acelaşi restaurant cu ea! sugeră Roger.

– Există cu siguranţă alt motiv.

– Poate că e geloasă, în cazul că Adrien v-ar găsi pe placul lui.

— Nu spuneţi asta! zise Tania cu mânie.

— De ce nu? Sunteţi fermecătoare, şi Adrien este un bărbat ca şi ceilalţi.

— Nu uitaţi că este logodit cu Diane.

— Aveţi dreptate, ca întotdeauna, spuse Roger, cu chipul dintr-odată posomorât. Scuzaţi-mă.

Ea făcu un mic gest de acceptare, dar rămase încordată până la întoarcerea la conac. Pe peron, el întrebă înainte să o părăsească:

— Veţi accepta să vă întâlniţi iarăşi cu mine, Tania?

— Doar cu condiţia să nu mai discutăm de...

— De Adrien? Vă promit.

— Atunci, îmi pare bine să ne întâlnim iarăşi, spuse ea îndreptându-se spre scară.

Ea rămase nemişcată o clipă în hol. Simţindu-se prea enervată ca să se ducă la culcare imediat, ea ieşi din nou în grădină pe uşa-geam a salonului şi se duse spre eleşteu. Luna scălda nuferii cu o lumină argintată. Doamne, cum şi-ar fi dorit ea ca viaţa ei să fie la fel de încântătoare şi tihnită ca această privelişte. O vreme, ea contemplă gânditoare undele fosforescente ale apei înainte de a se întoarce către casă. Nu, n-ar putea să-şi

regăsească niciodată pacea sufletească, atâta vreme cât se va afla la *Stejăriş*.

Trecând prin hol, ea remarcă o rază de lumină care se strecura pe sub uşa bibliotecii. Bănuind că Adrien se întorsese, îşi simţi inima că-i bate să-i spargă pieptul şi se grăbi spre scară în vârful picioarelor. Dar înainte ca ea să fi atins prima treaptă, uşa se deschise:

– Tania!

Ea se întoarse încet. Adrien, mereu atât de cumpătat de obicei, părea în seara asta tulburat şi încordat.

– Vino în bibliotecă, poftește. Aş dori să-ţi vorbesc.

Când ea intră, el închise uşa, se sprijini de ea şi o privi îndelung în tăcere înainte să întrebe:

– De cât timp îl cunoşti tu pe Roger Paulton?

– De două săptămâni.

– Ai mai ieşit cu el?

– L-am întâlnit uneori împreună cu copiii. Dar în seara asta, a fost prima oară când am ieşit singură cu el.

– Ai uitat cine este el?

– Nu.

– Atunci, pentru ce naiba te-ai întâlnit cu el? În fine, ei drăcie, tu ştii bine că este adversarul meu!

Această mânie violentă îi produse pentru început o anumită plăcere. Dar ea îşi dădu repede seama că nu avea nici o legătură cu sentimentele, numai cu politica.

– Şi de ce să nu mă întâlnesc cu el? Aici, reprezint pe guvernanta familiei Toufton. Ceea ce fac în timpul meu liber nu te priveşte câtuşi de puţin.

– Tu ai fost soţia mea odinioară, spuse el pe neaşteptate. Din punct de vedere legal, eşti tot soţia mea. Dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine...

– Pentru mine? exclamă ea, cufundată într-un abis de uitare. Dar în sfârşit, Adrien, eu am venit în Anglia să mă alătur ţie. Şi tu m-ai alungat!

– Nu se poate spune aşa ceva!

– Să nu ne jucăm cu cuvintele, Adrien. Tu ştii bine că nu mi-ai cerut să rămân decât din cauza acestor blestemate de alegeri. Numai cariera ta te interesează. Tu nu te întrebi niciodată ce gândesc eu despre asta.

– Nu puteam să-mi imaginez că era o încercare atât de grea pentru tine faptul de a rămâne aici.

– Ei bine, eşti un imbecil!

Ca o nebună, se năpusti spre uşă. Dar Adrien o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa către el.

– Nu te grăbi să pleci, Tania. Nu voiam să te jignesc. N-am vrut nicicând să te fac să suferi, crede-mă. Noi n-am fost răspunzători de cele întâmplate.

– Nu-ţi port pică pentru trecut, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi, ci pentru felul în care te comporţi acum. Trebuie să dispar din viaţa ta, ca să-mi construiesc viitorul în altă parte. Nu mai suport!

Vocea sa se frânse, şi lacrimile începură să-i şiroiască.

Profund emoţionat de gestul copilăresc cu care îşi ştergea lacrimile, Adrien o cuprinse în braţe.

– Nu plânge, Tania, te rog, murmură mângâindu-i părul.

Era glasul dulce de altădată, pe care Tania nu-l uitase, cel care îi spusese cuvinte de dragoste, care îi jurase fidelitate. Ea ştia că trebuia să se smulgă din această strânsoare de o blândeţe excesivă, şi că, dacă mai rămânea în braţele lui încă o

clipă în plus, n-ar mai avea curajul să-l respingă.

— Mi-am dorit atât de mult ca lucrurile să se petreacă cu totul altfel, murmură el cu vocea răguşită. Am încercat să uit trecutul... dar când ai revenit...

El o strânse mai tare şi îşi lipi buzele de ale ei. Tania îşi regăsea foarte firesc locul său în braţele bărbatului pe care-l iubea, ca şi cum s-ar fi despărţit în ajun, ca şi cum această despărţire n-ar fi fost decât un vis urât...

— Tania, te doresc...

La fel simţea şi ea, cum o cuprinde dorinţa, ca un val uriaş şi se strânse cu ardoare de el, trecându-i cu înfrigurare degetele prin păr. Sărutul lor se prelungi, şi Tania deveni moale ca o păpuşă de cârpă.

Ea simţi o durere imensă dar redevenind stăpână pe sine, îşi aminti că Adrien aparţinea alteia, că la sosirea ei, el o respinsese şi o umilise. Cu puterea disperării, se dezlipi de el.

— Drept cine mă iei? strigă ea. O destrăbălată? Du-te la Diane, ea se va pricepe să-ţi potolească poftele trupeşti.

— Tania, dar...

Fără să mai ia seama la vorbele lui, ea ieşi din încăpere alergând. Gâfâind, se opri pentru o clipă în susul scării. Holul se afla în întuneric, şi uşa bibliotecii era închisă. Adrien nu o urmase. Obosită peste măsură, consternată, se îndreptă anevoie spre camera ei.

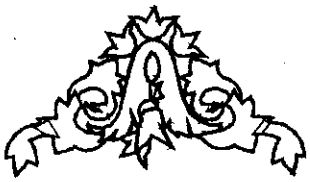

CAPITOLUL IV

După ce Tania se refugiase, Adrien rămase multă vreme cu capul sprijinit în mâini, năucit. Se simţea extrem de ruşinat că s-a lăsat biruit de sentimentele sale şi că şi-a pierdut obişnuitul calm. Îşi făcea reproşuri amarnice din cauza asta şi se întreba dacă ar fi nimerit să se ducă la Tania ca să-şi ceară scuze. După un timp de gândire, renunţă. Se aflau amândoi într-o asemenea stare emoţională încât un nimic ar fi fost de ajuns să-i încingă din nou.

Copleşit, se aşeză la biroul său. Dumnezeule, în ce situaţie am ajuns? gândi el, realizând dintr-odată necuviinţa propriei sale comportări.

Pentru prima dată, el se punea în situaţia Taniei şi îşi dădea seama de cruzimea de neimaginat de care dăduse dovadă pretinzând femeii care îl iubea, care de curând traversase jumătate din Europa ca

să-l reîntâlnească, să rămână în casa lui, de vreme ce ştia că urma să se căsătorească cu o alta.

Devenise oare atât de ambiţios încât să facă târg cu sentimentele altuia, doar pentru a-şi favoriza cariera? Când se căsătorise cu Tania, afacerile n-ar fi avut întâietate în faţa iubirii. Ce se petrecuse, de la sosirea ei se spărsese carapacea de indiferenţă sub care se credea a fi la adăpost?

Era mai bine să privească adevărul în faţă. Chiar dacă Tania ar pleca din nou, niciodată n-ar putea s-o uite. Demoralizat de această constatare, se ridică brusc şi se apropie de fereastră. Clarul de lună scălda peluzele cu o lumină difuză. El revedea cu ochii minţii acele clipe inexprimabile în care ţinuse în braţe corpul tânăr şi suplu care răspunsese cu atâta ardoare îmbrăţişării sale, în care simţise pe buzele sale dulceaţa de necrezut a buzelor Taniei. Cât şi-ar fi dorit, ca sub efectul unei baghete magice, să se afle cu opt ani în urmă!

Cu brutalitate, lovi straşnic în pervazul ferestrei. Speriate de zgomot, un stol de păsărele, cuibărite de obicei într-o tufă de măceş, îşi luară zborul ciripind. Cu un oftat, se îndepărtă de fereastră şi se hotărî să se urce în camera sa. Dar nu avea

astâmpăr. Cum să uite că Tania dormea la câţiva metri de el, cu părul ei lung şi despletit. Ce mult îi plăcuse să-şi ascundă faţa în acest fuior mătăsos şi aurit, purtat de o iubire pe care el o crezuse eternă. Eternă. Şi totuşi, ce se întâmplase cu el? Şi de ce oare, în seara asta, când a zărit-o pe Tania dansând cu Roger, fusese cuprins de gelozie? Cum de putea fi gelos pe o femeie în vreme ce era logodit cu alta? Cufundat în aceste gânduri tulburătoare, se răsucea în aşternut fără să poată adormi.

Sfârşi prin a aprinde veioza. Mai bine să citească un pic şi să încerce să-şi concentreze eforturile asupra luptei electorale pe care o avea de susţinut...

Până la sfârşitul săptămânii, Adrien şi Tania se străduiră să se evite. Tania lua toate prânzurile împreună cu copiii şi nu cobora în sufragerie decât duminica dimineaţa. Nimeni nu mai făcuse aluzie la Roger până în ziua în care, în hol, Tania se trezi faţă în faţă ca din întâmplare cu Diane, venită să ia ceaiul.

— Mă bucur că am ocazia să vă vorbesc, spuse Diane. Nu... e vorba de Roger Paulton...

— Nu doresc să vorbesc despre el, replică Tania. Este prietenul meu, şi sunt

foarte decisă să-l întâlnesc din nou! Nu cred absolut deloc că asta i-ar dăuna lui Adrien.

– Nu mă gândesc la Adrien, declară Diane, ci la dumneavoastră.

– La mine?

– Exact. Roger ar putea să vă pricinuiască necazuri. Singurul lucru pe care-l urmăreşte este să izbutească, şi cât de repede posibil.

– Şi Adrien la fel.

– Nicidecum. Nu-i puteţi compara. Dacă nu sunteţi în stare să vă daţi seama singură de asta, nu mai are rost să continuăm conversaţia!

Paşii ei răsunară pe parchet, şi ea dispăru în salon.

Tania rămase singură. Uluită, urcă în camera copiilor. De ce oare Diane părea că se îngrijorează de prietenia care o lega de Roger? Era de neînţeles.

– Parcă am înţeles de la tine că eşti ocupată toată după-amiaza, spuse Betty când o văzu pe Tania intrând.

– Oh! îmi place atât de mult să fiu împreună cu copiii. Îmi creează o ocupaţie.

– Şi mie. Încep să mă plictisesc din cauză că nu am nimic de făcut.

– Ar trebui să fiţi la casa dumneavoastră.

Ea se opri, jenată că a luat-o gura pe dinainte.

– Oh, scuzaţi-mi indiscreţia.

– Nu greşeşti, admise Betty.

– Dar poate că nu vă place să faceţi menaj?

– Ce te face să crezi asta? Faptul că nu fac nimic aici? Mama ar sări în sus dacă m-ar vedea că mişc un deget. Ea spune că pentru asta există personalul de serviciu.

– Ei bine, atunci, mutaţi-vă, spuse Tania.

– Aşa spune şi soţul meu. Dar va fi dificil să-mi schimb obiceiurile. M-am învăţat aşa. Ar trebui ca dumneta să mă îndemni mereu de la spate ca să mă determini să iau o asemenea hotărâre.

– Nu prea îmi închipui cum aş face asta...

– Şi de ce nu? Eşti aproape ca o soră pentru mine, şi...

Betty se întrerupse, consternată, văzând ochii Taniei că se umpleau de lacrimi.

– Oh, Dumnezeule, n-am vrut să te necăjesc.

– Nu plâng pentru că sunt tristă, spuse Tania, dar este lucrul cel mai gingaş care mi s-a spus de când sunt aici în Anglia.

Copiii contemplau scena, cu ochii mari cât nişte farfurioare.

– Să mergem pentru o clipă în încăperea de alături, spuse Betty punând o mână afectuoasă pe umărul Taniei. Copiii se pot juca şi singuri.

Tania se lăsă moale pe patul Emmei, în vreme ce Betty se sprijinea de tăblie, şi o privea meditativ.

– Nu numai ce ţi-am spus te-a făcut să plângi? Mai există şi altceva care te-a tulburat, nu?

– D... da... Este o prostie din partea mea, dar...

– E vorba de Roger Paulton, nu-i aşa?

– Toată lumea îmi spune că greşesc continuând să mă întâlnesc cu el.

– Ţi-am spus eu asta?

– Nu, la asta vă gândiţi?

– Nu, spuse Betty. Personal, cred că eşti de-a dreptul liberă să te întâlneşti cu el în fiecare zi a săptămânii, dacă ai chef. Nu te lăsa intimidată de către familia mea. Ei sunt strașnic de autoritari.

– Totuşi, am impresia că îl înşel pe Adrien întâlnindu-mă cu Roger, spuse Tania.

– Nu mai eşti soţia lui decât pe hârtie, o ştii foarte bine. Să fim realiste.

– Oh, Betty, cât de amabilă sunteţi! spuse Tania sărind în picioare pentru a-i săruta recunoscătoare obrazul cumnatei sale.

Văzând-o pe tânăra femeie roşind, Tania se prefăcu că nu observă privirea ei emoţionată şi se îndreptă cu iuţeală spre cealaltă cameră, spunând:

– Mă duc să le fac baie copiilor. Vă chem îndată ce vor fi gata, ca să le citiţi o poveste.

– Cu condiţia să îmi promiţi să vii la cinema împreună cu noi diseară. Nu vreau să te văd muncită de gânduri negre ca acum.

– Bine, încuviinţă ea emoţionată. Îmi va prinde bine pentru engleza mea.

Era pe punctul de a se schimba în camera sa, când primi un telefon de la Roger. Nedorind să riște să se întâlnească cu Adrien în hol, ea preluă legătura în apartamentul lui Betty.

– Se aude slab... spuse Roger auzindu-i vocea.

– Vorbesc de la o derivaţie.

– Atunci voi fi scurt. Sunteţi liberă ca să puteţi veni să cinaţi împreună cu familia mea mâine seară?

– Dar nu o cunosc! spuse ea, tulburată. Şi pe urmă, sunteţi atât de numeroşi. O să fiu tare stingherită.

Roger răse încetişor.

– Nu vă faceţi griji. Ei nu sunt din aceia care intimidează.

– Ei bine, atunci, accept cu plăcere. Dar nu vă daţi osteneala să veniţi până aici. O scurtă plimbare îmi va face tare bine.

A fost un moment de tăcere, şi Tania îşi dădu seama că el nu se lăsase păcălit.

– Bine! murmură el în fine. Dar, dacă plouă, voi veni totuşi să vă iau.

Din fericire era timp frumos, a doua zi seara, şi Tania, uşurată, a putut să se ducă pe jos în sat. Roger a venit în întâmpinarea ei pe strada mare. Familia Paulton locuia într-un mic pavilion în mijlocul unei imense grădini transformată în grădină de legume.

– Este felul în care mama se războieşte cu scumpetea vieţii! spuse Roger surâzând că o vede minunându-se de o conopidă de mărime impresionantă.

Un antreu îi conduse la o sufragerie plină ochi.

Clanul era alcătuit din fraţi, din surori şi din cumnaţi, sub oblăduirea unei femei plinuţe, inimoasă şi exuberantă. Aşezată la un capăt al mesei, împărţea cu generozitate hrană cu vorbe de duh.

— Încă un pic de tocană, Tania, spuse ea, în timp ce îi punea în farfurie o altă bucată de carne. Păreţi subnutrită. Sigur aţi mâncat pe săturate la *Stejăriş?*

— Peste măsură, o linişti Tania. Dar felul acesta de mâncare este într-adevăr delicios.

Una dintre surorile lui Roger se porni să-i pună întrebări despre munca ei. Tania răspunse cu jumătate de gură şi se simţi uşurată când Roger anunţă că va trebui să ţină un discurs la un miting din Tipton şi că socotea să o ia şi pe ea acolo.

— Oh, tu şi alegerile tale! făcu mama lui. Sunt sigură că Tania ar prefera să rămână aici să flecărească cu noi. Discursul tău o s-o plictisească de moarte.

Tania fu uimită s-o audă pe doamna Paulton exprimându-se astfel. Când doamna Chesterton vorbea de alegeri, ai fi crezut că e vorba de un lucru sfânt. Câtă diferenţă între cele două familii. La conac,

îl tratau pe Adrien cu respect, şi aici, Roger era tachinat tot timpul.

– Ba da; voi fi încântată să-l însoţesc pe Roger, afirmă ea. Nu l-am auzit vorbind niciodată.

O izbucnire de râs general se ridică din rândul mesenilor.

– Înseamnă că l-aţi amuţit, atunci! comentă Lidia, cea mai mică dintre surorile lui Roger. Aici, nimeni nu-l poate opri din vorbă!

Roger se ridică surâzător, şi Tania îl urmă. Întreaga familie îi însoţi până la maşină pentru a le spune la revedere.

– Ce familie minunată aveţi! spuse ea cu căldură când ei se îndepărtară.

– Sunt destul de simpatici... spuse el.

O dată mai mult, Tania fu uimită de umorul noilor ei cunoştinţe. Era totuşi evident că o afecţiune profundă îl unea pe Roger cu toţi membrii familiei sale. Dar mai degrabă ar lăsa să i se taie mâna dreaptă decât să o recunoască. Cu un mic suspin înăbuşit, se întrebă dacă se va obişnui vreodată să trăiască în Anglia.

Ea îşi punea iarăşi această întrebare ascultându-l pe Roger vorbind la primăria din Tipton. Opozanţii lui îl întrerupeau mereu. Restul asistenţei nu se omora cu

firea şi comenta interpelările cu bună dispoziţie. Şi, după adunare, cele două tabere se reîntâlniră pentru a uda evenimentul în acelaşi bistro.

— O asemenea stare de lucruri ar fi de neconceput în Rovnia! spuse Tania. Cei ce nu împărtăşesc aceleaşi idei nu se frecventează niciodată.

— În marile oraşe, se întâmplă uneori aşa, mai ales acum... V-aţi dori să câştig în alegeri? adăugă el.

— Meritaţi, spuse ea cu vioiciune. Aţi vorbit foarte bine. Dar, în seara aceea, sucindu-se când pe o parte când pe alta în aşternut, ea trebui să admită că nu dorea succesul lui Roger, în pofida simpatiei pe care o încerca pentru el şi familia lui. Cel căruia îi dorea victoria din toate puterile sale, nu se afla decât la câţiva metri de ea, dar o prăpastie părea să-i despartă...

Oare Adrien, soţul ei, dormea tot aşa, cu un braţ aşezat pe frunte? În timpul scurtei lor luni de miere, celălalt braţ era mereu aşezat pe trupul ei, cu greutate, ca şi cum el s-ar fi temut, chiar în somn, ca ea să nu-l abandoneze. Şi totuşi, el a abandonat-o, gândi ea cu amărăciune. Şi, când l-a reîntâlnit, el nu a mai vrut-o. Cu toate

acestea, tot o mai dorea. Ea şi-a dat seama după felul în care o îmbrăţişase. Dar numai dorinţa nu însemna dragoste, şi ea nu regreta că l-a respins. Îi părea totuşi rău că a răspuns pentru o clipă mângâierilor lui. Acea scurtă îmbrăţişare îi trezise toate dorinţele adormite. Şi acum, era aprinsă de o pasiune arzătoare pe care nimic nu o putea alina.

Iubirea mea! murmură ea cu ochii în lacrimi. Unica mea iubire!

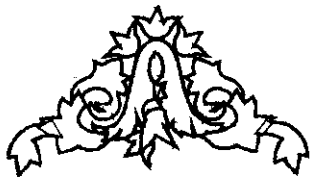

CAPITOLUL V

A doua zi, Roger se întoarse acasă la el, obosit şi descurajat. Ţinuse o întrunire în orăşelul în care susţinătorii lui Adrien erau mai numeroşi decât ai săi, şi unde n-a putut să deschidă gura fără să fie huiduit!

Intrând în salon, se opri brusc. Diane Biddell era aşezată pe canapea alături de mama lui. Ce naiba căuta oare acasă la el?

— Bună seara, spuse el cu răceală. Doriţi să mă vedeţi?

— Bună, Roger. Ce mai faceţi?

— Mulţumesc, foarte bine. Hm... e timp frumos, nu?

Timp de o clipă, Diane nu mai ştiu ce să spună.

Doamna Paulton se ridică.

— Vă las să discutaţi amândoi până ce isprăvesc de călcat rufele.

— Poţi să rămâi, mamă, spuse cu asprime Roger.

– Aş vrea, răspunse ea, dar rufele nu se calcă singure!

– Ei bine, reluă el brusc, când mama sa închise uşa în urma ei, e multă vreme de când n-am fost onoraţi de vizita dumneavoastră! Asta de pe vremea când aveaţi cincisprezece ani, dacă nu mă înşeală memoria? Înainte ca prejudecăţile să se interpună.

– Ştiţi prea bine că îmi definitivam studiile în Elveţia, şi că dumneavoastră eraţi la universitate. Cum ar fi fost posibil să ne întâlnim?

– Dar în vacanţe? spuse el cu glas înăbuşit. Însă nu vă fac reproşuri. Ştiu că tatăl dumneavoastră nu s-a coborât să frecventeze oameni ca noi.

– Să nu-l amestecăm pe tata în treaba asta... spuse ea cu severitate.

– La ordinele dumneavoastră! făcu Roger strecurându-şi mâinile în buzunare. Atunci, pentru ce aţi venit aici?

Ea ezită.

– Eu... hm... e vorba de Tania... Ea se opri, sperând că el îi va veni în ajutor. Dar el continua s-o scruteze cu un aer sever. Aşa nu mă ajutaţi...

– Sunt destui dintre aceia care să o facă, replică el. Haideţi, ce aveţi de spus?

— Da, voiam să vă vorbesc de Tania... Ce speraţi să câştigaţi din relaţiile dumneavoastră cu ea?

Consternat, Roger rămase mut câteva minute, înainte de a relua cu mânie:

— Cum? Dar ceea ce orice bărbat zdravăn poate să-şi dorească atunci când întâlneşte o fată drăguţă! Nu fac parte din înalta societate, ca logodnicul dumneavoastră, dar nu cred că, pe alte planuri, există diferenţe între noi!

— Vă prefaceţi că nu mă înţelegeţi, spuse Diane pe un ton glacial. Ştiţi foarte bine că locuind la familia Chesterton, Tania este, prin forţa împrejurărilor, amestecată în povestea asta cu alegerile. Adrien fiind adversarul dumneavoastră, este evident că... că...

— Vreţi să insinuaţi că mă întâlnesc cu Tania cu scopul de a-l spiona pe Adrien? spuse Roger roşu de mânie. Este fără îndoială maniera în care acţionează cei din lumea dumneavoastră. Însă noi, oamenii simpli, avem mândria noastră!

— Nu încercaţi să vorbiţi ca un student marxist! izbucni Diane. N-aţi putea să fiţi cel puţin politicos câtă vreme mă aflu în casa dumneavoastră?

— Nu mai spuneţi! Şi dumneavoastră? Ce v-a apucat să veniţi aici să mă insultaţi?

Ea îşi muşcă buzele.

— Speram că dumneavoastră veţi putea s-o convingeţi pe Tania că procedează greşit. După alegeri, faptul acesta nu va mai avea aceeaşi importanţă.

— După cum spuneţi, s-ar zice că ea deţine secrete de stat! Chiar nu văd de ce guvernanta familiei Toufton n-ar putea să se întâlnească cu mine în timpul ei liber, dacă consideră nimerit...

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că discuţia cu dumneavoastră va fi o pierdere de timp. Sunteţi ticsit de prejudecăţi şi incapabil să vă puneţi în situaţia altora.

Enervată peste măsură, Diane se îndreptă spre uşă. Roger murmură ceva şi încercă să o oprească. Mâna lui îi prinse uşor umărul. Ea se dădu înapoi cu vioiciune, ca şi cum ar fi fost atinsă cu un fier înroşit.

— Vă inspir repulsie? rânji el.

— Mă judecaţi greşit, spuse ea cu glas înăbuşit. Nu vă sunt ostilă, Roger. Nu v-am fost niciodată.

— Şi totuşi nu sunt prietenul dumneavoastră.

— Aţi fost cândva.

— Când eram copii. E mult de când...

Cu un gest impulsiv se aplecă spre ea şi o sărută cu patimă. Timp de o fracţiune de secundă, ea nu reacţionă, prea susprinsă ca să poată protesta, apoi ea se dădu înapoi şi îi aruncă o privire furioasă.

— Ce înseamnă purtarea asta?

— Ţineam să vă reamintesc că sunt foarte sensibil la frumuseţea femeilor, spuse el pe un ton ironic. Haideţi, nu mă pălmuiţi?

— Bietul meu Roger, aţi citit prea multe romane de doi bani! mai spuse ea înainte să dispară.

— Diane a plecat? întrebă doamna Paulton văzându-l că intră în bucătărie. Păcat. Tocmai voiam să pun de ceai. În fine, o să-l luăm fără ea. Fii drăguţ, Roger, pune ceainicul pe foc.

— Nu-ţi mai face griji, mamă, sunt sigur că ea nu ia ceaiul decât la orele patru după-amiază, şi numai cu sandvişuri!

— Aşa crezi tu! Sunt sigură că ar fi apreciat gestul. Este o fată amabilă, Diane. Şi dacă tu ţi-ai da seama de asta, n-ai mai avea mintea întunecată ca tatăl tău. Nu este totuşi greşeala ei dacă taică-său este un bătrân imbecil, putred de bogat.

– Dar ea este de vină că duce această existență idioată, stând degeaba și trăind la voia întâmplării.

– În orice caz, este o fată devotată, spuse doamna Paulton, și, cu un asemenea tată, e de lăudat!

– Dacă am schimba subiectul? Am o întrunire diseară și mi-aș dori să port cămașa asta pe care tu tocmai o isprăvești de călcat.

– Poftim, spuse ea azvârlindu-i-o, și când ai s-o îmbraci, privește-te bine în oglindă. Dacă ai vedea ce mutră acră ai!

În zilele ce urmară, Roger se întrebă adesea dacă Tania îl bănuia și ea, că se întâlnește cu ea din interes. Ca să fie cu inima împăcată, și fără să menționeze vizita Dianei, el o întrebă cu binișorul. Ea ascultă în tăcere, fixând asupra lui frumoșii săi ochi violeți cu o candoare de copil. Ea nu avea totuși o naivitate de copil, și maturitatea ei îl uimea uneori pe Roger. Dotată cu o judecată infailibilă și cu o mare libertate de spirit, ea îl ajutase mult în aceste momente.

– Da, prietenia noastră dă naștere la multe clevetiri, spuse ea în cele din urmă. Dar ce importanță are? Am conștiința împăcată.

– Oamenii sunt adesea răutăcioşi...

– Cu un prieten ca dumneavoastră, sunt pregătită să le ţin piept.

– Vorbiţi ca şi cum aş fi singurul dumneavoastră prieten, spuse el privind-o curios. Şi familia Chesterton? Vreau să spun, ca să puteţi lucra pentru ei, trebuia să-i fi cunoscut înainte, nu?

Tania avea răspunsul gata pregătit:

– Am fost recomandată familiei Toufton de către o organizaţie care se ocupă de refugiaţi. Înainte de a decide ce să întreprind, doream să mă duc un timp la ţară.

– Doar n-o să vă petreceţi viaţa făcând această meserie. Vă veţi mărita şi vă veţi ocupa de propriii dumneavoastră copii.

– Nu vreau să mă mărit, spuse ea pe un ton definitiv.

– Ce? Şi de ce?

– Oh! Am văzut atâtea căsnicii ratate!

– O să vă schimbaţi părerea când o să-l întâlniţi pe omul vieţii dumneavoastră.

Ea avu un mic surâs maliţios.

– Parcă o aud vorbind pe mama dumneavoastră!

– Să nu-mi spuneţi că aţi avut asemenea gen de discuţii cu mama... spuse el neliniştit.

— Chiar ieri, încerca să mă convingă că aţi fi bărbatul ideal...

Roger arăta atât de uluit încât ea nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Nu vă neliniştiţi. Am izbutit să dau de înţeles că nu suntem decât prieteni.

El rămase tăcut un moment îndelungat, înainte să vorbească din nou:

— Se pare că mă consideraţi un tip foarte ciudat. Sunteţi frumoasă, adorabilă, şi totuşi eu n-am încercat niciodată să flirtez cu dumneavoastră. Nu dorinţa îmi lipseşte. Dar nu vreau să stric o prietenie care pentru mine este atât de preţioasă...

— Şi pentru mine la fel, spuse ea cu sinceritate, prietenia noastră este mult mai importantă decât un flirt banal.

— Într-o zi, veţi întâlni fiinţa care vă va purta şi prietenie şi dragoste.

— Şi dumneavoastră la fel.

— Nu, spuse el cu putere. Am înaintea mea ani de muncă. Dacă nu voi fi ales de data asta, mă voi strădui să candidez în altă parte. Nu voi avea timp să mă gândesc la căsătorie.

Tania îşi reamintea vorbele lui a doua zi, când supraveghea copiii în grădină. Îşi explica cu greu ca o fiinţă atât de excesivă ca Roger să poată suporta echilibrul. Avu

pe dată intuiția că era îndrăgostit de cineva sau că fusese în trecut, și că lucrurile luaseră o întorsătură nefericită.

În clipa aceea, privirea ei fu atrasă de Adrien care ieșea din casă și se îndrepta cu mers suplu către mașina lui. Chiar de departe, ea fusese impresionată de atitudinea lui rezervată. Și totuși, ea știa că, sub această rezervă, se ascund comori de bunătate sufletească și de blândețe și un temperament pătimaș. Da, sub aparențe austere, Adrien se dovedise un iubit minunat și ingenios.

Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi cedat ieri seară, se întreba ea. Ar fi rupt logodna? Sau, odată ce momentul acesta de nebunie ar fi trecut, el și-ar fi reproșat că n-a putut să reziste tentației?

O minge de mari dimensiuni se lovi de genunchii ei și o făcu să tresară.

— Vino să te joci cu noi, Tania! țipă Tim sărindu-i în brațe.

Fericită de această întrerupere, Tania îl îmbrățișă pe micuț și îl urmă.

Două zile mai târziu, ea urma să-și petreacă ziua la familia Paulton, Betty și soțul ei ducându-se cu copiii la mare. Socotind că nu le-ar prinde rău să nu fie stingheriți, Tania refuzase să-i însoțească.

Era sezonul dulceţurilor, şi ea îi promisese mamei lui Roger s-o ajute. Când, către orele cinci după-amiază, ele se aşezară pe canapea ca să-şi tragă un pic sufletul, după ce umpluseră mai bine de cincizeci de borcane, doamna Paulton aduse vorba despre fiul său.

– Influenţa dumneavoastră îi prinde foarte bine, Tania... Tare mi-aş dori ca asta să se termine printr-o căsătorie...

– Dar noi nu ne iubim, spuse Tania. V-am spus-o deja, suntem buni amici, atâta tot.

– Păcat. Mi-ar fi plăcut tare mult să vă am ca noră.

– Sunt sigură că Roger vă va aduce cât de curând una.

– Da, desigur. Dar trebuie să spun că, până acum, nici o femeie n-a reuşit ca dumneavoastră, să-l facă să dea ce are mai bun în el. Cu Diane, de pildă, e un pachet de nervi şi se poartă îngrozitor de grosolan.

Tania păru surprinsă.

– Nu ştiam că se mai întâlnesc...

– Oh, rareori. Şi totuşi, când erau mici, erau nedespărţiţi. Acum totul s-a sfârşit.

– Asta se întâmplă adesea pe aici pe la dumneavoastră?

– Ca peste tot, micuţa mea Tania, ştiţi. Căsniciile se destramă... prieteniile la fel...

„Căsniciile se destramă"... Doamna Paulton n-ar fi putut să spună... mai exact...

– O vedeţi adesea pe Diane? reluă mama lui Roger.

– Nu. Ea este foarte ocupată şi îl însoţeşte pe Chesterton la toate întruniri-le sale.

– Cred că sunt logodnici tandri, nu?

– Nu este aşa. Acasă la noi, o fac mai mult ca să salveze aparenţele.

Conversaţia se opri aici, căci micuţul Brian intră ca o vijelie. Era ora ceaiului şi, încetul cu încetul, sosiră şi ceilalţi membri ai familiei care se aşezară la masă dinaintea unui enorm platou cu jambon, a unei salatiere cu roşii proaspăt culese şi a mai multor borcane cu dulceaţă călduţă încă. Roger sosi ultimul şi se strecură lângă Tania.

– Cum găseşti modesta noastră masă de seară, faţă de supeurile rafinate de la *Stejăriş?*

– De ce ţineţi morţiş să le comparaţi? spuse ea încet. Fiecăruia îi place cu ce s-a obişnuit. Astfel, la noi în Rovnia, pregătim un prânz bogat cu multe feluri de mâncare şi stăm două ore la masă. Seara, ne mulţu-

mim cu friptură rece, salată sau brânză, pe care le stropim cu vin sau cu cafea. Nu mi-a fost greu să mă obişnuiesc cu bucătăria englezească. Fie că se numeşte cină sau supeu, mi-e totuna.

— Vezi, băiete! spuse doamna Paulton cu un aer de triumf. În felul ei, Tania îţi spune exact acelaşi lucru ce ţi-am spus eu alaltăieri, după plecarea lui Diane. De ce vrei să-i clasifici pe oameni în categorii dinainte stabilite? Tu nu pari să înţelegi că un imens amestec s-a produs între ţări, şi, în interiorul fiecărei ţări, între diversele straturi ale societăţii...

Dar Tania nu mai asculta. Ea nu reţinuse decât un lucru: că Diane venise acasă la familia Paulton foarte recent. Curios că Roger nu i-a vorbit despre asta. Ea îi aruncă o privire. El se uită la ea ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

Tocmai când el voia să spună ceva, telefonul sună. Era soţul lui Marjorie, cea mai mare dintre surorile Paulton, care anunţa că o transportase de urgenţă pe soţia lui la spital. Copilaşul lor ameninţa să-şi facă intrarea în lume înainte cu o lună faţă de termenul stabilit.

— Oh, Dumnezeule, spuse doamna Paulton punându-şi mâinile în cap, trebuie să mă duc acolo imediat!

— Nu-ţi face griji, interveni Roger. Peter spune că totul pare să fie în regulă.

— Vreau totuşi să fiu aproape de ea.

— Vreţi să vă însoţesc? întrebă Tania.

— Vin şi eu, spuseră Lidia şi Beth într-un glas.

— Nu, Lidia, e imposibil. Tu ai un curs după cină, spuse doamna Paulton cu autoritate. Şi trebuie ca Beth să rămână cu Brian.

În timp ce vorbea, ea apucase geanta şi impermeabilul şi se zori către maşina lui Roger, cu Tania după ei. Ea nu se linişti decât la orele unsprezece treizeci noaptea, când se anunţă naşterea unui băieţel voinic în greutate de şapte livre. Un pic mai târziu, li se îngădui să arunce o privire prin ferestruica sălii în care se aflau nounăscuţii.

— Să mergem, e timpul să te conduc acasă, murmură Roger văzând-o pe Tania gata să plângă şi strecurându-şi mâna pe după braţul lui.

Pe drumul de întoarcere, el înşiră verzi şi uscate. După ce a lăsat-o pe mama lui în faţa casei lor, el reluă conversaţia din punctul în care rămăsese înainte de primirea faimosului telefon.

– Probabil că vă întrebaţi de ce a venit Diane să mă vadă?

– Ah, da, uitasem, cu emoţiile astea... Era vorba despre noi?

– Da.

– Nici lui Adrien nu-i convenea că ne întâlnim. El mi-a dat de înţeles în mod clar.

– Preferaţi poate să nu ne mai întâlnim până la alegeri?

– Nicidecum. Nu văd de ce.

– Mulţumesc, Tania. Sunteţi o prietenă minunată.

Ora era foarte înaintată când Tania se întoarse acasă. Se grăbea pe culoar în vârful picioarelor, când îl văzu pe Adrien ieşind din camera lui. Se strădui să se ascundă într-un intrând, dar el o zărise şi se apropia, cu chipul întunecat.

– Tu ai văzut cât este ceasul? Noi ne facem griji...

– Noi? spuse Tania pe un ton sarcastic.

– Eu, dacă aşa vrei... Nu te-ai întors niciodată aşa de târziu. Presupun că ai fost cu Paulton, nu?

– Am fost cu Roger şi cu familia sa. Ea insistase asupra ultimelor cuvinte. Am însoţit-o pe doamna Paulton la spital,

unde una din fiicele sale era pe cale să nască.

— Ea are totuşi destule fiice ca să-i ţină companie, mi se pare.

— De mine avea nevoie, spuse Tania cu un aer sfidător. Faptul că cineva are nevoie de mine ţi se pare de neconceput?

Chipul lui Adrien se întunecă şi mai tare.

— De ce mă deteşti într-atât?

— Nu te detest, Adrien. Dar tu ai devenit un străin pentru mine... Hai, este într-adevăr târziu, şi aş vrea să mă duc la culcare.

Se urniră din loc. Adrien se opri în faţa camerei sale întrebând:

— Ai hotărât ce ai să faci după plecarea ta?

— Am învăţat de mult că toate se fac la timpul lor, spuse ea cu o ridicare din umeri. O să mă hotărăsc atunci.

— Ai putea foarte bine să rămâi, spuse el pe neaşteptate.

— Aşa-i! lansă ea cu mânie. Nu vrei să-ţi fiu dădacă la copii mai târziu?

El roşi violent.

— A fost o prostie din partea mea că ţi-am spus asta. Dar... credeam... voiam să nu mai fii singură...

– Nu voi fi singură! strigă Tania cu furie şi cu dorinţa nestrămutată de a-l face să sufere. Doar nu te gândeşti totuşi că o să mă ţin scai de tine o viaţă întreagă! Nu înţeleg de ce ai fi singurul care te-ai recăsători...

– Roger, nu-i aşa? murmură el. Ah, n-ai avut nevoie de prea mult timp...

– Ar trebui să te bucuri pentru mine, spuse ea ca să-l amăgească. Cel puţin, nu-ţi voi mai produce remuşcări.

– De ce arunci mereu vina pe mine? Nu e cinstit din partea ta. Ştii bine că noi am fost despărţiţi de nişte evenimente de care nu eram răspunzători.

Tania trebui să-i dea dreptate, şi mânia ei făcu loc unei imense oboseli.

– Ai dreptate, Adrien. Ar fi mai bine să evităm de acum înainte să purtăm discuţii de genul acesta la ore nepotrivite. Nu putem să ne abţinem să nu ne spunem lucruri regretabile.

– Nu regret că te-am luat de soţie, spuse el cu blândeţe. Regret doar că mariajul nostru s-a destrămat.

Ea se refugie fără să-l mai asculte, şi toată noaptea se gândi la această ultimă frază. I-a fost imposibil să doarmă. În zori, epuizată, veni să se aşeze lângă fereastră şi

își lăsă privirile să rătăcească asupra priveliștii. Era regatul lui Adrien. Aici urma să trăiască împreună cu soția lui, aici vor crește copiii lor.

Chinuită de gelozie, rămase nemișcată, cu ochii pierduți, fixând orizontul care se lumina încetul cu încetul, admirând peluzele și pomii care începeau să înfrunzească.

CAPITOLUL VI

În ciuda stăruinţelor sale, Roger nu izbutea să-şi mute gândul de la Diane, a cărei vizită trezise în el nenumărate amintiri; îşi aducea aminte cu precizie momentele fericite pe care le petrecuseră împreună când erau copii, de visurile sale de adolescent, înainte ca universitatea şi colegiul să-i despartă. Nenorocirea a făcut ca Diane să se lase la rândul ei teribil de influenţată de tatăl ei, acel bătrân tiranic şi putred de bogat.

Fără să bage de seamă, Roger se oprise din plimbarea sa solitară. Se trezi deodată că se află în faţa unui mic portal care închidea un drum pe scurtătură ce ducea la proprietatea lui Lord Biddell.

Cu o ridicare din umeri, îşi reluă plimbarea. Rar i se întâmpla să se afle în pădure la o asemenea oră. Dar, cuprins pe neaşteptate de o dorinţă irezistibilă de

a fi singur şi de a scăpa de telefonul ce nu mai contenea să sune, el evadase de acasă.

Singurătatea sa n-a fost de lungă durată. O siluetă feminină se apropia. Era Diane, care îi ieşise în cale fără să pară că doreşte să se oprească din drumul ei.

– Bună, Diane. Ne-am supărat?

– Nu mai avem nimic să ne spunem...

– Eu, da. Vă datorez scuze pentru deunăzi.

– Le accept.

Ea vru să-şi continue drumul dar el o opri.

– Sunteţi tare grăbită! Haideţi, veniţi să stăm un minut, spuse el arătând spre un buştean enorm pe care ea se aşeză fără să spună o vorbă.

– Nu înţeleg de ce m-am înfuriat aşa, reluă el pe neaşteptate. Singura mea scuză este că nu mă aşteptam deloc la vizita dumneavoastră.

– Mi-am dat seama... Aparent, nu v-a trecut niciodată prin minte că nu era uşor pentru mine să continui să vă întâlnesc, pe măsură ce înaintaţi în vârstă.

– Ştiu că tatăl dumneavoastră n-ar fi fost de acord...

— Tatăl meu nu are nici o vină în treaba asta, interveni ea. Era vorba de dumneavoastră.

— Cum adică?

— Eraţi mai mare cu cinci ani decât mine. Când eram copii, asta nu avea nici o importanţă. Dar pe urmă, când munca şi politica v-au acaparat, îmi părea că sunt o puştoaică faţă de dumneavoastră.

Roger nu se gândise la această explicaţie, şi surpriza îl amuţi.

— Observ că nu-mi daţi crezare. Întotdeauna m-aţi făcut cu ou şi cu oţet.

— Lăsaţi, mormăi Roger, doar n-o să ne certăm iarăşi. Mama mi-a trăs deja o săpuneală.

Diane râse.

— Nu mă mir㠞tiu că mereu a avut oroare faţă de purtările urâte...

— Ea nu s-a schimbat. Vă amintiţi de ziua când v-am pus să vă căţăraţi în mărul bătrânului Jenkins ca să-i şterpeliţi fructele?

— Oh, da! N-am uitat bătaia pe care aţi mâncat-o de la ea...!

— Ştiaţi să vă căţăraţi mai bine decât mine, continuă el cu un surâs. Picioarele dumneavoastră erau mai lungi...

El le privea cu admiraţie. Diane roşi de emoţie şi trase de fustă.

– Nu-i nevoie să le ascundeţi. Sunt mereu la fel de drăguţe. Este singurul lucru neschimbat la dumneavoastră.

– Dar nu m-am schimbat, Roger. Dumneavoastră...

– Da, cunosc, puiul de ţăran care a făcut carieră... spuse el cu o oarecare amărăciune. Asta vreţi să spuneţi?

– Roger, de ce vă complaceţi în această atitudine? De fapt, dumneavoastră aţi menţinut aceste bariere între noi, prin comportamentul dumneavoastră.

– Aveţi de gând să isprăviţi?

Însă Diane era pornită şi continuă:

– Ah, îmi închipui cum o să arătaţi peste zece ani; cu o servietă ministerială sub braţ, dar purtând mereu un vechi costum uzat pentru a demonstra că nu vă renegaţi modesta origine! Detest pe oamenii care se cred obligaţi să vă împuieze capul cu originea lor aristocratică!

Cu buzele strânse, Roger călca în picioare cu mişcări nervoase crenguţe uscate, făcându-le să trosnească. Tăcerea se aşternu îndelung.

– De ce această ostilitate între noi, Diane? Eram totuşi prieteni altădată.

— În ce mă privește, nimic nu s-a schimbat.

— Nu facem parte din aceeași tabără.

— Ei și?

— Spuneți-mi, credeți într-adevăr că obțin de la Tania informații despre Adrien?

— Așa am crezut la început, spuse Diane după câteva clipe. Dar acum înțeleg de ce vă place să vă întâlniți cu ea. Este pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă.

— Ea dă dovadă de o mare bunătate sufletească.

— Eu nu? spuse ea pe un ton aspru.

— De ce vă supărați? Nu vă acuz!

— Așa să fie oare?.

— Poate că am motive întemeiate să fiu de partea dumneavoastră. Sunteți o femeie adorabilă, Diane, știți!

Ea se ridică în picioare. Se ridică și el și îi susținu privirea.

— S-ar zice că ți-e frică de mine...

— Mie? Glumești?

— Da, chiar îți este! spuse el în șoaptă, cuprinzând-o în brațe.

A fost un sărut de o arzătoare pasiune, ca și cum un zăgaz ar fi cedat în fața viiturii unei dorințe reținute de multă vreme. Cu ochii închiși, Roger mângâia cu febrilitate

umerii şi spatele Dianei, şi îi atingea obrajii cu buzele lui fierbinţi şi moi.

– Diane, oh, Diane! murmură el cu o voce răguşită, strângând-o şi mai tare la pieptul său.

Incapabilă să opună rezistenţă, Diane se abandona, pradă unei emoţii paralizante. Niciodată până atunci n-a fremătat de o asemenea dorinţă, şi senzaţia asta tulburătoare o făcea să palpite în braţele lui. Deodată, cu o exclamaţie înăbuşită, ea încercă să se elibereze. După câteva clipe, el îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, dar continuau să se privească în ochi.

– Nu aveai dreptul, Roger! spuse ea cu o voce înăbuşită.

– Câinele credincios priveşte cu respect la stăpânul său!

– Nu, Roger, nu trebuia! izbucni ea refugiindu-se spre desişul pădurii.

Roger se aşeză pe buştean, ţinându-şi capul în mâini şi încercând în zadar să-şi facă ordine în idei. De ce oare s-a purtat cu Diane ca un bădăran? Voise oare să-i dea o lecţie micuţei înfumurate? Sau o pasiune mocnită se trezea înlăuntrul lui?

În seara aceea, Tania îl însoţea la una din întrunirile sale. La întoarcere, ca de fiecare dată, ea îi împărtăşi impresiile sale.

– Aţi vorbit mai bine ca de obicei, îl încredinţă ea. Aţi fost mai clar şi mai puţin... cum să spun?... tranşant.

– Da, ştiu, familia îmi reproşează mereu că sunt aşa. Când pun suflet pentru ceva, mă înfierbânt...

– Este mai bine aşa decât deloc!

– Ce-ar fi să luăm câte un păhărel la *Clos?* propuse el. Mă simt oarecum jenat că vă necăjesc cu discursurile mele, de fiecare dată când ne întâlnim!

– Dar îmi place mult să vă ascult, afirmă ea.

– Cum mă găsiţi... în comparaţie cu Adrien? El o văzu tresărind şi reluă pe dată: Scuzaţi-mă. Asta nu mă priveşte.

– Aş dori să vă pot răspunde, dar... se întâmplă că nu l-am auzit vorbind niciodată.

– Nu este adevărat! El are fără îndoială trufia să creadă că veţi vota negreşit cu el?

– Nu am încă drept de vot, surâse ea. Nu este îndeajuns de multă vreme de când mă aflu aici.

Ei ajunseră la *Clos.* Era prima dată când Tania intra într-un bistro englezesc. A fost uimită de atmosfera molcomă, lumina

difuză şi de mobilierul din lemn de stejar patinat.

– Dar este încântător! Întotdeauna mi-am închipuit că un astfel de local este neprimitor.

– Depinde de ele. Unele sunt mai rafinate decât altele... Aici, putem întâlni prinţese...

– Prinţese?

– Da, precum Diane... spuse Roger cu o voce bizară.

– Să cred că nu o iubiţi?

– Ba da, spuse el cu asprime. Dar ea este atât de diferită de noi!

– Ei, Roger, şi ea respiră, mănâncă şi doarme la fel ca noi, dar...

– Da, interveni Roger, îmi dau seama ce vreţi să spuneţi. Dar insist să cred că Diane este o fiinţă aparte, la fel ca şi Adrien de altfel.

– În sfârşit, ştiţi prea bine că în ţara dumneavoastră, puţin contează din care tabără faci parte. Sunteţi liber să faceţi ceea ce doriţi!

– Curând o să-mi spuneţi că are puţină importanţă dacă votezi cu cei de dreapta sau cu cei de stânga...

– Nu sunt departe de a gândi astfel. Amândoi sunteţi oameni de valoare, Adrien şi dumneavoastră.

– Nu ţin morţiş să fiu comparat cu Adrien.

– De ce oare? întrebă ea cu răceală în glas.

– Pentru că e arogant şi insensibil.

– Nicidecum! Numai că are obiceiul să-şi ascundă sentimentele.

– Nu o dovedeşte în nici un fel.

– Fără îndoială că da! Credeţi că m-aş fi căsătorit cu un bărbat care...

Cu groază, Tania îşi dădu seama de ceea ce spusese. Imposibil să-şi retracteze cuvintele. Cu o înfăţişare disperată, îl privea pe Roger. Trebuia acum să obţină tăcerea lui Roger asupra acestui fapt.

– Vă rog, uitaţi ceea ce am spus, spuse ea pe un ton de implorare. Secretul acesta nu-mi aparţine.

– Vreţi să spuneţi că sunteţi... soţia lui Adrien? întrebă el complet năucit.

– Vă implor, vorbiţi mai încet, reluă ea cu voce sugrumată. S-ar putea să vă audă cineva.

Văzându-i privirea speriată, Roger îşi temperă atitudinea.

— Nu credeţi că ar fi nimerit să-mi povestiţi toată întâmplarea, Tania?

Ea înclină din cap în semn de încuviinţare.

— L-am întâlnit în Rovnia, începu ea cu încetineală. Era Carnavalul Trandafirului... Roger ascultă întâmplarea fără să scoată un cuvânt. Dar când ajunse la momentul sosirii ei la *Stejăriş*, mânia sa izbucni:

— E de neconceput să te porţi cu oamenii în felul ăsta!

— Uneori reacţionezi neaşteptat, când te simţi prins în capcană.

— Asta nu scuză purtarea infamă a lui Adrien. N-ar fi trebuit niciodată să acceptaţi să rămâneţi aici.

— Am cedat pentru că...

Ea îşi lăsă fraza neterminată şi aruncă o privire în urma ei.

— Mi s-a părut că aud deschizându-se o uşă...

— Nu zăresc pe nimeni, o linişti Roger, care insistă: Continui să cred că aţi fost nebună să consimţiţi la această mistificare. Maniera în care a încercat să se debaraseze de dumneavoastră, lăsând să se creadă că sunteţi în serviciul surorii sale, este monstruoasă! Vă asigur, Tania, el merită

din plin ceea ce i s-a întâmplat. Şi dacă mi-aţi permite să mă folosesc de aceste informaţii, vă garantez că n-ar mai fi ales.

— Vă interzic cu desăvârşire! izbucni ea cu vehemenţă. I-am dat cuvântul că n-am să dezvălui nimănui acest secret. Dacă descoperă că l-am trădat... Oh, Roger, făgăduiţi-mi că păstraţi secretul!

— Cred că nu aveţi dreptate. Dar de vreme ce aceasta este dorinţa dumneavoastră, mă voi conforma.

— Înţelegeţi-mă, Roger. Adrien nu poate fi condamnat pentru că a încetat să mă iubească. Credea că eram divorţaţi şi...

— Inutil să-l scuzaţi, spuse Roger cu asprime. V-am dat cuvântul meu şi nu o să vă trădez... Diane ştie?

— Da.

— Acum înţeleg de ce mi-a cerut să nu vă mai întâlnesc. Şi ea se află într-o situaţie delicată... Oh, îmi este cu neputinţă să înţeleg cum se face că Diane şi dumneavoastră îl apăraţi pe tipul ăsta!

— Ce aţi fi făcut în locul lui? întrebă Tania. El este la fel de îndârjit ca şi dumneavoastră în a câştiga alegerile, şi îi era teamă ca dumneavoastră să nu folosiţi povestea asta împotriva lui.

– Cred totuşi, că n-aş fi făcut asta, spuse Roger cu încetineală. Şi mai ales, nu m-aş fi logodit cu altă fată fără să mă asigur mai înainte că sunt absolut liber.

– E o simplă formalitate administrativă, spuse Tania.

– Şi prinţul cu prinţesa vor fi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

– Le-o doresc, spuse Tania cu o uşoară reticenţă. Diane îmi pare foarte rezervată, însă cred că îl iubeşte mult pe Adrien.

– Sunteţi sigură de asta? spuse Roger pe un ton straniu.

– Dumneavoastră nu? întrebă ea.

– Nu ştiu care sunt sentimentele Dianei. Dar pot să vă spun că nu este atât de rezervată pe cât pare.

El se ridică.

– Binevoiţi să serviţi altceva? Eu mor de sete.

Ea făcu un semn de tăgăduire. În timp ce el se îndrepta către bar, ea îl privea cu perplexitate. De ce era el mereu în defensivă când se vorbea de Diane? Doar pentru că înţelegea că ea aparţinea altei lumi decât el? Nu numai atitudinea lui Roger faţă de Diane era curioasă, dar în aceeaşi măsură şi cea a Dianei în privinţa lui Roger. Tania nu uitase ziua când Diane îi

ceruse să nu se mai întâlnească cu el. La vremea aceea, ea nu înţelesese mânia fetei. Acum, o bănuială încolţea în mintea ei. Ce se afla de fapt în spatele acestei lupte electorale? Să fie vorba despre altceva? Despre iubire, poate?

La prima vedere, era de necrezut. Dar cu cât Tania se gândea la asta, cu atât îşi zicea că fără îndoială nu se afla departe de adevăr. Da, diferendele politice nu erau de ajuns să explice mânia Dianei împotriva lui Roger şi motivaţia urii acestuia faţă de Adrien...

Când Roger reveni la masă, cu o halbă în mână, Tania îl studiă de parcă l-ar fi zărit prima dată. Arăta prost. Ai fi crezut că nu dormise zile şi nopţi la rând.

— De ce mă priviţi aşa? întrebă el. Vă e teamă să nu dezvălui secretul lui Adrien? Puteţi dormi fără grijă, aveţi cuvântul meu de onoare, nu voi spune nimic.

— Nu la Adrien, ci la dumneavoastră şi Diane mă gândeam.

— Ei şi?

— Cred că vă iubiţi, spuse Tania fără ezitare.

— Aţi înnebunit de-a binelea!

— Când un bărbat iubeşte o femeie, se dă de gol mereu într-un fel sau altul. Fie că

recunoașteți sau nu, dumneavoastră o iubiți pe Diane, și eu...

Ea se opri din vorbă zărind că se apropia un agent electoral de-al lui Roger, Bob Edwards. Fără să fie invitat, se așeză la masa lor și începu să-i vorbească lui Roger despre noile adeziuni înregistrate și despre problemele diferite puse de turneul său electoral.

Îndată ce s-a putut, fără să fie nepoliticoasă, Tania se ridică pentru a-și lua la revedere.

— E târziu să mă întorc. Dar nu vă dați osteneala să mă însoțiți. Cu siguranță aveți multe lucruri de discutat cu domnul Edwards...

— Asta poate să aștepte, spuse Roger privind către agentul său. Vă voi întâlni mâine dimineață la sediul electoral.

— În regulă, spuse tipul, care ținea în colțul gurii un chiștoc de țigară.

— Tipul acesta nu-mi prea place, spuse Tania când se aflară în mașină. Nu pare să fie sincer.

— Deformație profesională. Fără îndoială că n-ați avut de-a face cu asemenea fel de oameni.

— Este adevărat. Am trăit numai în mediul universitar.

A fost ușurată când a rămas singură. Nu-i era ciudă pe ea pentru că s-ar teme să fie trădată de Roger ci pentru faptul că a luat-o gura pe dinainte.

La rândul său, Roger se întoarse acasă teribil de abătut. Imposibil să-și scoată din minte ceea ce Tania îi spusese despre Adrien. Cum de mai putea ea oare să-l iubească? Căci fără îndoială ea îl mai iubea încă. Asta îl depășea. Era de necrezut să întâlnești femei care iubeau bărbați nedemni de ele. Ca și Diane... Dacă Tania avea dreptate... Dacă Diane îl iubea, el... un fior de încântare îl străbătu... Dar se trezi repede la realitate. Nu, era imposbil. Cu îndârjire, apăsă pedala de accelerație și își concentră atenția asupra drumului.

Făcu să scrâșnească frânele când se opri în fața casei lui și, uitând complet de ora târzie, trânti cu violență ușa de la intrare.

Zău, el să iubească o mică aristocrată precum Diane Biddell? Era absurd! Tania era nebună!

CAPITOLUL VII

Două zile mai târziu, Adrien se întoarse acasă roşu de mânie, şi trânti uşa în urma lui cu o asemenea violenţă încât Diane ţâşni din bibliotecă, cu neliniştea zugrăvită pe chip.

— Ce se întâmplă oare, Adrien?

— O catastrofă! Se vorbeşte în tot comitatul că Tania este soţia mea!

— Ce? zise Diane... cine a făcut asta?

— Cine vrei s-o facă? spuse el cu exasperare. Paulton, bineînţeles!

— M-ar mira ca Tania să-i fi spus.

— Ea îl iubeşte, declară Adrien. Asta explică multe lucruri...

— Ce socoteşti să faci? întrebă Diane urmându-l în bibliotecă.

— Ce vrei să fac? Nu pot nega, nu? Dar mai bine m-aş spânzura decât să mai rămână sub acoperişul meu o oră în plus. Să-şi facă valiza imediat!

– Şi astfel vei face jocul lui Roger. Asta vrei?

– Ce propui? Ar trebui s-o prezint în toată circumscripţia drept soţia mea?

– Va trebui poate să hotărăşti aşa.

– Crezi într-adevăr că trebuie să procedez aşa, de vreme ce sunt logodit cu tine? întrebă Adrien, năucit să constate că această sugestie vine din partea Dianei.

– Tu nu ai de ales, spuse ea încet.

– Şi cu tine cum rămâne?

– Până una-alta, dispar. Nu văd altă soluţie.

El o privi cu admiraţie nedisimulată.

– Te-ai purtat minunat în timpul acestor săptămâni care au trecut, şi îţi sunt deosebit de recunoscător. Dar nu credeam că am să-ţi cer să... Ah, fir-ar să fie! Îmi vine s-o strâng de gât pe Tania!

– Doar aşa, ai putea să fii sigur că Roger ar fi ales!

Ea avu un mic surâs echivoc.

– Cred că am fi făcut mai bine să rupem logodna chiar la sosirea Taniei.

– Spui asta din cauza carierei mele, întrebă el, sau pentru că îţi dai seama că nu mă iubeşti?

Răspunsul se lăsă atât de mult aşteptat încât Adrien se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr reluând:

— Tu nu mă iubeşti, Diane? Ştiu că sunt departe de a fi logodnicul ideal, dar...

— N-am nimic să-ţi reproşez, îl întrerupse ea. De altfel, ne-am pus noi vreodată întrebarea dacă ne iubim? Nu... Noi neam logodit ca să ne strângem de pe drumuri şi să avem copii. Şi eu am ştiut mereu că tu nu simţeai pentru mine aceeaşi înflăcărare ca pentru Tania.

— N-aş putea niciodată să simt pentru o alta ceea ce am simţit pentru ea, spuse el după un lung moment de tăcere. Şi de altfel, nici nu mi-aş dori-o pentru nimic în lume.

— De ce nu mi-ai spus-o când mi-ai propus să ne căsătorim?

— Cred că la timpul respectiv, nu mi-am dat seama că o fată ca tine putea să spere de la o căsătorie ceva pasionant.

— Eram convinsă că sentimentele tale faţă de mine nu prea însemnau... pasiune. Dar mă mulţumeam cu atât. La rândul meu, nu eram îndrăgostită nebuneşte de tine. Şi totuşi, nu am crezut vreodată că asta ne-ar împiedica să fim fericiţi împreună.

Deodată, buzele ei începură să tremure, şi ea se strădui să continue cu moderaţie:

– Nu cred în iubirea care răscoleşte sufletul şi nu ţin să o cunosc. La ce m-aş lăsa tulburată de sentimente nejustificate?

– Ce te sperie? întrebă Adrien, mirat că o aude vorbind aşa. Tu nu vezi decât latura negativă a sentimentelor care ne pot copleşi.

– Adineauri mi-ai spus chiar tu că ai prefera să nu mai suferi din iubire.

– Am avut deja de pătimit...

– Şi mie mi-e teamă să nu păţesc la fel.

– Mă tem că ţie îţi este frică de viaţă, pur şi simplu, o corectă el cu blândeţe. Tatăl tău a fost mereu atât de...

– Oh, te rog, zise ea cu bruscheţe. Este pentru a doua oară în opt zile când se pomeneşte de tata. Şi încep să ... Ea se opri din vorbă când o zări pe Tania intrând.

– Ah, izbucni Adrien pe un ton glacial. Tocmai te căutam. Ştii pentru ce, nu?

El o văzu pălind şi nu-şi putu stăpâni mânia.

– Aşa îţi respecţi cuvântul dat? Şi asta ca să-i îngădui lui Roger al tău să fie ales?

– Nu te-am trădat, murmură Tania. Roger a descoperit totul din întâmplare.

Dar el mi-a jurat să nu spună nimic nimănui!

— Şi tu l-ai crezut? Săraca de tine! Povestea a făcut deja înconjurul ţinutului...

— Nu pot să cred ca Roger să fi făcut asta! lansă Diane care până atunci rămăsese tăcută.

— Îi iei apărarea, acum! spuse Adrien întorcându-se brusc către ea.

Diane roşise dar nu se lăsă intimidată.

— Gândeşte-te, Adrien. Înainte să fiţi în tabere diferite, eraţi foarte ataşaţi, Roger şi cu tine. Şi tu ştii bine că el nu este omul care să se poarte astfel.

— Aşa zici tu! Tot ce ştiu, este că a aflat că Tania este soţia mea şi a făcut în aşa fel încât să afle toată lumea.

— Inexact! strigă Tania îndreptându-se spre uşă.

— Unde te duci? întrebă Adrien.

— La Roger.

— Eşti nebună!

Dar ea se afla deja departe şi dispăru curând în spatele unei perdele de copaci.

Era despletită şi lac de apă când ajunse acasă la Roger. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea mânui cu putere ciocănelul de la poartă. Din fericire, Roger era acasă şi veni să-i deschidă. O privire iute

asupra Taniei şi fu de ajuns să-l dumireas-că. O conduse repede în mica încăpere ce îi servea de birou.

— Sunteţi la curent, observ!

— Oh, Roger, ce-aţi făcut?

— Nu eu, spuse el, cu un aer abătut. Bob Edwards. Vă amintiţi în seara în care ne aflam la bistroul *Clos,* când vi s-a părut că auziţi că s-a deschis o uşă?

— Da, şi ce-i cu asta?

— Noi n-am remarcat că foarte aproape de masa noastră, dosită de o ieşitură a zidului, se afla o altă uşă, care dădea spre un culoar. Bob voia să-mi vorbească dar, auzindu-vă pronunţând numele lui Adrien, ne-a ascultat. A aşteptat un pic înainte de a apărea din nou la intrarea principală.

— Acum înţeleg de ce îl suspectam pe omul acela, murmură Tania.

— Intuiţia feminină nu este o vorbă în vânt, zise Roger cu un surâs forţat.

— Vă cer iertare că v-am crezut vinovat, spuse Tania.

— Oricine în locul dumneavoastră ar fi tras aceeaşi concluzie!

— Nu, Diane n-a făcut-o.

Roger îşi freca gânditor bărbia fără să reacţioneze în alt mod la reflecţia Taniei,

în timp ce aceasta, cu picioarele tăiate de emoţie, se lăsă moale pe un scaun.

— Ce se vorbeşte despre Adrien şi de mine?

— Nimic de bine, recunoscu Roger. Se ştie că aţi venit din Rovnia şi că Adrien v-a abandonat după căsătorie.

— Nu se poate vorbi de abandon, zău! replică Tania. Adrien a fost rechemat în Anglia, şi eu n-am putut să-l urmez. Nu-i acelaşi lucru!

— Duceţi-vă să explicaţi asta oamenilor! Bob a căutat să-l desfiinţeze pe Adrien şi a reuşit. Trebuie spus că asta i-a făcut rost de funia cu care să fie spânzurat. A fost mai degrabă neplăcut să vi se ceară să vă daţi drept guvernanta copiilor Toufton!

— Oh, aş fi dorit să nu părăsesc niciodată Rovnia! zise Tania ridicându-se cu un suspin profund.

— Nu vorbiţi aşa, spuse Roger în timp ce se apropia de ea cu un aer de compătimire. Curând, povestea asta nu va mai fi decât un vis urât. Aveţi viaţa înainte, Tania, şi doar n-o să lăsaţi această greşeală a tinereţii să vă strice viitorul.

— Căsătoria noastră nu a fost o greşeală. Problema este că Adrien o regretă. Eu nu.

– N-o să le înţeleg pe femei niciodată, zise Roger însoţind-o către ieşire. Ar trebui să-l dispreţuiţi, după felul în care v-a tratat.

– Da, mi se întâmplă să o fac. Dar asta nu mă împiedică să-l iubesc.

– Ce socotiţi să faceţi, acum?

– Voi face ceea ce va dori el, spuse ea încet. Îi datorez mult.

– Nu-i datoraţi nimic. Şi, dacă persistă să arunce vina asupra dumneavoastră, vă implor, veniţi să vă refugiaţi la noi. Aici veţi fi binevenită.

Tania surâse trist.

– Dacă aş face-o, de data asta, Adrien ar avea motive să mă urască.

Când intră în conac, ea îşi auzi numele rostit în spatele uşii salonului. Cu siguranţă, familia Chesterton era pe punctul de a comenta întorsătura evenimentelor.

– Personal, am socotit că această comedie era nedemnă de tine, se auzi vocea lui Betty. Sunt aproape bucuroasă că adevărul a ieşit la iveală. Am toată stima pentru Tania. Ea s-a purtat cu multă noblețe.

– Eu, nu? o întrerupse Adrien cu mânie.

– Nu te-am obligat s-o recunoşti, replică Betty. Oricum ar sta lucrurile, dacă această căsătorie a fost o greşeală, cere anularea ei. Dar cel puţin, fă-o cu demnitate.

– Copii, vă abateţi de la subiect, spuse doamna Chesterton pe un ton de reproş, Adrien va putea...

– La naiba cu alegerile! se auzi din nou vocea lui Adrien. De ce să fim obligaţi să ne lăsăm sentimentele în suspensie, pe durata unei campanii electorale?

– Decenţa o pretinde, răspunse doamna Chesterton. Şi este de altfel ceea ce ai făcut, până să iasă la iveală această întâmplare neplăcută.

– Singurul lucru neplăcut în această poveste, replică Adrien cu energie, este felul cum m-am purtat. Tania nu este cu nimic răspunzătoare de ceea ce s-a întâmplat.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de zgomotul scaunelor împinse. Şi Tania distinse vocea lui Dick:

– Haide, vino, Betty! Să urcăm la noi.

Nevrând să pară că ascultă pe la uşi, Tania traversă cu rapiditate holul şi intră în salon.

– Ah, iată-vă! spuse doamna Chesterton. Vorbeam de dumneavoastră.

– Am auzit, răspunse Tania.

Ea îi lăsă să treacă pe Dick şi Betty şi se apropie de Adrien.

– Diane avea dreptate în privinţa lui Roger. Bob Edwards, unul din agenţii săi, care a mirosit ceva, a răspândit zvonul peste tot.

– Ai binevoi să ne laşi singuri, mamă, te rog?

Doamna Chesterton ieşi în silă. După plecarea ei, Adrien reluă:

– Faptul acesta nu schimbă cu nimic situaţia mea.

– Voi face tot ce voi putea ca să te ajut.

– Aş dori, reluă Adrien după ce a ezitat îndelung, ca tu să-ţi ocupi locul aici ca... ăă... în calitate de soţie a mea... Am putea spune că am păstrat secretul venirii tale la conac ca să nu riscăm să le producem neajunsuri celor care ţi-au favorizat venirea aici. Nu am găsit altceva... dar asta ar putea să pară plauzibil.

– Da, poate...

– Nu prea pare că te entuziasmează, spuse el cu răceală în glas.

— Nu-mi cere prea mult, totuşi! Te ajut doar pentru că ţin să plec de aici cu cugetul împăcat.

— Am luat notă de asta. Cel puţin ştim amândoi cum stăm, continuă el cu violenţă. Ţin totuşi să subliniez, în cazul în care ai fi uitat, că nu era numai problema alegerilor în joc. Mai bine recunoaşte că logodna mea cu Diane reprezenta o barieră între noi. Slavă Cerului că n-ai apărut după ce m-aş fi recăsătorit!

Nu era nimic de comentat. Era adevărat. Şi Tania era perfect conştientă de asta.

— Îţi cer iertare că sunt furios, reluă Adrien văzând-o pălind.

— Nu te scuza, Adrien. Aşa e viaţa. Tu nu eşti de vină cu nimic. Ea se strecură afară din încăpere cu un surâs extrem de trist.

Sprijinit de şemineu, Adrien se gândea o dată în plus la căsătoria ratată, privind buturugile care ardeau în vatră. După un moment îndelungat, el se scutură şi trecu în biblioteca unde îl aştepta un maldăr de dosare. Pe viitor, importante pentru el vor fi munca sa, cariera sa politică şi proprietatea sa.

Fără a uita de Diane, bineînţeles.

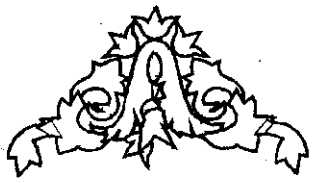

CAPITOLUL VIII

În ciuda ruperii logodnei lor, Diane continua să vină la *Stejăriş* şi să umble din casă în casă pentru susţinerea lui Adrien. Uneori chiar, o lua pe Tania cu ea fără să se sinchisească de privirile curioase ce li se adresau.

Tania nu izbutea să înţeleagă această atitudine. Era Diane capabilă să-şi stăpânească propriile sentimente ca să-i permită lui Adrien să fie ales, sau nu încerca în realitate nici un sentiment faţă de persoana lui? Cu cât reflecta la situaţia asta, cu atât înclina spre această din urmă motivaţie.

De asemenea, se înţeleseseră că Tania îl va însoţi pe Adrien la un anumit număr de întruniri. I se părea curios să se afle pe estradă şi să-l asculte vorbind. El nu avea nici elocinţa un pic bombastică a lui Roger, nici înflăcărarea lui. Dar discursurile sale

atrăgeau prin sinceritate, şi el dădea dovadă de o bună dispoziţie comunicativă care îi dezarma pe adversarii lui la fel de sigur ca şi răspunsurile spirituale ale contracandidatului său.

— Ah, voi fi fericită când totul se va isprăvi! îi spuse Tania Dianei într-o după-amiază, când se aflau în bibliotecă, făcând pachete cu broşuri electorale. Nu reuşesc totuşi să-l departajez pe Roger de Adrien. Programele lor sunt la fel de bune şi...

— Sunt buni oratori amândoi, replică Diane cu realism.

— Credeţi că Adrien l-ar depăşi?

— Nu sunt atât de sigură...

— Şansele lui erau mai mari înainte de venirea mea?

— Da, zise Diane fără tragere de inimă. Dar dumneavoastră nu aveţi nimic să vă reproşaţi. Aşa stau lucrurile.

O dată în plus, Tania era uimită de stăpânirea de sine a Dianei. Înainte să apuce să-i răspundă, Emma şi Tim năvăli-ră în încăpere.

— De ce nu vii să te mai joci cu noi? întrebă Emma.

— Sunt foarte ocupată să-l ajut pe unchiul Adrien, spuse Tania strângând-o pe micuţă la pieptul său.

– Dar înainte nu-l ajutai...

– O să mă joc cu voi sâmbătă după-amiază. Şi dacă va fi timp frumos, vă voi lua la plimbare. Făgăduiesc.

– Am un cadou pentru tine, se auzi vocea subţire a lui Tim.

– Timmy! strigă Tania cu groază, zărind în mâna lui un peştişor roşu mai mult mort decât viu. Unde l-ai pescuit? Bietul de el este aproape mort. Trebuie să-l pui în apă imediat!

Ea se repezi către birou, scoase florile dintr-o vază şi aruncă în ea peştişorul care începu să înoate cu mişcări iuţi.

– L-a pescuit în eleşteu cu plasa de prins fluturi, explică Emma. I-am spus că este răutăcios, dar el nu m-a ascultat.

– Nu sunt răutăcios, începu să ţipe Tim.

Tania îl luă în braţe, apucă vaza şi se grăbi către eleşteu.

Când mica vietate a fost reintegrată în mediul său, Tania consimţi să se joace cu mingea împreună cu copiii. Faptul că Tania se afla cu ei îi înveseli peste măsură. Un şut energic al Emmei ridică mingea spre înălţimi ameţitoare. Adrien, care se ivi de după un boschet, o prinse din zbor şi o înapoie micuţei zicând:

– Încă vreo câteva șuturi ca ăsta și vei juca în națională Angliei!

Copiii năvăliră pe el și îl rugară să li se alăture. După o scurtă ezitare, el cedă rugăminților lor. A fost o joacă nebună. Tania nu-l mai recunoștea pe bărbatul sever, distant și aspru pe care-l întâlnea în fiecare zi. O chemare venită dinspre casă întrerupse partida. Era Betty care le făcea semn de la fereastra camerei copiilor.

– E ora gustării. Întoarceți-vă acasă, spuse Tania copiilor care se îndepărtară fără tragere de inimă.

– Nu sunt în mare formă, remarcă Adrien, care se așezase la marginea eleșteului și își ștergea fruntea. Încă un an ca ăsta și mă voi ramoli de-a binelea.

Tania se sprijinise de trunchiul unui mesteacăn. Tulburată că îl simțea pe Adrien atât de aproape de ea, păru cufundată în contemplarea suprafeței apei, abia încrețită de o ușoară adiere de vânt.

Adrien o observă și se minună cât se schimbase de când venise aici. Imposibil să creadă că ea avea ceva comun cu epava ivită din spatele Cortinei de fier, cu câteva luni mai înainte. Cu nasul ei mic și drept, cu fruntea netedă, cu frumoasa ei gură

cărnoasă a cărei expresie copilărească era înduioşătoare, era la fel de drăguţă, poate şi mai drăguţă, decât atunci când se căsătoriseră.

Conştientă de privirea aţintită spre ea, Tania se frământa cu nervozitate. Din cauza brizei uşoare, fusta ei, de culoare violetă ca a ochilor săi, se umfla ca o corolă. Adrien îşi aminti atunci că ea purtase o rochie de culoarea asta pe timpul voiajului lor de nuntă. Era a doua zi după cununie. Merseseră îndelung pe coline şi se lungiseră pe iarbă.

— Te voi iubi mereu, îi mărturisise el aşezându-şi capul pe genunchii ei.

A fost cuprins dintr-odată de ispita aproape irezistibilă să îndrăznească mai mult; s-o strângă la pieptul său şi să-şi potolească patima sărutându-i buzele. Apoi se scutură. Ce-l apucase oare? Dacă continua în felul ăsta, se va întâmpla ceva regretabil. Muncea prea mult. Cu siguranţă că din cauza oboselii avea asemenea idei nebuneşti. Grăi pe neaşteptate, ca să rupă tăcerea apăsătoare care se aşternuse:

— Ştii că e prima dată când stăm împreună fără să ne certăm?

— Învăţ să mint, spuse ea pe un ton ferm.

– Nu ţi se potriveşte. Tu eşti sinceritatea întruchipată.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, provocatoare într-o doară, sub aureola aurită a părului ei de culoarea grâului copt.

– Vorbeşte-mi despre părinţii tăi, spuse el cu voce schimbată. Tu n-ai primit deloc veşti de la tatăl tău, cred, după ce a fost arestat?

– Nu. Am aflat doar că a murit şi datorită unui prieten sus-pus, am putut recupera obiectele sale personale: un ac de cravată din aur şi un port-ţigaret. Obiectele acestea reprezintă tot ce am mai scump pe lume acum. Aş prefera mai degrabă să mor de foame decât să mă lipsesc de ele.

– Pentru ce să te lipseşti de ele?

– Aveam nevoie de bani, spuse ea cu o clătinare din cap, aş fi luat o sumă mare pe ele.

– Dar tu nu vei mai avea nevoie de bani. O-să am grijă de asta, ţi-am spus-o.

– Nu voi accepta nimic de la tine după plecarea mea. Intenţionez să-mi găsesc de lucru şi mă voi descurca şi singură.

– N-ai nevoie să munceşti, îţi spun, insistă Adrien.

– Ba da, ţin s-o fac. Şi ţin şi mai mult să rup orice legătură cu trecutul.

El se albi la faţă.

– Mă deteşti într-atât? Speram să devenim din nou prieteni.

– Prieteni? Nu poate fi vorba de aşa ceva! spuse cu un soi de mânie reţinută.

Dumnezeule, oare el îşi închipuie că ea este la fel de nestatornică precum fusese el?

– Când voi pleca, nu mai vreau deloc să mai am de a face cu tine. Va fi ca şi cum nu te-aş fi cunoscut niciodată. Dacă amnezia ar fi o boală contagioasă, m-aş duce pe dată să consult un medic ca să-mi inoculeze virusul!

Şi ea se refugie de-a curmezişul peluzei. El o urmări cu privirea până ce dispăru în interiorul casei. Apoi, cufundat în gândurile sale, se îndreptă încet către fundul parcului.

El încerca zadarnic s-o deosebească în mintea lui pe Tania de altădată de cea de acum. Era cu neputinţă, şi trebui să recunoască faptul că ele se confundau. Abia atunci certitudinea că o iubea i se impuse cu o claritate care sărea în ochi. Da, sentimentele pe care le încerca pentru ea

cu opt ani în urmă erau aceleaşi cu cele pe care le simţea în clipa de faţă.

Această descoperire îl şocă atât de brutal încât se opri din mers. După divorţul său, care îl rănise până în adâncul fiinţei, el căutase în muncă şi în uitare amorţirea senzualităţii sale şi credea că a izbutit.

Dar acest soi de hibernare nu rezistase la reîntoarcerea Taniei. Obstacolele pe care crezuse că le ridicase între el şi iubire se năruiseră. Ca şi altădată, simpla ei prezenţă stârnise în sufletul lui un noian de sentimente puternice. Ca şi altădată, se lăsase atras de frumuseţea şi gingăşia ei. Astăzi, maturitatea gândirii ei şi tăria de caracter se adăugau încă farmecului pe care ea îl exercita asupra lui. Multă vreme, el nu dorise să recunoască ce se petrecea în sufletul său, iar acum era prea târziu.

Cam prea târziu, dar nu de tot, gândi în sinea lui reluându-şi drumul. Dar înainte de a-i spune un cuvânt Taniei, va trebui să discute cu Diane. Tare se temea să nu-i frângă inima anunţându-i ruperea logodnei. Dar, moralmente, el se simţea obligat să pună lucrurile la punct în privinţa ei. Numai după aceea, ar putea să-i declare Taniei că o iubeşte.

Departe de a fi copleşit de bucurie datorită acestei descoperiri, el se simţea tracasat de remuşcări şi de teama că purtarea lui oribilă ar fi stins iubirea Taniei.

La sosire, ea îl iubea ca în prima zi şi i-a dovedit-o. Dar astăzi situaţia se prezenta la fel? Nimic din atitudinea ei în săptămânile din urmă nu putea să-l liniştească în această privinţă. Mai mult, detaşarea pe care ea o avea faţă de el ridicase între ei un obstacol aproape de neînvins. Să-i mărturisească acum sentimentele sale ar însemna cea din urmă gafă. Ea ar risca să-l acuze de oportunism. Ea părea să simtă că el nu era îndrăgostit de Diane şi ar putea crede că el ar prefera căsătoria sa actuală publicităţii unui divorţ.

El îşi dădea seama cu tristeţe că va fi de durată şi dificil să-i dovedească Taniei iubirea sa, dar se jură în gând să facă orice şi să-şi dea toată silinţa pentru a o recuceri.

Era târziu când el coborî în salon. Mama sa şi Tania se aflau deja acolo.

– Ai întârziat, îi atrase atenţia doamna Chesterton.

– Ce importanţă are?

– Mă suprinzi! Tocmai tu, care ţineai atâta la punctualitate.

– Ei bine, am greşit.

– După ce vei fi ales, va trebui să fii mai punctual, dacă vrei să le cuprinzi pe toate.

– Nu voi fi neapărat ales, mamă...

– Bineînţeles că da. Dar e păcat că tu nu poţi să găseşti o poveste scandaloasă la adresa lui Paulton. Ar fi folositoare pentru...

– Nu există nimic scandalos legat de numele lui, interveni brusc Adrien. Şi chiar dacă ar fi ceva, n-aş face caz de asta.

– Şi de ce nu? Agentul lui n-a ezitat să-ţi murdărească numele.

– Roger nu este de vină cu nimic. Nu mi-a jucat niciodată vreo festă, şi n-am să fiu eu acela care să o fac.

Tania ascultă, plăcut surprinsă; ea îi surâse cu o anumită căldură. El răspunse surâsului ei, dar cu o tristeţe care o miră. Ai fi zis că el nu-şi făcea nici o iluzie asupra motivului acestei dovezi neaşteptate de prietenie.

Pe timpul cinei, Tania ascultă distrată discuţiile. Ea reveni la realitate auzind-o pe Betty şi pe mama ei vorbind de eventualitatea trimiterii Emmei la pension.

— Dacă copiii părăsesc casa părintească, nu se stăpâni ea să nu remarce, asta înseamnă sfârșitul vieții de familie.

— Pensionul îi învață pe copii să fie independenți, replică Dick.

— Dacă un copil este fericit și iubit de părinții săi, va fi de la sine independent.

— Să nu credeți asta! Majoritatea părinților îi copleșesc pe copii cu afecțiunea lor năvalnică. Uitați-vă la Betty, de pildă. Își face sânge rău din nimic.

— Pentru că nu are prea multe de făcut, lansă Tania fără să stea pe gânduri.

Ea roși violent, conștientă de îndrăzneala sa, dar Betty nu se lăsă mai prejos.

— Tania are dreptate întrutotul, și m-am gândit adesea la asta împreună cu Dick. De fapt, de ce să nu vorbim despre asta acum? Noi ne-am hotărât să avem casa noastră, spuse ea rotindu-și privirea asupra celor prezenți.

— Credeam că ai renunțat de mult la această idee stupidă! exclamă doamna Chesterton.

— Stupidă? De ce?

— Apartamentul tău este total independent... Este isprava dumneavoastră, evident, adăugă ea privind-o pe Tania cu ostilitate. Nu vă e de ajuns să provocați

toate astea lui Adrien... Trebuie să vă amestecaţi şi în viaţa familiei mele.

Se aşternu o tăcere apăsătoare, spartă de exclamaţia lui Adrien:

– Mamă, te rog!

– Prezenţa Taniei la conac m-a făcut să realizez că noi ne aflăm de fapt acasă la Adrien, reluă Betty, şi că el ar avea dreptul, după căsătorie, să trăiască fără ca întreaga familie să umble coadă după el.

– Sunt sigură că nu asta este părerea lui Adrien, replică doamna Chesterton.

– Ce spui? întrebă Betty pe fratele său.

– Ca să fiu sincer, nu mi-am pus încă întrebarea, spuse el. Dar tu ai dreptate. Tinerele căsnicii au nevoie de intimitatea unui cămin numai al lor.

– O să caut chiar de mâine o casă, spuse Betty, încântată.

– Şi eu, spuse doamna Chesterton cu o voce glacială.

– Casa de la *Mestecăniş* va fi liberă în noiembrie, îi spuse Adrien.

– Este prea mare pentru mine.

– Ar fi foarte potrivită pentru noi, sugeră Betty, cu ceva amenajări.

Şi conversaţia asta continuă cât a durat prânzul. Tania, care nu prea era băgată în

seamă, a fost uşurată când se ridicară de la masă.

Adrien o privea traversând salonul şi se gândi că era mai adorabilă ca niciodată. El murea de dorinţa de a şterge cu sărutările lui expresia tristă a gurii ei. Dar era imposibil. Trebuia să simuleze indiferenţa faţă de ea, să-şi înfrâneze elanurile pătimaşe, să rămână nesatisfăcut de iubire şi mângâiere. Ah, plătea scump purtarea din trecut! Doar când se va simţi îndeajuns de demn, va putea în fine să-i mărturisească Taniei cât de mult avea nevoie de ea.

Văzându-l prins în discuţie cu Dick, Tania interpretă greşit atitudinea lui distantă şi gândi cu disperare că prezenţa ei îi provoca aversiune. Demoralizată, se decise să urce în camera ei.

— Unde vă duceţi? întrebă Betty.

— Urc în cameră să fac puţină croitorie şi...

— Ce-ai zice tu de o mică plimbare? interveni Adrien.

— Sunt prea obosită.

El a fost la uşă în acelaşi timp cu ea şi i-o deschise.

— Chiar nu vrei să vii afară? întrebă el cu glas scăzut. Noaptea este atât de fru-

moasă. E clar de lună şi cerul este plin de stele.

– O noapte pentru cei îndrăgostiţi, spuse ea maşinal.

– Vino, Tania, te rog, spuse el cu o voce insistentă.

– Nu, spuse ea cu un glas şuierat, ai greşit adresa. Dianei trebuie să-i ceri asta.

El se trase înapoi uimit de o asemenea replică, în timp ce ea se strecură afară din încăpere.

Ce joc joacă el? se întrebă Tania măsurând camera în lung şi în lat cu pas nervos. Căuta doar să se acomodeze mai bine cu o situaţie delicată? Fără îndoială, dar ea nu-şi dorea pentru nimic în lume această afecţiune de comandă. Îl iubea prea mult ca să-şi dorească aşa ceva.

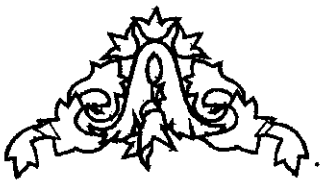

CAPITOLUL IX

A doua zi, Tania se duse la biblioteca municipală din oraşul vecin ca să comande acolo nişte statistici cerute de secretarul lui Adrien. Acolo a fost condusă de Diane, care avea de făcut un drum.

Lumea continua să le privească cu un aer intrigat; curiozitatea în privinţa lor nu slăbise încă. Dar Diane ignora cu bună ştiinţă interesul stârnit.

– Recunoaşteţi că sunteţi uluită de felul în care reacţionez, zise Diane cu vocea ei gravă, nu?

– Se observă asta pe chipul meu?

– Se citeşte totul pe chipul dumneavoastră, Tania!

– În schimb, dumneavoastră vă place să simulaţi, dacă nu cumva mă înşel?

– De multe ori e necesar. Nu e bine să spui mereu ce gândeşti. E mai bine uneori să nu priveşti realitatea în faţă.

Ea nu vorbise niciodată ca acum. Dar Tania nu era de acord şi spuse:

– Să nu priveşti realitatea în faţă înseamnă să te minţi pe tine însăţi. Aş fi jurat totuşi că adevărul nu vă speria.

– Dar nu vorbesc de mine!

– Ah, aş fi crezut...

Se lăsă o tăcere.

– E normal să vă puneţi întrebări în privinţa mea, reluă Diane. În definitiv, Adrien mi-a cerut să-i fiu soţie...

– Da, spuse Tania cu calm. Mi-ar place să ştiu ce a găsit la dumneavoastră şi nu a găsit la mine.

– Eram aici, atâta tot. Dumneavoastră, nu.

– Şi dumneavoastră sunteţi foarte frumoasă, spuse Tania cu un surâs forţat.

Diane făcu un gest de tăgăduire.

– Frumuseţea nu are nici în clin nici în mânecă cu povestea asta. Cred că Adrien nu aştepta atât de mult de la cea de-a doua căsătorie.

– Ce vreţi să spuneţi?

– El şi-o dorea mai puţin încărcată de afectivitate... Dumneavoastră sunteţi foarte sensibilă, Tania, foarte emotivă, o ştiţi prea bine.

– Așa este, încuviință Tania, dar mărturisiți că și dumneavoastră sunteți la fel.

– Am impresia că vă place să studiați oamenii, zise Diane ca să se abată de la subiect. Asta trebuie să fie o manie în țările din Europa Centrală.

Conversația lâncezi până la sosirea lor în oraș.

– Cât timp vă trebuie pentru cercetările dumneavoastră? întrebă Diane parcându-și mașina aproape de centrul comercial.

– Două ore, fără îndoială.

– Am putea să ne întâlnim la *Procter* la orele unsprezece și jumătate, pentru o cafea.

Tania clătină energic din cap.

– Ah, nu! Reușesc să mă obișnuiesc cu climatul englez, dar nu și cu felul în care se face cafeaua la voi!

– Bine. Atunci, întâlnirea aici.

Era amiază când ele o luară pe drumul de întoarcere. Mica mașină roșie a Dianei se năpusti într-o goană nebună.

– Credeți poate că conduc prea repede?

– Deloc. Conduceți bine. Ca un bărbat.

– Sper că acesta este un compliment.

— Desigur. Tot ceea ce faceţi, vă iese foarte bine. Şi nu vă lăsaţi antrenată de sentimentele dumneavoastră.

În clipa în care Diane era pe punctul să răspundă, maşina tresăltă, încetini şi mai făcu vreo câţiva metri înainte de a se opri. Diane tăie contactul, îl puse din nou, dar motorul nu vru cu nici un chip să pornească. După ce pipăi diferitele manete de la tabloul de bord, ea ieşi din maşină ca să se ducă să arunce o privire sub capotă.

— Ce se întâmplă? întrebă Tania care o urmase.

— Din nenorocire nu ştiu nici eu, zise Diane ivindu-se de sub capota maşinii. Totul pare să fie în ordine. Bateria este corect branşată...

— Are benzină?

— Am verificat nivelul la plecare. Ea se urcă în maşină şi puse din nou contactul. Aveţi dreptate, spuse ea. Indicatorul de benzină arată tot plin. Or, ştiu că am parcurs ceva drum în dimineaţa asta. Ei bine, suntem imobilizate aici până ce găsesc benzină pe undeva. Există un garaj nu departe de aici, la intersecţie. Mă duc într-acolo.

— Nu, lăsaţi-mă pe mine să mă duc acolo, propuse Tania. E mai bine ca dumneavoastră să rămâneţi la maşină.

Tania plecă, Diane coborî capota. Găsind că este prea cald în maşină, ea se sprijini de portieră şi închizând ochii îşi expuse faţa la soare.

— Strașnic loc pentru somn! se auzi o voce în spatele ei. Era vocea care o bântuia zi şi noapte. Aceea a lui Roger. Ea se crispă şi îl privi.

— Sunt în pană de benzină.

— Ţi s-a defectat indicatorul de benzină?

Se aşteptase să fie luată în râs. A fost surprinsă plăcut să constate că el nu se gândise în mod automat că ar fi din vina ei.

— Ei, da!

— O să mă duc să-ţi caut un bidon la garajul cel mai apropiat.

— Tania a plecat într-acolo.

— În cazul acesta, îţi voi ţine companie până la întoarcerea ei.

— Nu te osteni, mulţumesc. Mă simt foarte bine de una singură.

— Singură şi de neatins, nu-i aşa?

Furioasă, Diane îi întoarse spatele. Dar el o făcu să se întoarcă imediat. O privea cu perplexitate.

— De ce trebuie să ne certăm mereu, Diane? Nu ne purtam aşa pe vremuri.

– Tu erai mereu politicos când erai mic.

– Nu poţi rămâne mic o veşnicie, spuse el cu o voce răguşită, atrăgând-o la pieptul său şi strivindu-i gura de a sa.

A fost un sărut pătimaş, dar fără urmă de gingăşie. Ea vru să se zbată ca să se elibereze, dar el o strânse şi mai tare.

– Inutil să lupţi. Sunt cel mai tare.

– Ei bine, dacă ăsta e felul tău de a seduce femeile!...

– În orice caz, singurul mijloc care ţi se potriveşte. Hai, sărută-mă ca să-ţi dau drumul. Astfel, eşti prizoniera mea. Resemnată, ea îşi ridică faţa către el închizând ochii, părând a spune: „şi să isprăvim cât mai repede".

– Oh, nu, nu aşa! spuse el. Vreau să ştii cinte te sărută...

– Ştiam şi aşa, poftim! zise ea ridicându-şi pleoapele.

Din nou, el se aplecă şi o sărută pe gură. Văzând că ea nu se mai zbătea, o slăbi uşor din strânsoare. Îi strecură o mână în jurul taliei, în timp ce cu cealaltă îi mângâia sânii. Ea tremura, dar nu din cauza repulsiei... Corpul ei nu-i mai aparţinea. Pe măsură ce dorinţa lor reciprocă se aprindea, sărutările lor deveneau mai insistente.

Era o descoperire minunată pentru Diane să fie dorită cu această intensitate. Şi ea nu-şi imaginase niciodată că ar putea răspunde cu aceeaşi ardoare. Ea îşi strecură mâinile sub tricoul lui Roger şi îl mângâia cu febrilitate.

Zgomotul unei maşini în depărtare îi făcu să revină la realitate.

— Ei bine, murmură Roger ridicând capul, nu există hărţuieli mai năvalnice ca ale noastre!

— Nu-ţi face iluzii prea mari, spuse Diane cu o voce pe care se străduia să şi-o dreagă. Nu pentru că eşti seducător...

— Nu, ci pentru că sunt eu, interveni el şi pentru că mă doreşti, pe mine, şi nu pe altul...

— Zău, eşti tare înfumurat de persoana ta neînsemnată.

— De ce să nu ţi-o mărturisesc?

În loc de răspuns, ea îi dădu o palmă de toată frumuseţea.

El făcu un pas înapoi, cu privirea înăsprită.

— Credeam că nu se întâlneşte aşa ceva decât în romanele mediocre.

— Oamenii mediocri nu înţeleg decât gesturile mediocre... spuse ea pe un ton glacial.

Cu o înfăţişare impenetrabilă, ea îl privi cum face stânga-mprejur şi cum se îndepărtează cu paşi mari. Încă tremurând, abia ţinându-se pe picioare, ea se aşeză în maşină şi îşi puse capul pe volan, până când se întoarse Tania.

Aceasta îşi dădu seama că se întâmplase ceva în absenţa ei, după ce l-a întâlnit pe Roger pe drum, şi a remarcat urme de roşu de buze pe gura lui.

– L-am întâlnit pe Roger, spuse ea, când maşina demară din nou.

– Şi eu. Mi-a propus să se ducă să facă rost de benzină.

Tania aşteptă o clipă înainte de a întreba:

– O să-mi spuneţi iarăşi că este o manie a oamenilor din Europa Centrală să pună o asemenea întrebare. Dumneavoastră îl iubiţi pe Adrien?

– Evident, zise Diane după o ezitare. Am acceptat să-l iau de bărbat.

– Dar îl iubiţi cu pasiune?

– În fine, Tania! zise Diane, exasperată, întrebarea dumneavoastră este echivocă. Sunteţi încă soţia lui, nu uitaţi asta.

– Oh, nu pentru mult timp. Peste câteva săptămâni, va fi liber şi...

– Ajunge, vă implor...

În aceeaşi clipă, un iepure ţâşni în faţa maşinii şi Diane frână scurt. Tania, care uitase să-şi pună centura de siguranţă, era cât pe ce să se lovească de parbriz.

– Scuzaţi-mă, spuse Diane. Am vrut să evit acel biet animal.

După o clipă de tăcere, Tania reluă:

– Mor de dorinţă de a călca iarăşi în străchini... hm... cred că Roger vă iubeşte.

– O să încetaţi odată, Tania, da sau nu? Dacă nu schimbaţi subiectul, vă debarc, şi vă întoarceţi acasă pe jos!

– Ei bine, să vorbim verzi şi uscate, zise Tania care nu mai insistă.

Timp de câteva zile, Diane evită să dea ochii cu Tania, dar, puţin câte puţin, relaţiile lor redeveniră normale. Într-o după-amiază când ele lucrau în bibliotecă, Diane se arătă mai deschisă ca de obicei şi vorbi despre copilăria sa. După moartea mamei sale, fusese trimisă la pension şi, pe timpul vacanţelor, o serie întreagă de guvernante se ocupaseră de ea.

– Se pare că aţi cam fost privată de afecţiune, din cauza lor, observă Tania.

– Tata nu este expansiv, spuse Diane, chiar dacă este o fire sensibilă. El este foarte ataşat de moştenirea pe care stră-

moșii săi i-au transmis-o și este foarte mândru de familia sa.

— Presupun că a regretat mult că nu sunteți băiat, spuse Tania.

— Și eu la fel, puteți să mă credeți? spuse Diane cu glas înăbușit apucând un pachet de broșuri electorale de pe birou. Bine, trebuie să-mi încep periplul la ora cinci după-amiază, e timpul să mă duc la sediul electoral.

— N-aș dori să fiu în locul dumneavoastră. Mi-ar displace să bat la porți și să discut cu necunoscuți.

— Să le vorbești, asta nu-i nimic, spuse Diane cu un mic zâmbet, dar să ți se trântească ușa în nas, atunci să vezi ce plăcut este!

Tania se afla încă în birou, pe punctul de a tria documentele necesare lui Adrien când doamna Chesterton intră.

— Ah, sunteți aici, Tania, îi spuse ea cu o amabilitate care o ului. Tocmai am dat de Lord Biddell la telefon. A revenit aseară de la Harrogate unde urma o cură și ne invită mâine la dineu.

— Fac parte și eu dintre invitați?

— Desigur. Sunteți soția lui Adrien.

— Din întâmplare și Diane este logodnica lui.

Doamna Chesterton râse puţin stânjenită.

— Deocamdată, sunteţi soţia lui Adrien şi noi... noi ţinem ca dumneavoastră să fiţi tratată ca atare.

— Nu doresc în mod special să merg la dineu acasă la Lord Biddell.

— Fiţi rezonabilă, copila mea. Este un personaj influenţ, şi, în interesul lui Adrien, dumneavoastră trebuie...

— Bine, zise Tania cu jumătate de gură, o să merg.

— Puneţi-vă o rochie lungă, draga mea. Cea mov, care vă vine atât de bine.

— Ţineţi fără îndoială ca Lord Biddell să vadă că Adrien a avut întotdeauna gusturi rafinate? întrebă Tania.

— Este şi cazul, nu? spuse doamna Chesterton părăsind încăperea.

Tania sperase în mod vag că Adrien îi va vorbi de această invitaţie. Dar el plecă de acasă îndată după isprăvirea cinei, să organizeze o întrunire într-un sat destul de îndepărtat.

A doua zi, nu făcu nici o aluzie la dineu. În definitiv, dacă el nu se simţea jenat să se afişeze cu ea acasă la viitorul său socru... de ce s-ar arăta ea mai catolică decât Papa de la Roma?

În seara aceea, ea acordă cea mai mare atenţie vestimentaţiei sale, şi când se privi în oglindă, a fost extrem de satisfăcută de rezultat. De când era recunoscută oficial drept soţia lui Adrien, doamna Chesterton insistase mult pentru ca ea să-şi completeze garderoba. Evident, nimeni n-ar mai putea să o ia astăzi drept o refugiată.

Silueta ei fină, zveltă era scoasă în evidenţă de o fustă lungă cu pliuri largi, din mătase de culoarea ametistului şi o bluză din organdi roz aprins cu guler şal şi cu mâneci lungi. Ea se ştia extrem de seducătoare în această ţinută care îi dădea la iveală farmecul desăvârşit, de o inocentă senzualitate.

Ea coborî în salon. Era pustiu. Trecând pe terasă, ea îl zări pe Adrien sprijinit de balustradă.

— Sunt fericit că ai coborât devreme. Voiam să-ţi vorbesc. Eşti încântătoare în rochia asta. Nu am văzut-o niciodată.

— Mama ta mi-a cumpărat-o săptămâna trecută.

— Îţi stă de minune, contnuă el, uitându-se cu afecţiune la ea.

Tania se strădui să nu pară emoţionată de această privire, dar nu se putea abţine să fie profund conştientă de prezenţa lui.

Cu umerii săi largi, înalt şi subţire, cu pometii strălucitori şi arcuirea senzuală a gurii sale, el stârnea în sufletul ei un univers prea limpede pentru seninătatea spiritului ei. Mâinile lui delicate şi totuşi puternice evocau extazul pe care se pricepuseră să-l provoace... Şi îi trebui un efort de voinţă pentru a se îndepărta de la aceste gânduri care o antrenau spre un tărâm nedorit de ea.

– E vorba de tatăl Dianei, reluă Adrien.

– Dacă preferi să nu te însoţesc, spune-mi, îmi e indiferent.

– Dar nicidecum, trebuie să vii. Eşti soţia mea.

– Atât de puţin...

– Am ezitat mult înainte de a-ţi vorbi despre asta... Gândesc că...

Tania nu mai apucă să audă ceea ce voia el să-i spună, căci în clipa aceea, umată de familia Toufton, soacra sa îşi făcu o intrare regească în salon, într-o superbă rochie de brocart roşu-aprins ce foşnea la fiecare mişcare a ei.

După zece minute, Tania se găsea acasă la Lord Biddell, într-o casă vastă, de la începutul secolului al XVIII-lea, cu mobilier somptuos. Un hol căptuşit cu lambriuri

de culoare închisă se deschidea spre un imens salon elegant şi măreţ. Îmbrăcată sobru într-o rochie neagră, ce se potrivea de minune cu acest cadru, Diane le ieşea în întâmpinare. Tatăl ei, în schimb, distona din cauza aspectului său îndesat, a feţei şi a trăsăturilor sale din topor. O străpunse pe Tania cu privirea.

– Înţeleg de ce v-a luat Adrien de soţie! mormăi el. Sunteţi o prea frumoasă iapă tânără!

O liniște stânjenitoare domni câteva clipe. Nicidecum jenat, el prepară cocktailurile, mormăind printre dinţi pentru că fusese omisă gheaţa.

– Pe cuvântul meu, îl voi da afară pe Tomkins ăsta dacă mai greşeşte. Du-te imediat şi adu gheaţă, spuse el cu asprime fiicei sale.

Diane ieşi imediat din încăpere. Tania îşi privea gazda cu uimire. Oare aşa îi vorbea mereu fiicei sale, pe acest ton? Şi ea se supunea mereu cu această blândeţe? Cei de faţă păreau să considere normal comportamentul acesta. Lord Biddell a petrecut restul serii tratând-o pe fiica sa ca şi cum ar fi fost copil. Îi poruncea pe un ton fără replică, o întrerupea din vorbă neîncetat şi, adesea chiar, când ea voia să

vorbească, ridica mâna pentru a o determina să tacă. Pe scurt, un adevărat despot, gândea Tania, intrigată.

Bineînţeles, conversaţia avea drept subiect alegerile parţiale care se apropiau.

– Nu vă faceţi griji, băiatul meu, zise Lord Biddell cu înflăcărare. Oamenii din ţinutul acesta au încă destul bun simţ ca să voteze pentru dumneavoastră şi nu pentru arivistul ăla de Paulton.

Tania aruncă o privire rapidă Dianei, care cu nasul în farfuria ei, părea a nu fi auzit nimic. Luându-şi inima în dinţi, ea îşi aşeză furculiţa şi îşi interpelă gazda:

– De ce îl socotiţi pe Paulton arivist?

– Pentru că este. Mi-ar place să-l pot da pe uşă afară de aici, pe el şi pe familia lui!

– Aţi uitat, lansă Tania cu mânie, că tatăl lui Roger s-a luptat şi a murit pentru ţara sa? Poate să nu conteze asta pentru dumneavoastră?

– Ba da, desigur, zise Lord Biddell cu un calm deplin, continuând să taie carnea în farfurie. Nu am acuzat familia de laşitate. Am spus doar că ar trebui să-i dau afară pe uşă.

– Pentru că el nu are aceleaşi opinii cu ale dumneavoastră?

Lord Biddell aruncă spre ea o privire tăioasă.

– Dumneavoastră n-ar trebui să-l apăraţi astfel pe adversarul soţului dumneavoastră. Asta nu se cade.

– Ceea ce nu se cade în ţara mea, este să critici violent pe cineva când acesta nu este de faţă pentru a se apăra.

Se aşternu o tăcere apăsătoare şi stânjenitoare. Doamna Chesterton sughiţă de surpriză. Cu mâna crispată pe paharul său, Adrien o fixă pe Tania spunând:

– Lord Biddell nu spune mereu ceea ce gândeşte. Îţi vei da seama de asta când îl vei cunoaşte mai bine.

– Adrien are dreptate, spuse stăpânul casei. Să zicem că îmi exprim opiniile cu asemenea forţă, încât uneori depăşesc măsura...

Conversaţia a fost reluată, şi Tania se blestema în gând că se lăsase dusă de înfocarea sa.

După cină, bărbaţii rămaseră la masă la un pahar cu Porto. În timp ce doamna Chesterton şi Betty se retraseră să-şi retuşeze un pic machiajul, Diane o invită pe Tania în salon.

– Sper că nu v-aţi lăsat intimidată de ceea ce a spus tata?

– Oh, nu, replică Tania. În schimb, am fost foarte scandalizată că nu l-aţi apărat pe Roger!

– De ce aş fi făcut-o? Dacă persistaţi în ideea asta ridicolă că îl iubesc...

– Bun, să nu mai vorbim de iubire. Dar mi se pare că îi eraţi prietenă...

– Nu cred că noi am mai putea să ne considerăm prieteni.

– Oare de asta l-aţi lăsat să vă sărute în ziua când am rămas cu maşina în pană?

– Nu l-am putut împiedica să facă asta. M-a obligat. Aşa e felul lui.

– Da, răspuns prompt! Şi pretindeţi că nu ştiţi că vă iubeşte?

Timp de câteva clipe, Diane nu ştiu ce să răspundă. Şi apoi, căută un subterfugiu:

– Chiar dumneavoastră spuneaţi că dragostea nu are nimic de a face cu dorinţa. Ceea ce simte Roger pentru mine, este numai dorinţă.

– Şi dragoste, adăugă Tania.

– O, nu! El are temperament şi, dacă o fată îi este pe plac, el...

– Ei, aşi! Nu mi-l închipui pe Roger sărutând toate fetele drăguţe care îi ies în cale! Şi nici chiar pe dumneavoastră, nu credeţi asta? Să fiţi prea snoabă ca să nu admiteţi ceea ce simţiţi pentru el?

— Nu am nimic pentru el! lansă Diane ridicându-se cu brutalitate.

Ea se îndreptă către celălalt capăt al încăperii şi bătu încetişor cu palma în perniţele canapelei, ca să-şi facă de lucru.

— E limpede, sper, reluă ea fără să o privească pe Tania, şi vă sfătuiesc să nu mai repetaţi asemenea baliverne. Sau, voi începe să cred că încercaţi în mod deliberat să provocaţi o idilă între noi ca să-l păstraţi pe Adrien pentru dumneavoastră!

Tania se trase înapoi dar, sigură de ea, insistă totuşi:

— Niciodată n-aş mişca un deget ca să-l recuceresc pe Adrien. Ceea ce am spus despre Roger, gândesc cu adevărat. Poate nu-l iubiţi — asta este treaba dumneavoastră — dar el vă iubeşte. Sunt sigură de asta.

Înainte ca Diane să fi putut replica, doamna Chesterton şi Betty intrară, urmate de cei trei bărbaţi. Jovial şi relaxat, Lord Biddell propuse o partidă de bridge.

— Jucaţi? o întrebă pe Tania.

— Nu, vai.

— Atunci, Diane şi cu mine o să jucăm contra doamnei Chesterton şi a lui Adrien. Betty şi Dick sunt doar debutanţi.

— Aş prefera să nu joc cărţi în seara asta, spuse Diane. Mă doare capul.

— Jocul îţi va calma durerea.

— Zău, tată, n-am nici un chef.

Zărindu-l pe Lord Biddell că se face stacojiu la faţă, Betty îi veni în ajutor Dianei şi propuse să joace cărţi în locul ei.

— Lăsaţi-mă să joc cu dumneavoastră, spuse ea cu vioiciune. Veţi vedea, am făcut progrese enorme.

În timp ce Betty dispunea scaunele în jurul mesei, şi când Lord Biddell căuta cărţile, Diane îi antrenă pe ceilalţi la capătul culoarului la o partidă de scrabble. Dar Taniei îi venea greu să-şi concentreze mintea asupra jocului. Literele şi cifrele îi jucau în faţa ochilor. Ea era pe punctul de a se gândi la neînsemnata tentativă de revoltă a Dianei împotriva tatălui său, când vocea lui Dick o făcu să tresară.

— Ei bine, Tania, dacă o să continuaţi să fiţi cu capul în nori, o să pierdeţi totul!

Ea se scuză cu un surâs şi încercă să se concentreze. Zadarnică osteneală. Hotărât lucru, în seara asta, mintea ei vagabonda. Se gândea la Adrien care se potrivea atât de bine cu această locuinţă impozantă; ar fi ginerele visat al lui Lord Biddell... Da, Adrien şi Diane erau făcuţi unul pentru

altul. Nici ea, nici Roger n-ar putea împiedica încheierea acestei căsătorii...

Străduindu-se să alunge aceste idei deprimante, ea făcu un efort imens să urmărească partida în curs. Dar ar fi dat orice în minutul acela pentru a se putea refugia și să dispară ca prin farmec.

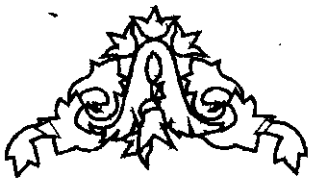

CAPITOLUL X

Rar se întâmpla să-l vezi pe Roger exasperat de familia sa. Obișnuit dintotdeauna să muncească în mijlocul zgomotelor și al forfotei, el știa să facă abstracție de asta. Dar, în această seară, flecăreala neîncetată a fraților și surorilor sale îl călca pe nervi și se stăpâni cu greu pentru a nu-l pălmui pe Brian, cel mai zgomotos și cel mai zburdalnic dintre toți.

Dându-și seama de asta, doamna Paulton reuși în câteva cuvinte, cu duhul blândeții, să-i convingă pe copii să se înapoieze în camerele lor.

După plecarea hoardei zgomotoase, ea dădu radioul mai încet și îi întinse fiului său o altă ceașcă de ceai.

— Bea cât mai este cald, sugeră ea. Îți prinde bine. Roger surâse forțat în timp ce își ducea ceașca la gură.

— Zi proastă, băiete?

– Da, cam aşa. Adrien duce o campanie foarte bună şi lupta va fi înverşunată.

– Rămân încredinţată că îl vei învinge.

– Dragostea ta de mamă o spune.

Înainte ca doamna Paulton să mai aibă timp să replice, se auzi soneria de la intrare. Roger mormăi agasat:

– Nu mai vreau să văd pe nimeni astăzi. Te duci să deschizi şi să mă scuzi, te rog?

Dar când ea reveni în salon, după o clipă, nu era singură. Văzând cine era persoana care o însoţea, Roger sări în picioare exclamând cu arţag:

– Dar ce cauţi aici?

– Roger! zise deîndată mama sa pe un ton de reproş, înainte ca Diane să poată scoate un cuvânt. Ăsta nu este un mod civilizat de a-ţi primi prietenii! Nu-i daţi atenţie, adăugă ea înainte să iasă, este obosit.

După ce închise uşa în urma sa, Roger o invită pe Diane să ia loc.

– Mama are dreptate, spuse el muşcându-şi buzele. Sunt într-o dispoziţie groaznică atunci când sunt surmenat. Îţi cer iertare.

– Înţeleg perfect. De fapt, eu îţi datorez scuze.

— Scuze?

— Da... pentru gestul din ziua aceea...

— Am căutat-o cu lumânarea, surâse Roger.

— Da, desigur, spuse ea cu răceală. Dar purtarea ta deplasată nu o scuză pe a mea!

— Credeam, spuse el glumind, că ai venit aici pentru a te scuza...

— Oh, ai darul de a mă lua în răspăr şi de a mă scoate din sărite!

— Ceea ce dovedeşte cel puţin că eşti o fiinţă umană!

El îşi întoarse un scaun şi se aşeză călare pe el. O privea cu mirare.

— Tu însemnai pentru mine calmul întruchipat, până să te fi aprins deunăzi.

— Calmul este o calitate, nu?

— Nu şi atunci când maschează inerţia.

— Ei bine, nu-ţi prea măsori cuvintele, spuse ea tresărind uşor.

— Cuvintele mele o iau înaintea gândului meu, tu o ştii prea bine.

— Este un obicei de care ai face mai bine să te dezveţi dacă vrei ca el să nu dăuneze carierei tale.

— Ai întotdeauna dreptate, spuse el cu ironie. Poate că voi avea nevoie de o soţie care să mă lecuiască de obiceiurile mele

nesănătoase şi să facă din mine un gentleman. Te-ai înhăma la această treabă?

– Inutil! Materialul nu se pretează la o astfel de transformare!

– Ei bine, nici tu nu gândeşti când vorbeşti, observă el legănându-se pe scaun. Este o lovitură sub centură.

– De ce trebuie oare ca discuţiile noastre să degenereze mereu în schimburi de insulte?

– Este greşeala mea, dar şi a ta... Hai să ne împăcăm, şi acceptă o ceaşcă de ceai.

– Nu pot să rămân, spuse Diane. Tata mă aşteaptă la cină.

Lui Roger i-a fost greu să-şi stăpânească mânia.

– Nu ţi-a trecut prin minte niciodată să nu i te supui? Ţi-e frică?

– Frică de ce?

– Să zbori cu propriile tale aripi?

– Aş putea s-o fac dacă aş vrea. Se întâmplă că prefer să-i cedez lui tata.

– De ce?

– Îi datorez mult.

– Nu-mi dau seama, ce-i datorezi?

– Ascultare şi... afecţiune, adăugă ea după o ezitare. El nu mă are decât pe mine, tu ştii. Dacă aş fi avut fraţi şi surori... dacă aş fi fost băiat...

— Oh! S-ar zice că tu reciţi un manual de psihologie, spuse Roger cu glas neîncrezător. Doar n-o să-mi spui că faci un complex de vinovăţie pentru că eşti fată?

— Încearcă să te pui în situaţia mea! Îţi poţi imagina ce a simţit el aflând că mama nu va mai putea să-i dăruie copii după naşterea mea? Îşi dorea din tot sufletul un fiu... care să-i fi moştenit titlul.

— Există ceva mai important decât un titlu de noblețe, spuse Roger la fel de uimit. Nu reuşesc să înţeleg. Pentru mine, chestia asta este atât de... depăşită, atât de... anacronică...

— Ce vrei! am fost crescută în spiritul acesta. Asta mi se pare normal.

— Ba nu, este o reacţie pur afectivă din partea ta!

— Tu admiţi măcar că sunt în stare de astfel de reacţii?

Fără să răspundă, Roger îşi fixă privirea asupra gurii ei.

Diane ghici deîndată că el se gândea la felul în care ea răspunsese sărutărilor lui.

Văzându-l atât de palid şi cu trăsăturile brăzdate de oboseală, a fost cuprinsă de dorinţa aproape irezistibilă de a-şi trece mâna prin părul lui ciufulit. Dar îşi înăbuşi sentimentul de compasiune, regretând ela-

nul care o adusese aici. Era vina Taniei, a Taniei care încerca s-o facă să se îndrăgostească de altcineva decât de Adrien. Însă ea nu-l iubise niciodată pe Adrien. Niciodată el nu reușise s-o impresioneze ca Roger. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea murmură:

– Trebuie să plec.

În tăcere, o însoți până la mașină.

– Nu ți-ai dorit niciodată să te lupți pentru ceva la care ții cu adevărat? întrebă el când ea se așeză la volan.

– Ba da... replică ea cu încetineală. Pentru libertatea mea.

Era o asemenea tristețe în ochii ei încât Roger a fost tentat s-o smulgă din mașină și s-o atragă în brațele sale. Dar el se potoli și reluă cu glas scăzut:

– Nimic nu te împiedică să faci asta, tu știi...

– Nu vreau s-o fac în detrimentul altora.

– Nu faci omletă până nu spargi ouăle.

– Detest omletele! șuieră ea printre dinți, apăsând cu furie pe accelerator.

Roger se întoarse în biroul său cu un aer abătut, pătruns de un sentiment de frustrare intensă. Era un supliciu de osândit pentru el ca s-o întâlnească pe Diane, și

blestema ziua în care o sărutase pentru întâia dată. Oare ce-l determinase să facă asta?

Zărind-o avântându-se în întâmpinarea lui prin pădure, suplă şi zveltă ca tulpinile tinere care o înconjurau, aureolată de lumina aurie a verii, el fusese copleşit de o emoţie identică cu aceea pe care o simţea pentru ea când el avea optsprezece ani. Dacă ar fi putut şti Diane cât de îndrăgostit fusese de ea la vremea aceea! Dar nu ştia şi nu o va şti niciodată.

Toate acestea aparţineau trecutului, îşi spuse el. Am ceva mai bun de făcut în prezent decât să-m pierd timpul jelind după o femeie care nu îndrăzneşte măcar să-şi mărturisească propriile sentimente.

Şi el se aşeză cu nădejde la biroul său, în faţa stivelor de dosare, foarte hotărât să-şi caute tihna şi uitarea în muncă.

Ziua următoare, Tania se afla în sat, ocupată cu drumurile sale, când dădu peste Roger care ieşea din oficiul poştal. Nu se mai văzuseră din seara în care ea venise să-i spună că i se descoperise identitatea. Ea ezită să-l abordeze când el o zări şi se apropie. De aproape, el avea un aer deosebit; chipul lui era tras, şi pipăia

cu mişcări nervoase un teanc de hârtii pe care le ţinea în mână.

– E multă vreme... începu el.

– Am fost foarte ocupată.

– Să trudiţi la succesul lui Adrien?

Ea roşi, şi el îi puse mâna pe braţ cu un aer confuz.

– Vă cer iertare, Tania. Sunt o brută. Haideţi, veniţi să luaţi o cafea cu mine.

– Nu credeţi că este nepotrivit?

– La naiba cu politica! Pentru mine, prietenia e mai presus de orice.

Când ea se aşeză în faţa ceştii cu lichid cenuşiu care era socotit pe aici drept cafea, ea îl privi din nou cu atenţie.

– Nu arătaţi bine, Roger. Din cauza Dianei?

– Nu pricep ce are una cu cealaltă.

– Ba are! Dumneavoastră o iubiţi şi...

– Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni el, parcă suntem în direct la „mesagerul inimii"!

– Amândoi refuzaţi să recunoaşteţi un fapt evident.

– Doar n-o să-mi spuneţi că i-aţi debitat şi ei aceleaşi baliverne. E prea de tot, zău! Vedeţi-vă de treaba dumneavoastră!

– Bine, continuaţi să aplicaţi tactica struţului. Viaţa este scurtă şi consideraţi

că felul în care v-o petreceţi nu are nici o importanţă; este chiar ceea ce gândiţi, nu-i aşa?

— Nu, Tania, şi o ştiţi prea bine. Dar...

El scutură din cap cu un aer dezamăgit. La ce bun să luptăm împotriva sentimentelor tale? Desigur, el o iubea pe Diane şi o va iubi toată viaţa.

— Aveţi dreptate, murmură el în sfârşit. Dar ce o să rezolvăm cu asta? Noi nu vom putea niciodată să fim fericiţi împreună.

Tania îl privea, cu frumoşii săi ochi strălucind de lacrimi reţinute.

— Daţi o şansă iubirii. Şi Diane vă iubeşte. Ea nu vrea s-o recunoască, dar eu sunt sigură de asta.

— Vă înşelaţi. Ea este fetiţa tatii. Şi, chiar dacă m-ar iubi, ea tot la tatăl său ar ţine mai mult.

— În aceeaşi măsură, poate, admise Tania. Dar nu mai mult. De asta trebuie s-o încurajaţi.

— S-o încurajez?

— Da, mărturisindu-i sentimentele dumneavoastră.

— Ea nu va vrea niciodată să-şi supere tatăl!

— I-aţi spus măcar că vreţi să vă căsătoriţi cu ea?

– Sunteţi de-a dreptul nebună!

– Trebuie să ştie ce vreţi. Trebuie să-i daţi un motiv să-şi înfrunte tatăl.

– N-am absolut deloc intenţia să fac eu primul pas.

– Ah, sunteţi încăpăţânat ca un catâr! Evident, dacă staţi deoparte şi nu faceţi nimic, fără să-i arătaţi nici cel mai mic semn de încurajare, cum vreţi ca ea să prindă curajul de a lupta?

– Este imposibil, declară el. Şi dacă v-aţi înşela... Nu, nici vorbă! Ea m-ar lua în râs!

– Bietul băieţel! lansă Tania ironizându-l cu cruzime. Nu vă ştiam atât de laş.

Roger roşise de mânie.

– Destul!

– Cafeaua asta este de nebăut, spuse Tania ridicându-se. Prea slabă pentru gustul meu.

– Ca şi mine, nu-i aşa? zise Roger aruncând nişte mărunţiş pe masă.

– Mai suntem prieteni? întrebă ea, cu voce tremurătoare, după ce ieşiră din cafenea.

El îi strânse umărul şi-i spuse fără ezitare:

– Da, Tania, mereu.

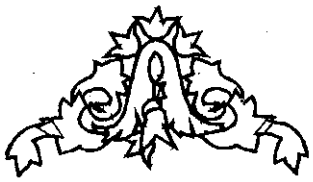

CAPITOLUL XI

– Diane! Unde eşti?

Vocea Lordului Biddell răsunase în hol, făcând să tremure coarnele imensului cap de cerb împăiat şi atârnat de perete.

Diane, care tocmai deschidea uşa de la intrare, se întoarse:

– Ce este, tată?

– Vino în bibliotecă. Am de vorbit cu tine.

– Tocmai ieşeam. Nu suportă amânare?

– Nu, zise vocea arogantă. Vino.

Cu o ridicare din umeri, ea se supuse şi îl găsi aşezat în spatele biroului său masiv din stejar, cu ţigara în gură. Chipul lui rumen exprima ca de obicei o imensă mulţumire de sine.

– Aflu că ieşi cu Paulton ăla, atacă el pe loc. E adevărat?

– Nu.

— Ai fost văzută ieşind din casa lui.

— Asta nu înseamnă că am ieşit cu el!

— Oricare ar fi situaţia, nu-l mai tolera. Ai auzit?

— Cum aş putea să nu aud? Dumneavoastră urlaţi!

El păru surprins.

— Ce se întâmplă oare? S-ar zice că te-ai schimbat de câtva timp.

— Poate că sunt pe punctul de a deveni adultă...

— Adultă? Ce-s prostiile astea? E multă vreme de când nu mai eşti un bebeluş!

— Sunt uimită că vă aud s-o spuneţi.

— Nu încerca să te întreci în şiretenie cu mine, bombăni el. Dacă eu....

El se opri din vorbă văzând că intră slujnica cu un buchet enorm de violete şi trandafiri.

— Ce-s cu astea?

— Sunt pentru domnişoara, răspunse femeia.

La fel de surprinsă ca şi tatăl său, Diane apucă florile şi scoase cartea de vizită prinsă de ambalaj. Un val de sânge îi urcă în obraji când citi cele câteva rânduri scrise în grabă de Roger: „Să nu fii precum violetele cărora le priește doar umba,

ci precum trandafirii care înfloresc la căldura soarelui."

— De la cine sunt? întrebă Lord Biddell pe un ton aspru.

— De la Roger Paulton.

— De ce naiba îţi trimite florile astea?

— Este prietenul meu. Are tot dreptul să o facă.

— Nu l-ai mai văzut de ani de zile! mormăi el. Cine ţi-a băgat în cap asta? Străina aceea, nu-i aşa, soţia lui Adrien? Am ştiut eu totuşi că această căsătorie nu va duce la nimic bun.

— Nu văd ce m-ar împiedica să fiu prietenă cu Roger! explodă Diane. Îl cunosc de când lumea, şi este deosebit de inteligent.

— Aici ai dreptate. L-am auzit vorbind o dată sau de două ori, şi se pricepe să producă efect asupra auditoriului. Dar inteligenţa nu reprezintă totul şi îţi interzic să te mai vezi cu el.

— Mă duceam la el acasă când eram mică şi nu văd pentru ce n-aş mai face-o!

— Pe scurt, tu nu mai eşti o copilă. Eşti femeie şi trebuie să te comporţi ca atare.

— Dacă m-aţi considera drept femeie, aş fi de acord. Dar dumneavoastră m-aţi considerat mereu o copilă, indicându-mi

cum să mă comport, cum să mă îmbrac, cum să gândesc... şi chiar cu cine aveam să mă mărit, isprăvi ea înăbuşindu-şi un oftat.

– Cât despre căsătoria ta, este o treabă încurcată! Sunt de părere că Adrien este pe punctul de a se îndrăgosti de soţia lui.

– Asta ar fi cu atât mai bine! Ar fi nebun s-o lase să plece.

– Dar tu ţi-ai ieşit din minţi bine de tot! mormăi Lord Biddell.

– De ce? Pentru că n-am câtuşi de puţin intenţia să-l iau de bărbat pe Adrien?

– Nu, din cauza lui Paulton, zise el cu un ţipăt de tenor. Doar n-o să-mi spui că te interesezi de arivistul ăsta?

– El este totul pentru mine! zise Diane scoasă din sărite şi neştiind prea bine ce spunea. Şi vă interzic să-l consideraţi arivist. Îl iubesc, pricepeţi? Îl iubesc!

O tăcere adâncă domni câteva clipe. Lord Biddell îşi regăsi primul sângele rece. Reluă cu o voce aproape calmă:

– Îţi dai seama ce spui, Diane?

– Eu... ăă... nu... ba da... murmură ea, încă sub influenţa a ceea ce lăsase să-i scape.

– Te înşeli, desigur, zise Lord Biddell lăsându-se pe spate în fotoliul său, cu un

aer binevoitor. Eşti surmenată, copila mea. Povestea asta cu Adrien ţi-a răscolit sufletul, şi orgoliul tău te împiedică să admiţi că eşti ofensată.

— Adrien nu are nici un amestec în treaba asta. Nu m-aş căsători cu el, chiar dacă ar fi liber. Nu-l iubesc cu adevărat... şi nu l-am iubit vreodată.

— Bine, să nu mai vorbim despre asta pentru moment. Eşti prea derutată. E nevoie mai întâi să-ţi recapeţi echilibrul. Uite! Ar trebui să faci o croazieră, în Bahamas sau în Canare. După această schimbare de peisaj, te vei simţi o altă femeie.

— Mă simt deja o altă femeie. Şi pentru prima oară în viaţa mea, ştiu ce vreau fără ca să mi-o spuneţi dumneavoastră.

— Nu ţi-am vrut decât binele, zise el. Eşti ca un fiu pentru mine, ştii, şi...

— Nu, tată! Nu sunt fiul dumneavoastră şi nu voi fi niciodată. Obsesia dumneavoastră a otrăvit mereu relaţiile noastre. Am încercat să fiu asemeni acelui băiat pe care vi l-aţi dorit şi, din cauza asta, mi-am renegat sexul. Ne-am înşelat amarnic amândoi. De acum e timpul să încetăm cu comedia asta.

Chipul Lordului Biddell se posomorâse. După o penibilă tăcere, el întrebă pe neașteptate:

– Băiatul ăsta te iubește?

– Habar n-am. Nu i-am dat nici un semn de încurajare.

– Indivizi ca el nu au nevoie de așa ceva!

El zări un fulger de mânie licărind în ochii fiicei sale și adăugă cu rapiditate:

– În orice caz, el dă dovadă de mai mult bun simț decât tine. Cel puțin știe care îi este locul!

– Toți avem locul nostru pe pământ, spuse ea cu mânie, și întipăriți-vă bine în minte că nu aveți mai multă importanță decât un altul.

Fără să-i lase timp să răspundă, ea părăsi încăperea în goană. Aruncă buchetul pe una din consolele de la intrare și, cu mintea înfierbântată, ieși nebunește din casă.

Abia când observă că pașii o conduseseră în fața gardului de la *Stejăriș,* își încetini mersul. Fără să-și dea seama de asta, în confuzia sa, ea se gândise la Tania. Tania, singura cu care ar putea să vorbească deschis, singura care intuise sentimentele ei pentru Roger. Cu răsuflarea tăiată,

ajunse în faţa casei ca să zărească cine luase loc în maşină alături de Adrien.

— Bună ziua, spuse Adrien. Ne ducem la miting. Vii şi tu?

— Imposibil, zise ea apropiindu-se de maşină şi privind-o pe Tania.

— Doriţi să-mi vorbiţi? întrebă aceasta.

— Trebuie să ne ducem acolo, interveni Adrien. Am întârziat deja.

— Am să telefonez îndată la înapoierea mea, zise Tania.

— Poate că nu voi fi acasă, zise Diana cu un gest vag al mâinii.

Ea făcu stânga-mprejur, traversă peluza către scurtătura care ducea acasă la ea şi dispăru rapid în spatele unui desiş de arbuşti.

— Sunt sigură că are necazuri, spuse gânditoare Tania. Ar fi trebuit poate să rămân pentru a-i vorbi.

— E prea târziu acum. Nu te mai gândi la asta.

Dar ea nu-şi putu alunga din minte chipul îndurerat şi împurpurat al Dianei, până în clipa când luă loc pe estradă în spatele lui Adrien. El era mai palid ca de obicei. Ca şi ea, el probabil presimţise atmosfera furtunoasă a sălii. În aer plutea încăierarea.

A fost mai rău decât se aşteptase ea. Foarte repede, Adrien a fost huiduit. Adversarii săi reuşiseră să ia cuvântul şi să-l reducă la tăcere. El se străduia în zadar să recâştige terenul pierdut. Văzând cum se înteţeşte vacarmul, el îi aruncă o privire Taniei. Poate spera ca ea să-i facă semn să plece amândoi? Dar nu, ea nu va consimţi să se dea bătut în faţa huiduielilor. Dacă credea cu adevărat în ceea ce spunea, trebuia prin orice mijloace să încerce să se facă ascultat. Ea clătina imperceptibil din cap. Întorcându-se, Adrien înfruntă din nou publicul.

Vacarmul continua, dar el îşi forţă vocea şi reuşi să plaseze câteva cuvinte. Câţiva se potoliră şi începură să-i acorde atenţie. De la celălalt capăt al sălii, un adversar de temut încerca să-l angajeze pe un teren periculos. Adrien ieşi cu bine din impas printr-o schimbare bruscă a atitudinii, cu care îşi făcu de râs adversarul. În câteva cuvinte, redresase situaţia, şi îşi termină discursul într-o furtună de aplauze.

— Mulţumită ţie am putut face faţă până la capăt, murmură el apucând braţul Taniei la ieşirea din sală.

Era pentru prima oară când îi arăta recunoştinţă. Ea fu mişcată de asta, dar nedorind s-o mărturisească, replică tăios:

– Sunt fericită că am putut să-ţi fiu utilă.

– Utilă, nu este cuvântul potrivit.

Ea nu răspunse, apoi Adrien îi dădu drumul. Pe timpul drumului de întoarcere, el a fost mai distant ca niciodată, fără să facă vreun efort pentru a relua conversaţia. Ghemuită în tăcere în colţul ei, Tania îşi spuse cu uşurare că nu mai erau decât două zile până la scrutin. După aceea, ea va fi liberă să plece, liberă în sfârşit să-şi refacă viaţa fără Adrien.

Ajunsă în hol, aruncă o privire spre ceasul ei şi spuse:

– Oh, cred că am timp să mă duc s-o văd pe Diane înainte de cină.

– Dacă ai fi spus-o mai devreme, te-aş fi putut lăsa acolo. Aşteaptă un moment, şi te voi însoţi.

– Nu te osteni. O scurtă plimbare îmi va prinde bine.

El o privi fără să zâmbească, cu un aer încordat. Apoi, dând din umeri, se îndepărtă şi intră în bibliotecă.

Ea o luă pe o scurtătură şi ajunse repede în preajma castelului. O servitoare amabilă îi deschise uşa.

– Mă tem că domnişoara nu este acasă, spuse ea ca răspuns la întrebarea Taniei. Domnul Conte o aşteaptă.

– Tu eşti, Diane?

Tania tresări involuntar când auzi vocea tunătoare a Lordului Biddell care apăru brusc, sprijinit în baston.

– Ah, este soţia lui Adrien? Intraţi, intraţi. Credeam că este Diane.

Tania îl urmă în bibliotecă.

– Nu înţeleg ce a putut să i se întâmple. Niciodată nu a întârziat la cină.

– Nu ştiţi unde s-a dus?

– Nu, zise el încruntându-şi sprâncenele. Singurul lucru pe care îl ştiu, este că am avut o discuţie contradictorie în privinţa lui Paulton ăla, şi că s-a purtat ca o mojică. De atunci, a dispărut...

– Cel puţin a dat dovadă de un anume caracter, spuse Tania cu îndrăzneală.

– Sunt convins că dumneavoastră vă datorează asta.

– Nu i-am spus niciodată cum să se poarte.

– Dar i-aţi dat exemplul dumneavoastră, mormăi el. Ah, ce vremuri trăim! Toată lumea îşi pierde capul... N-aţi binevoi să cinaţi cu mine în locul ei, din întâmplare?

– Regret, sunt aşteptată la *Stejăriş*.

— Ei bine, atunci, duceţi-vă. N-are rost ca toată lumea să cineze târziu, spuse el însoţind-o la uşă.

Familia Chesterton se afla deja la masă când ea sosi la conac şi, în timp ce se scuza, se furişă până la locul ei, lângă Adrien. Din fericire, acesta se mulţumi s-o întrebe dacă o văzuse pe Diane şi lăsă baltă acest subiect până ce se termină cina.

— Spune-mi, n-ai reuşit să-i vorbeşti? întrebă el reţinând-o o clipă în hol pe când ceilalţi se îndreptau către salon.

— Nu este acasă, şi tatăl ei nu ştie unde se află.

— Crezi că s-au certat?

— Lord Biddell nu mi-a ascuns acest lucru. Ah, regret că te-am însoţit. Eram sigură că avea să-mi spună ceva important.

— Nu are nici un sens să te simţi vinovată. Nu te nelinişti. Furioasă cum era, s-o fi dus cine ştie unde ca să se calmeze. Cu siguranţă că nu va întârzia să se întoarcă acasă.

— Aş vrea să ai dreptate, spuse ea cu o voce obosită. Dacă îmi permiţi, o să urc la mine, mă lipsesc de cafea. El o însoţi până în dreptul uşii.

— N-am să-ţi îngădui mereu să te eschivezi, Tania. Trebuie să-ţi vorbesc; probabil după alegeri.

Tania schiţă un gest de încuviinţare şi urcă. Dar ea era foarte hotărâtă să nu se lase înduplecată de Adrien nici înainte, nici după alegeri. Odată ce prezenţa ei nu va mai fi necesară, o va şterge imediat.

CAPITOLUL XII

O rază de soare orbitor ce trecea prin deschizătura perdelelor o trezi pe Tania a doua zi. Îndată îşi aminti de cele petrecute în ajun. Îşi trase pe ea o rochie de cameră şi coborî în grabă să-l sune pe Lordul Biddell. Dar Diane nu se întorsese, şi el tot nu avea veşti de la ea.

— Aţi contactat poliţia? întrebă ea pe un ton nesigur.

— Nu, tună Lord Biddell cu mânie. Îmi cunosc fiica, ştiu că se va întoarce când se va fi calmat.

Tania se abţinu să-i dea de înţeles că, după propria lui mărturisire, Diane nu se mai comportase niciodată astfel. Ea încercă să înlăture neliniştea din sufletul lui:

— Poate o fi avut vreun accident, ori vreo ameţeală...

– Dacă ar fi avut accident, aş fi ştiut deja, zise el iritat. Cât despre ameţeală... imposibil, niciodată în viaţa ei nu a fost bolnavă! Şi cu siguranţă n-am să las poliţia să intervină. Ce-s balivernele astea?

Se putea prea bine ca Diane să se fi refugiat pe undeva, gândea cu spaimă Tania în timp ce urca din nou pe scară. Nu era fata care să umble brambura ca o oaie rătăcită. O fi găsit adăpost acasă la Roger? Era de mirare, dar nu imposibil. Ea coborî rapid, dar se opri pe ultima treaptă zărindu-l pe Adrien care ieşea din bibliotecă. Păru un pic surprins zărind-o în această ţinută lejeră, şi o uşoară încruntare din sprâncene trădă uimirea lui.

– Tocmai voiam să iau micul dejun. Soseşti la ţanc pentru a-mi ţine companie.

– N-am coborât pentru micul dejun. Voiam să-i telefonez lui Roger.

– De ce oare?

– Pentru cazul în care Diane s-ar afla acasă la el. Ea nu s-a întors nici acum, şi asta n-ar fi imposibil.

Rostise anevoie aceste cuvinte, pe care ar fi dorit să le ţină pentru ea: până acum Adrien nu avusese nici cea mai neînsemnată idee despre sentimentele lui Roger şi ale Dianei. Urma ca, la rândul lui, s-o

bănuiască că a încurajat cu bună știință această idilă ca să se debaraseze de Diane?

— Vrei să spui că Diane și Paulton ar fi îndrăgostiți unul de celălalt? întrebă el.

— Știu că Roger o iubește pe Diane, răspunse Tania, și sunt sigură că și ea îl iubește în aceeași măsură.

— Ea ți-a pus asta?

— Nu chiar, dar... dar... ea încercă să-și ascundă sentimentele... De aceea voiam să-l sun pe Roger.

— Ascultă, spuse Adrien cu răceală. Dacă Diane încearcă să-și ascundă sentimentele, străduiește-te să fii la fel de discretă ca ea. Dacă era cu Paulton și dorea ca tu să afli, ea însăși te-ar fi sunat.

— Ce trebuie să fac atunci?

— Pentru moment, nimic. Vino să luăm masa, o să reflectăm la asta.

Prin mătasea dezabieului simțea căldura binefăcătoare a mâinii lui Adrien așezată pe umărul ei. Și-ar fi dorit atât de mult să poată să se arunce în brațele lui și să-l îmbrățișeze cu duioșie... În loc de asta, se eliberă pe dată și îl urmă în sufragerie. El îi turnă o ceașcă de cafea și, cu mișcări grijulii, îi unse cu unt o felie de pâine prăjită.

– Hai, mănâncă, spuse el cu blândeţe. O să-ţi prindă bine... E mult timp de când ştii?

– Ce să ştiu?

– Că... ei se iubesc? Adrien se aşeză privind-o cu compasiune. Sărmana Tania. Nu eşti fericită în dragoste. Dar nu trebuie...

– Păi nu l-am iubit niciodată pe Roger! îl întrerupse ea cu vioiciune. A fost ... este oricum... un prieten. Nimic mai mult!

Văzând că Adrien nu părea s-o creadă, insistă:

– N-am intenţia să mă căsătoresc, oricine ar fi acela, în clipa de faţă. Şi când o s-o fac, cu siguranţă că nu mă voi căsători cu cineva care ar putea să-mi aducă aminte de relaţiile mele cu tine.

Un val de sânge care-i împurpură chipul lui Adrien arăta clar că reuşise să-l convingă că nu-l iubea nici pe Roger, nici – ceea ce era la fel de important – pe el.

– Să revenim la Diane, spuse el cu voce ştearsă. Dacă ea îl iubeşte pe Paulton... după cum crezi tu... poate că s-a refugiat provizoriu ca să chibzuiască.

Încă neliniştită din pricina Dianei, cu toate asigurările date de Adrien, Tania profită de plecarea lui cu Dick să inspec-

teze proprietatea, pentru a-l suna pe Roger. Dar ea nu termină de format numărul că și așezase receptorul în furcă. Nu, să-l întrebe brusc dacă Diane era cu el însemna o necuviință. Ducându-se să-l întâlnească, va izbuti fără îndoială să descopere adevărul fără să se arate prea indiscretă.

Ea răsuflă din greu când ajunse acasă la familia Paulton și se opri o clipă în prag ca să-și tragă sufletul. Îi deschise chiar Roger. Mascându-și cât putu de bine uimirea că o vede la această oră matinală, el spuse surâzând:

— Ce surpriză minunată, Tania! Ce plăcut e că ați venit să mă vedeți!

— Pot să intru? întrebă Tania cu glas scăzut.

Văzând că o antrenează spre salon, ea îl trase de mânecă.

— Aș vrea să vorbim între patru ochi.

— Bănuiam că ceva nu e în regulă, spuse Roger deschizând ușa de la încăperea biroului său. Dați-i drumul, ce este?

Cum să procedeze ca să afle dacă Diane era aici, fără să întrebe pe față? Tania își frământă mintea zadarnic, nu găsi nici o soluție. Roger repetă:

— Hai, Tania, ce nu este în regulă?

– E vorba de Diane, spuse ea dintr-o răsuflare. Se află aici?

Mirarea lui Roger nu păru prefăcută.

– De ce s-ar afla aici? întrebă el. Iarăşi aţi pus ceva la cale pentru a ne arunca unul în braţele celuilalt, sau ce?

– Ba nu, interveni brusc Tania. Diane a dispărut.

– A dispărut?

– Da, a plecat ieri de acasă, după ce s-a certat cu tatăl său. Nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

– Ce vă face să credeţi că ea ar putea fi aici?

– Din pricina dumneavoastră s-a certat cu tatăl ei.

– Ascultaţi, spuse Roger cu violenţă, dacă aţi inventat această poveste...

– Dar acesta-i adevărul, şi Lord Biddell nu mi l-a ascuns!

Roger umbla de colo până colo prin mica încăpere, ca un leu în cuşcă.

– Sunteţi sigură că nimeni nu ştie unde se află?

– Absolut. Şi tatăl său nu pare prea neliniştit.

– E prea plin de el ca să se îngrijoreze de ceilalţi! Bine, o să mă duc eu însumi să-l întâlnesc...

Roger o lăsă pe Tania la *Stejăriş* şi demară în trombă. Dumnezeule, se rugă Tania, fă-i să nu se încaiere! Dar cel ce fu introdus în biroul Lordului Biddell era o fiinţă calmă şi hotărâtă.

– Ia te uită, ia te uită! Vă daţi cu binişorul pe lângă mine ca să-mi câştigaţi sufragiul? întrebă tatăl Dianei.

– Am venit în legătură cu Diane. Sunt neliniştit.

– Zău! Şi cu ce drept vă interesaţi de fiica mea?

– Am aflat că nu s-a întors acasă şi... Ar trebui să avertizaţi poliţia...

– Şi dacă refuz?

– Ei bine, o voi face eu însumi...

– Asta-i prea de tot! urlă Lord Biddell. Cum îndrăzniţi dumneavoastră să vă amestecaţi în treburile mele? Am un chef nebun să chem servitorul să vă dea pe uşă afară!

– Mă aşteptam la asta! spuse Roger pe un ton înţepat. Sunteţi atât de pătruns de rangul dumneavoastră, de pretinsa dumneavoastră superioritate încât nimic altceva nu contează pentru dumneavoastră. Soarta Dianei nu vă interesează câtuşi de puţin!

Faţa Lordului Biddell deveni cărămizie, de parcă era gata să fie lovit de apoplexie. Dar el făcu un efort supraomenesc pentru a deveni stăpân pe sine.

— Dacă nu plecaţi în două secunde, spuse el cu voce tunătoare, vă dau afară eu însumi!

— Tată!

Surprinşi peste măsură, cei doi bărbaţi se întoarseră. Diane, foarte palidă, stătea în pragul uşii.

— Unde naiba ai fost? urlă tatăl său.

Fără să răspundă, ea îl privea pe Roger.

— De ce vă certaţi?

— Dar de unde vii? Îţi este bine? întrebă Roger încă sub şocul stupefacţiei.

— Desigur, îmi este bine. Dar aş dori să ştiu ce s-a întâmplat, întrebă ea cu voce calmă.

— Nu s-a întâmplat nimic! explodă Roger. Nimic, atâta doar că ai dispărut de douăzeci şi patru de ore şi că Tania se dă de ceasul morţii la gândul că tu ai fi avut vreun accident. Am venit aici pentru a-l determina pe tatăl tău să facă apel la poliţie.

— La poliţie? zise Diane albindu-se la faţă. Dar eu... Eu nu credeam că se va îngrijora...

— E limpede că nu ai inimă! Ah, cum mai semeni cu tatăl tău!

El o împinse cu brutalitate şi ieşi din încăpere fără să privească înapoi. După o clipă, se auzi pocnetul violent al uşii de la intrare.

— Ei? reluă Lordul Biddell, când zgomotul maşinii lui Roger se stinse. Aştept explicaţiile tale...

— Am plecat ca să-mi pot aduna gândurile... spuse ea respirând adânc.

— Şi ca să mă laşi expus obrăzniciilor acestui arivist... Şi asta pare să te amuze! adăugă el, şocat de expresia pe care tocmai o observa în ochii fiicei sale.

— Aş fi dorit tare mult să vă aud pe amândoi!

— Unde ai fost? întrebă el schimbând vorba.

— Acasă la mătuşa Marguerite.

— De ce nu m-ai anunţat?

— Nu aveam deloc chef să vii acolo după mine sau să ţipi la telefon. Aveam nevoie să reflectez în linişte. Ea îl privi direct în ochi. Plec...

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Aici este casa ta, şi aici vei rămâne.

— Nu! M-am săturat să fiu tratată drept un copil. Ţin să-mi trăiesc viaţa.

– Cui trebuie să-i mulţumesc pentru asta? Soţiei lui Adrien sau lui Paulton? întrebă el roşind de mânie.

– Niciunuia dintre ei. Este o hotărâre care îmi aparţine şi nimeni nu este la curent cu ea.

– Şi unde vrei să te instalezi?

– Acasă la mătuşa Marguerite, cel puţin cu titlu provizoriu.

– Te previn că, deîndată ce vei fi trecut pragul acestei case, îţi suprim mijloacele de trai.

– Mă aşteptam la una ca asta. Dar n-am să renunţ la hotărârea mea. De altfel, intenţionez să muncesc...

– Iarăşi influenţa lui Paulton ăsta... bombăni el. Ţi-ai luat avânt, şi eu am să-ţi las frâu liber. Du-te să cauţi o slujbă, dacă poţi. Încearcă să te descurci. N-o să dureze mult şi ai să revii.

– Niciodată! spuse ea cu voce întretăiată. Poate îmi va fi greu, dar mă voi obişnui.

Ea se îndreptă spre uşă şi acolo se întoarse pentru o ultimă oară, sperând la un gest, la o privire de bunăvoinţă. Dar el îşi întoarse privirea în altă parte şi se aşeză cu greutate. Era să renunţe, să se îndrepte către el şi să-i jure că nu-l va abandona

niciodată. Apoi ea redeveni stăpână pe sine şi, cu genunchii tremurând, se întoarse din drum şi închise uşa în urma ei.

Ajunsă în camera sa, îşi făcu repede bagajul, privi îndelung florile lui Roger aflate în vaza de pe comodă şi reciti cartea de vizită încă o dată.

„Să nu fii ca violetele cărora le priește doar umbra, ci precum tandafirii care înfloresc la căldura soarelui."

Ei bine, o să-i demonstreze ea că nu seamănă deloc cu plăpânda violetă. Şi după aceea? Ce va rezolva cu asta? Pentru Roger va însemna mereu sărmana fetiţă bogată care face pe independenta. El avea un dispreţ absolut pentru felul de viaţă pe care o ducea ea. Ah, cu câtă uşurinţă şi-l închipuia cum va arăta peste câţiva ani: făcând o carieră politică strălucită, sprijinit de o soţie înţelegătoare, din aceeaşi lume cu a lui, împărtăşind aceleaşi convingeri politice...

Dar ea nu acţiona astfel de dragul ochilor frumoşi ai lui Roger. Nu, o făcea pentru ea, pentru echilibrul său. Era în joc viitorul ei. Nu trebuia să uite asta.

În timpul acesta, bolnavă de spaimă, Tania aştepta veşti de la Roger. Diane a fost aceea care i-a telefonat.

– Sunt dezolată că v-aţi făcut griji din cauza mea, Tania. Am aflat de la Roger.

– L-aţi întâlnit? întrebă Tania.

– Da. Era cu tata când m-am întors acasă.

– Se află la dumneavoastră?

– Nu, a plecat.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea.

– Plec de acasă, continuă ea. O să mă instalez la una din mătuşile mele până ce îmi voi găsi de lucru.

Tania nu ştia ce să mai spună. Ce se petrecuse oare între Diane şi Roger? N-au înţeles în sfârşit că nu vor putea să-şi găsească fericirea unul fără celălalt?

– Speram că Roger şi dumneavoastră... murmură ea în fine.

– Da, ştiu. Să nu mai vorbim de asta, interveni Diane care, după un grăbit „la revedere", închise telefonul.

Tania rămase cu ochii fixaţi asupra receptorului pe care îl ţinea încă în mână. Tare şi-ar fi dorit ca în loc de receptor să fie gâtul lui Roger ca să i-l poată suci. Cum de putea el s-o lase să plece pe Diane? De ce nu i-a mărturisit că o iubea şi de ce nu a cerut-o în căsătorie? Clătinând din cap cu un aer dezolat, intră în bibliotecă.

Zărindu-l pe Adrien la biroul lui, se trase înapoi.

— Nu știam că te-ai întors acasă, spuse ea făcând cale întoarsă.

Dar cu un gest, el o reținu.

— De ce pleci? spuse el ridicându-se.

— Trebuie să mă duc să-mi spăl părul.

— E splendid și așa, spuse el așternându-și îndelung privirea asupra buclelor aurite.

Ea își întoarse capul.

— Ai ceva deosebit să-mi spui?

— Este nevoie de un motiv precis pentru ca tu să consimți să-mi ții companie?

— Dacă ai de gând să-mi vorbești despre scrutin, o să rămân. Dar dacă vrei să-mi vorbești despre trecut, mă duc.

Vocea glacială și chipul ei nu trădau nimic din simțămintele care o tulburau în apropierea lui.

— Trecutul ca trecutul, spuse el. Viitorul mă interesează.

— Viitorul meu va începe în ziua în care te voi părăsi.

El nu răspunse și luă o țigară dintr-o casetă de argint.

— Nu cumva fumezi prea mult? întrebă mașinal.

— Mă voi lăsa de fumat după alegeri.

– Ce vei face dacă Roger va ieşi învingător?

– Voi continua, ca şi în trecut, să mă ocup de proprietate. Dar nu cred că mă voi prezenta în altă parte.

– De ce ai acceptat să o faci de data asta?

El ezită înainte de a răspunde:

– Ai considera asta ca pe un semn de slăbiciune dacă ţi-aş spune că am fost influenţat de anturajul meu?

– Cu toţii suntem influenţaţi de acesta, mai mult sau mai puţin. Dar asta nu trebuie să ne împiedice să ne luăm singuri deciziile... Ca Diane, adăugă ea schimbând subiectul. S-a întors.

– Unde a fost?

– Acasă la una din mătuşile sale. Se va întoarce acolo. A hotărât să-şi părăsească tatăl şi să caute de lucru.

– Am impresia că este întrucâtva isprava ta! zise el cu ironie.

– Deloc. Hotărârea asta a luat-o singură şi în cunoştinţă de cauză...

– Ea nu ştie să facă nimic.

– Este puternică şi curajoasă. Va găsi totuşi ceva de făcut. Ca mine...

– Tu n-ai deloc nevoie să...

Îşi înghiţi restul frazei văzând cum scânteiază ochii ei violeţi.

– Scuză-mă, Adrien, spuse ea pe un ton plictisit, trebuie să mă duc să mă spăl pe cap.

Rămas singur, Adrien, se apropie de fereastră, cu o înfăţişare abătută. O urmări în gând pe Tania trecând în camera ei şi dezbrăcându-se. Mai avea ea oare acel obicei de a-şi împături cu minuţiozitate îmbrăcămintea? Un surâs uşor îi lungi buzele şi privirea lui se înduioşă închipuindu-şi-o cum îşi despletește peste umeri părul bogat şi auriu.

Cum de putuse măcar şi pentru o clipă să înceteze să o iubească? Cum putuse să creadă o clipă că va fi în stare să se înstrăineze de ea?

Nu pot s-o las să plece, gândi în sinea lui. Viaţa mea este de acum înainte fără rost, dacă nu o împarte din nou cu mine.

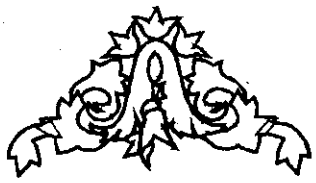

CAPITOLUL XIII

Era o vreme superbă în ziua scrutinului şi Tania se duse cu Adrien la diferite secţii de votare. Toţi susţinătorii lui Adrien erau plini de încredere în rezultatul votului, dar Tania nu se putu abţine să nu creadă că la fel de optimişti erau desigur şi alegătorii lui Roger. Măcar de s-ar putea să fie doi învingători! Dar, în sinea ei, dorea victoria lui Adrien; nu voia ca altul să-l învingă. Era, vai, dovada indiscutabilă că tot îl mai iubea şi încă mai mult ca niciodată.

La sfârşitul după-amiezii, se întoarseră la *Stejăriş* pentru un dejun rapid. Tania îl întrebă pe Adrien dacă dorea să-l însoţească până la sediul lui.

— La urma urmei, scrutinul se va închide curând şi prezenţa mea nu va putea să influenţeze rezultatele.

— Mi-ar place totuşi ca tu să mă însoţeşti, răspunse el. Ai urmărit toată campa-

nia. De ce să nu mergi până la capăt şi să nu asişti la execuţie? încheie el cu un surâs trist.

O oră mai târziu, se aflau din nou în centrul bătăliei, în mijlocul mulţimii de agenţi electorali şi al susţinătorilor care se aflau pe baricade de la orele şapte dimineaţa.

La ora opt seara, centrele de votare se închiseră şi Tania îl urmă pe Adrien la Primărie ca să aştepte acolo rezultatele. Nişte camioane aduceau urnele într-o forfotă fără încetare, şi, în spatele uşilor închise, începuse deja desfacerea urnelor. Adrien părea că uitase de frământarea sa în aceste ultime ore. Aşezat pe un scaun, nu departe de ea, cu braţele încrucişate, el părea aproape destins. Doar expresia hotărâtă a chipului lui arăta că se pregătea deja să înfrunte verdictul.

Întorcându-şi capul, zări că ea îl priveşte cu atenţie şi îşi apropie scaunul de al ei. Timp de o clipă, au fost deplin izolaţi de restul lumii.

Tremurătoare, Tania aştepta ceva ce nu se poate defini... Dar acest ceva a fost banal, groaznic de banal:

– Pari obosită, Tania. Vrei să mă duc să-ţi aduc un coniac?

– Nu, mulţumesc.

Ea avea impresia că se îneca în albastrul ochilor lui şi nu mai ştia cum să scape de senzaţia aceasta, şi nici ce să spună.

– În cât timp crezi că vor fi anunţate rezultatele?

– Oh, nu va dura prea mult. Practic au existat abţineri, şi cred că...

El se ridică brusc zărind-o pe Diane care îşi croia drum prin mulţime către el.

– Bună, Adrien, spuse cu un zâmbet palid. Voiam să-ţi urez noroc.

– Sunt bucuros să te văd şi să pot să-ţi mulţumesc. Ai muncit pe brânci pe toată durata acestei campanii electorale.

Se priveau cu o anumită jenă şi se simţiră uşuraţi când Tania li se alătură.

– Ah, Diane! Îmi închipuiam că veţi veni!

– Voiam să fiu aici mai devreme, dar am pierdut un tren şi a trebuit să am răbdare încă o oră.

– Va să zică ai plecat... zise Adrien.

– Nu crezi că era timpul? întrebă Diane.

Discretă, Tania se îndepărtă. În faţa eşecului tentativelor ei de a-i uni pe Roger şi Diane, ea se aştepta acum ca logodnica să se întoarcă la Adrien. Nu-i era greu

să-şi închipuie ce ar însemna căsătoria lor: nici pasionată, nici nefericită, aşa cum poate şi-o doreau amândoi în sinea lor. Peste câteva luni, ei vor fi uitat până şi amintirea mea, îşi spuse ea plictisită.

În timpul acesta, Diane era destul de stânjenită că se afla singură cu fostul ei logodnic.

Adrien rupse tăcerea şi spuse cu multă amabilitate:

– Dacă vreodată ai nevoie de sfaturi sau de bani, ai să mi-o spui, nu-i aşa? Este adevărat, în privinţa sfaturilor, nu cred că mi se poate acorda încredere! Viaţa mea este un complet fiasco.

– Nu spune prostii. Nu ţi se poate reproşa divorţul şi...

– Mă refer mai ales la ceea ce s-a întâmplat în ultimele luni.

– Ai procedat după cum ţi-a dictat conştiinţa.

– Şi am făcut să sufere două fiinţe...

– Nu, Adrien, nu şi pe mine! Inutil să te prefaci în privinţa mea.

– Dacă tatăl tău nu s-ar fi ţinut mereu de capul meu spunându-mi că sunt soţul ideal, poate ţi-ai fi descoperit adevăratele sentimente de mult.

— Nu cred că asta ar fi schimbat mare lucru. Mi-a trebuit foarte mult timp ca să mă maturizez...

— Şi acum?

— Nu ştiu. Nu mai ştiu. O să vedem... Şi tu, Adrien? Ai s-o laşi pe Tania să plece?

— Eram hotărât să fac orice pentru a o recuceri, spuse el dând în vileag gândurile sale intime, dar mă întreb acum dacă n-ar fi mai fericită fără mine...

— Cu siguranţă că nu. Sunt sigură că te iubeşte.

Ea îşi aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Trebuie să plec, altfel pierd ultimul tren. Vrei să-i spui tu la revedere Taniei din partea mea?

— De ce n-ai rămâne peste noapte la noi?

— Mai bine nu. Dacă tata ar afla, ar putea vedea în asta un semn de căinţă din partea mea!

Aproape regreta că nu a acceptat invitaţia lui Adrien când se pomeni în stradă sub ploaia torenţială. Se poticnea pe tocurile ei înalte pe caldarâmul alunecos şi călca în băltoace. Nu avea nimic cu care să se apere de ploaie, şi curând, părul ei şiroind de apă i se lipi de frunte. Ploaia

care îi lovea obrazul se amesteca cu lacrimile pe care nu reuşea să şi le stăpânească.

Se îndreptă spre Primărie, cu speranţa să-l întâlnească pe Roger, cât şi pe Adrien. Dar funcţionarul o anunţă că domnul Paulton avea intenţia să rămână la sediul său până la anunţarea rezultatelor. Trebuia deci să renunţe să-l vadă. De altfel, cu ce s-ar fi ales dintr-o nouă confruntare? Cu o declaraţie de dragoste? Nu zău! Dacă ar fi dorit s-o facă ar fi avut această posibilitate. Din partea ei, îşi călcase pe inimă până-ntratât încât îi ceruse femeii de serviciu să-i înmâneze lui Paulton adresa şi numărul ei de telefon pentru cazul în care ar chema-o în absenţa ei. Dar nu primise nici un semn de la el. În zadar încerca să se convingă că n-o sunase fiind prins de vârtejul ultimelor zile înainte de scrutin, ea nu se lăsa amăgită de iluzii. Dacă ar fi iubit-o, nimic n-ar fi putut să-l împiedice s-o sune ca să-i spună că era fericit de hotărârea ei.

Se opri o clipă, ca să se şteargă la ochi de apa care o orbea, şi îşi dădu seama că rătăcise drumul.

În loc să ajungă la gară, întâmplarea sau Providenţa o conduse în faţa sediului lui Roger. Geamurile imobilului erau aco-

perite de afişe enorme care îl reprezentau. Faptul că l-a văzut dinaintea ei, atât de aproape, chiar şi pe afiş, îi produse un asemenea şoc, încât inima ei începu să bată nebuneşte. Atunci, un elan irezistibil o împinse să pătrundă în clădire.

Sala în care tocmai intra era înţesată de lume, şi atmosfera irespirabilă. Cu dezagreabila impresie de a fi ţinta atenţiei generale, ea căuta în mulţime pe singurul bărbat care o interesa. Dar Roger nu se zărea deloc şi Diane vru să plece, când...

— Diane, ce faci aici?

El apăru în preajma ei fără ca ea să-l fi văzut apropiindu-se. De la lumina neonului, culoarea obrazului lui părea verzuie, şi părul lui strălucea mai tare ca niciodată. Avea chipul adânc brăzdat şi ochii roşii de oboseală.

Văzându-l în starea asta, inima Dianei se topi de tandreţe şi iubire.

— Ce vrei? repetă el pe un ton sever.

— Să... să te întâlnesc înainte ca... să se anunţe rezultatele, se bâlbâi ea.

Pentru prima oară în viaţa ei, avea impresia că nu este deloc stăpână pe situaţie. La rândul său, Roger o privea cu un aer iritat. Dumnezeule, de ce era nevoie ca ea să aleagă seara aceasta, şi

așa destul de istovitoare, pentru a veni să-l supună la o probă suplimentară? Simpla ei apariție stârnea în el un noian de senzații pe care ar fi preferat să le uite: vigoarea corpului ei suplu, fraged și parfumat, gingășia mătăsoasă a pielii, căldura buzelor ei... Ce-l găsise oare să-i trimită flori... și mai ales să spere la o reacție din partea ei?

Hotărât să nu-și trădeze sentimentele — regretase destul că a făcut-o când ea dispăruse o noapte întreagă — el reluă pe un ton neutru:

— E drăguț din partea ta că ai venit să-mi urezi noroc, Diane. Sau poate ai venit să te înduioșezi de soarta mea, în cazul în care voi pierde?

— Tu, îți dorești milă de la mine?

— Nu, nu vreau nimic de la tine.

Cineva îl strigă din celălalt capăt al sălii. El își întoarse capul, și Diane profită de asta pentru a pleca.

Dar ea greși ușa și se pomeni într-un culoar întunecos. Câteva secunde se sprijini de perete, încercând să-și recapete sângele rece și blestemându-și slăbiciunea care o împinsese să intre în sediu. Sperase nebunește că, dacă va face primul pas, Roger o iubea îndeajuns ca să-l facă pe următorul. Ei bine, acum era limpede, și

ea se porni cu hotărâre în căutarea ieşirii. Deschise o uşă în stânga sa. Era cantina. În spatele unei tejghele pe care se găsea un enorm samovar şi stive de cești şi farfurioare, o femeie fără vârstă ştergea abătută nişte farfurii şi ridică un chip mirat.

— Aţi putea să-mi indicaţi unde este ieşirea, vă rog...

— Am să te conduc eu într-acolo, se auzi vocea lui Roger în spatele ei.

Luându-i braţul, o purtă din nou de-a lungul coridorului, deschise o uşă şi o împinse fără menajamente într-un birou gol. Aici, sub lumina becului ce atârna de tavan, o văzu mai bine, şi inima lui se strânse. Era de nerecunoscut, cu ochii umflaţi de plâns şi cu obrajii mânjiţi de urme de rimel. Din părul ei lipit de tâmple se scurgeau picături de apă. Dar pe chipul acesta răvăşit, gura ei cu buze moi şi tremurătoare îi păru mai înduioşătoare şi mai de dorit ca niciodată.

Ea tremura sub privirea lui şi îşi strânse mai tare în jurul ei impermeabilul ud.

— Eşti udă până la piele!

— Lasă, că nu mă topesc!

— Mereu eşti la fel de sigură pe tine?

Zărindu-i chipul deznădăjduit, îi veni greu să reziste propriei dorinţe de a o consola.

– Nu cred că tatăl tău ar aproba această vizită! Dar îl luase gura pe dinainte, şi se căi. Îţi cer iertare. Nu asta am vrut să spun. Te afli aici, şi îţi sunt foarte recunoscător.

Ea privea în jurul ei ca o vietate hărţuită.

– Parcă trebuia să-mi arăţi ieşirea?

– Ţii neapărat?

– Şi dacă aş spune că nu?

– Ei bine, uite ce-am să fac, spuse el atrăgând-o în braţele sale.

Până acum, Roger nu-şi manifestase faţă de Diane decât mânia sau dorinţa. Dar în seara asta, simţind acest corp cum freamătă lipit de al său, nu a putut să mai reziste. Copleşit de violenţa sentimentelor sale, el îi mărturisi cât de mult ar dori să fie împreună. Fără ea, victoria lui nu ar avea nici un sens. Nimic nu conta mai mult pentru el decât dragostea ei...

– Nu va fi uşor pentru noi, îi şopti la ureche. Va trebui să mă lupt ca să fii a mea.

– Sunt a ta deja, Roger. Mi-am părăsit casa şi voi fi a ta când vei dori.

– Nu, spuse el, nu aşa. Vreau să vii la mine cu fruntea sus, fără să te ascunzi.

Pentru asta va trebui să te întorci acasă la tatăl tău.

— Nu îţi este teamă că mă va face să-mi schimb părerea?

Drept singur răspuns o strânse şi mai tare în braţe şi îşi strivi buzele de ale ei. Dorinţa îi făcu să se clatine.

— Viitorul este al nostru, murmură el cu o voce răguşită. De vreme ce mă iubeşti, nu-mi este teamă de nimeni.

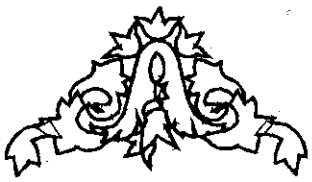

CAPITOLUL XIV

Când Tania privi din nou spre locul unde se afla Adrien, văzu că Diane plecase, şi că, aşa cum îl ştia dintotdeauna amabil şi rezervat, el era pe punctul de a intra în vorbă cu primarul.

Dându-şi seama că nu o vedea, ea putu să contemple pe îndelete silueta lui înaltă şi zveltă. Slăbise, de când sosie ea la *Stejăriş*. Fără îndoială asta se datorase tensiunii din ultimele luni.

O ultimă dată, Tania îl privi pe acest om pe care toţi cei ce intrau în contact cu el îl considerau enigmatic, şi se gândi că ea, Tania, nu întâmpinase nici o greutate să-l înţeleagă. Chiar la optsprezece ani, ea ghicise imediat că această rezervă ascundea o anumită timiditate şi nu era decât un fragil obstacol pe care iubirea l-a risipit curând.

Nu, ea n-ar putea să suporte să-l întâlnească iarăşi, să-i spună banalităţi acestui om care fusese totul pentru ea. Părăsi sala arhiplină. Afară ploua cu găleata, şi ea aşteptă o clipă pe treptele Primăriei ca aversa să se potolească. Apoi ieşi. După ce rătăci fără rost pe străzile oraşului, ea se gândi dintr-odată la Roger şi se îndreptă imediat spre cartierul lui general. Cum de nu s-a gândit mai devreme la acela a cărui prietenie a ştiut să atenueze tristeţea acestor prime luni de exil? Nu se cuvenea ca ea să se ducă astăzi să-l vadă pentru a-i ura noroc, chiar dacă el îşi închipuia că în adâncul inimii sale, ea dorea victoria adversarului său?

Ploaia începuse să cadă din nou, de data asta torenţial. În clipa în care Tania ajungea în dreptul sediului, o mulţime de oameni ieşea de acolo.

— Tania, exclamă Diane zărind-o. Ce faceţi aici?

— Era atât de cald la Primărie! spuse ea trecându-şi mâna cu un gest obosit peste frunte. Şi nu mai puteam să suport aşteptarea asta, teama asta...

— Nu vă simţiţi bine? întrebă tânăra fată cu solicitudine.

— Îmi este bine, mulţumesc. Roger este aici?

— Tocmai l-aţi pierdut. A plecat deja la Primărie.

Tania începu să tremure văzând expresia de triumf zugrăvită pe chipul Dianei.

— Oare... vreţi să spuneţi... a fost ales?

— Da, Tania, spuse ea punându-şi mâna pe umărul ei cu compasiune. L-a întrecut la mustaţă... numai cu opt voturi.

— Oh, Dumnezeule! Bietul Adrien!

— Dacă vă reîntoarceţi acolo, să mergem împreună, propuse Diane.

— Nu, nu vreau! Este cu neputinţă! strigă ea îndepărtându-se în grabă.

Nu încetini decât atunci când nu mai fu zărită. Era vina ei dacă Adrien pierduse, îşi spunea ea cu disperare. Merita s-o blameze. Nu-i mai rămânea decât să-şi ţină promisiunea pe care ea o făcuse şi să părăsească imediat *Stejărişul.*

Nepăsătoare la ploaia care şiroia, ea se grăbi către o staţie de taxi. Douăzeci de minute mai târziu se afla la conac. Casa părea pustie. Fără îndoială, servitorii care se aflau în încăperea destinată lor se pregăteau să privească la televizor. Cât despre ceilalţi membri ai familiei, ei trebuiseră să i se alăture lui Adrien la Pri-

mărie pentru anunţarea rezultatelor. Surâse amar. De o parte familia Chesterton. De cealaltă, ea, străină. Singură. Mereu singură.

Trecuse de miezul nopţii când Adrien reveni la *Stejăriş* împreună cu familia. Cu dezgust, intră în salon unde fusese pregătită o gustare. Îţi turnă la repezeală whisky într-un pahar pe care-l bău dintr-o înghiţitură şi se înapoie în bibliotecă, aşteptând s-o găsească acolo pe Tania. Încăperea era pustie şi se reîntoarse în salon.

– Nimeni n-a văzut-o pe Tania? întrebă el părând a nu se adresa în mod precis cuiva.

– Probabil că a urcat să se culce, răspunse doamna Chesterton. Era cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut. Trebuie că se simte atât de vinovată încât...

– Nu are nimic să-şi reproşeze! interveni cu brutalitate Adrien. Nu este cu nimic răspunzătoare de eşecul meu! Poate m-a făcut să pierd câteva voturi la început, când s-a aflat cine era. Dar mi-a adus mult mai multe îndată ce a participat la campania mea. A fost îndrăgită imediat. Şi-au dat seama că e mereu pregătită să asculte pe fiecare cu amabilitate, că i se puteau adresa cu încredere!

– Dar ş-ar zice că o iubeşti, zău! zise doamna Chesterton cu o atitudine orgolioasă.

– Sunt bucuros că în sfârşit v-aţi dat seama de asta. Uluirea o ţintui pe loc pe mama lui. Apoi privirea ei întunecată se aşternu asupra lui Betty:

– Tu ştiai de asta, fără îndoială?

– Desigur, mamă, şi consider că este lucrul cel mai minunat. Tania este o fată adorabilă.

Fără să aştepte sfârşitul discuţiei, Adrien se urcase la primul etaj. Se oprise în faţa uşii Taniei, ezitase înainte să bată, dar, auzind ceasul cu pendulă de la intrare sunând ora unu, îşi lăsă mâna în jos. Era într-adevăr prea târziu pentru a o deranja... Şi apoi... ce mai contau câteva ore...

A doua zi, se afla jos încă de la ora şapte şi jumătate, învârtindu-se ca un leu în cuşcă. Bătu de ora opt, apoi de opt şi jumătate. Tania nu coborâse încă. Posac, se înapoie în sufragerie unde bău o ceaşcă de cafea şi ronţăi o felie de pâine prăjită cu unt. Tocmai îşi mai turna cafea, când camerista intră în goană fără să fi bătut la uşă.

– Scuzaţi-mă, domnule, ştiţi cumva unde se află doamna Adrien?

– Nu este în camera ei?

– Nu, domnule. Patul nu este desfăcut și dulapurile sunt pe jumătate goale.

– Ce? spuse Adrien care sări ca un nebun și urcă în goană scara.

Camerista spusese adevărul. Patul nu era desfăcut. În dulapuri, cu ușile întredeschise, se zăreau luxoasele rochii de seară suspendate pe umerașele lor. Dar majoritatea hainelor de purtare dispăruseră. Cu mișcări febrile Adrien scotoci încăperea în speranța de a găsi câteva rânduri scrise de ea. Dar Tania nu lăsase nimic.

Roger, își aminti el deodată. Da, cu siguranță că și-a găsit refugiul la el acasă. Cu mintea răvășită, cu inima zvâcnindu-i în piept, se năpusti cu mașina acasă la familia Paulton și bătu cu violență la ușă. Un băiețel ce semăna uimitor cu Roger veni să-i deschisă.

– Roger este acasă? întrebă la repezeală Adrien.

– Da. Sunteți domnul Chesterton, nu-i așa?

– Ce se petrece, Brian? întrebă o voce.

Zărindu-l pe Adrien, Roger tresări.

În fața acestui chip tulburat, el nu ezită o clipă și îl pofti să intre în biroul lui.

– Ce se întâmplă oare, Adrien?

— O caut pe Tania. Nu se află la voi?

— La noi?

— Credeam că... că poate s-a refugiat aici. Nu a dormit la *Stejăriş* şi îmbrăcămintea ei a dispărut...

— Noi nu am văzut-o...

— Oh, Dumnezeule! spuse Adrien cu o voce întretăiată. Trebuie să... să o regăsesc. Ea... o fi plecat ieri odată cu Diane?

— Diane n-a mai plecat, spuse Roger încurcat, vârându-şi mâinile în buzunare. A rămas aici. Ăă... eu... ne-am logodit, Diane şi eu, şi mama a insistat să rămână aici.

Nemaiştiind ce să spună, Adrien alunecă pe un scaun ascunzându-şi faţa în mâini.

— Unde poate să fie, oare? murmură el disperat.

— Destul de departe pe cât se pare, după părerea mea! lansă Roger fără să-şi piardă cumpătul. Aproape că mi-a dat de înţeles că va pleca îndată după alegeri. Când a aflat de eşecul tău, a hotărât fără îndoială să plece imediat.

— Cât de mult trebuie să mă deteste! spuse Adrien plin de amărăciune.

— Vrei să spui... cât de mult trebuie să te iubească! i-o întoarse Roger.

Adrien îşi înălţă capul.

– Cum?

– Doar n-o să spui că te îndoieşti de asta!

Roger ezită între exasperare şi compasiune. În cele din urmă, înclină spre compasiune.

– În fine, ascultă, bătrâne! Ea n-a încetat să te iubească! De ce crezi tu oare că acceptase să fie guvernanta copiilor surorii tale, şi să rămână în continuare, odată de identitatea ei fusese descoperită? Dacă ar fi fost cât de cât orgolioasă, te-ar fi dat naibii şi ar fi plecat. Ea a rămas pentru unicul motiv că te iubea. Şi dacă, acum, s-a refugiat, a făcut-o fără îndoială pentru că a renunţat să-ţi recâştige iubirea.

– E imposibil, spuse Adrien ridicându-se. De multe ori, am încercat s-o fac să-mi înţeleagă sentimentele, însă ea m-a respins de fiecare dată.

– Se temea probabil să nu-ţi închipui că vrea să profite de situaţie.

Roger nu se înşelase, gândi în sinea lui Adrien. Ideea aceasta îi dăduse târcoale adesea. Şi asemenea teamă ar fi înrăutăţit relaţiile lor.

– Îmi iubesc soţia, reluă el cu fermitate. Nu este vorba de oportunism, ci de a

începe o altă viaţă. Şi dacă era nevoie, o urmam până la capătul pământului.

— De ce nu i-ai spus-o?

— Nu doream să pară că o reţin aici doar pentru interesul meu. Trebuia să aştept sfârşitul acestei campanii electorale.

— Îţi înţeleg atitudinea, spuse Roger cu o clătinare de cap, dar asta nu ne va ajuta s-o regăsim.

Un zgomot al uşii îi făcu pe amândoi să întoarcă privirea. Roger se ridică dintr-odată şi merse spre Diane care intra, sigură pe sine, cu un chip zâmbitor.

— Presupun că Roger ţi-a spus noutatea? spuse ea îndreptându-se către Adrien.

El o contemplă o clipă, cu o privire lipsită de interes, apoi îşi reveni şi spuse schiţând un surâs:

— Da. Desigur. Felicitări. Sper... sunt sigur că o să fiţi fericiţi.

Bucuria Dianei se preschimbă în nelinişte văzând chipul descompus al lui Adrien.

— S-a întâmplat ceva cu Tania?

— Da. A plecat.

— Nu cred că va fi dificil s-o regăseşti.

— Nu sunt atât de sigur ca şi tine de asta, zise Roger. Va trebui anunţată poli-

ţia... asta dacă nu doreşti să eviţi publicitatea acestei afaceri personale, Adrien.

– Singurul lucru care mă interesează este s-o regăsesc. Prin orice mijloace. Dar va trebui să acţionez cu băgare de seamă. Altfel, ea ar putea să se ascundă atât de bine încât ar fi imposibil s-o regăsesc vreodată... Cuvintele acestea nu încetară să-l chinuiască pe Adrien de-a lungul zilelor, apoi al săptămânilor şi lunilor care urmară.

Ancheta dăduse la iveală că Tania luase efectiv ultimul tren din seara aceea spre Londra; că la gara Victoria, în ziua următoare, un hamal a văzut coborând din tren o femeie tânără care îi semăna şi care l-a întrebat unde se află cea mai apropiată staţie de metrou. De aici, urma ei se pierdea.

Ancheta a fost încredinţată unui detectiv particular. Acesta abandonă repede, şi Adrien trebui, cu profundă părere de rău, să se resemneze şi să facă apel la poliţie. Dar şi poliţia era neputincioasă, deoarece Adrien nu avea cum să dovedească că ar fi vorba de un act de violenţă sau de răpire. Părăsirea căminului conjugal nu cădea în sarcina poliţiei.

În disperare de cauză, Adrien își îndreptă atenția asupra diverselor organizații de refugiați. Pistele care i se indicaseră nu dădură nici un rezultat.

Pe măsură ce timpul trecea, el slăbea din ce în ce mai mult, trăsăturile sale deveniră aspre și tâmplele îi albiră. Surâsul lui apărea tot mai rar. Se înverșuna asupra muncii sale, sperând prin asta să-și afle liniștea, și sfârși prin a accepta să se prezinte într-o circumscripție în care un loc tocmai devenea vacant.

Sărbătorile de Crăciun au fost un supliciu pentru el. Nu se mai putea preface în privința asta. De aceea, în ziua următoare, plecă în munții Alpi la schi, gândind să petreacă acolo vreo cincisprezece zile și să se destindă. Zadarnică speranță. După o săptămână, preferă să se întoarcă acasă, să-și regăsească atmosfera familiară, chiar dacă acasă la el totul îi amintea de Tania. Tania! O simțea înlăuntrul său ca pe o durere vie pe care nimic n-o putea potoli.

Din fericire, se afla singur acum la conac. Mama lui se instalase într-o căsuță rustică din apropiere și se dedică unor ocupații ca să-și mai omoare timpul. Cât despre Betty, ea radia de fericire că se afla la casa ei, la *Mestecăniș*.

– Am în sfârşit impresia că mă simt în largul meu, spuse ea într-o zi pe la mijlocul lui martie şi că duc viaţa de familie la care râvneam. N-o să uit că lucrul acesta i-l datorez Taniei.

De abia pronunţase aceste cuvinte că pe dată avu un aer consternat la gândul că ar fi putut să-l facă pe fratele ei să sufere. Dar Adrien o linişti pe dată.

– Nu te sfii să-mi vorbeşti de ea!

– Te gândeşti adesea la ea, nu-i aşa?

– Doar la ea îmi este gândul.

– Bietul Adrien, suspină Betty.

– E numai vina mea, spuse el ridicând din umeri.

– Şi dacă n-o mai întâlneşti niciodată?

– Nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. Deocamdată nu mi-am pierdut speranţa.

Această speranţă era justificată, întrucât, trei zile mai târziu, primi un telefon de la avocatul său care îl anunţa că avea veşti de la Tania.

– Mi-a scris ieri, îngrijorată de ideea că dumneavoastră aţi întâmpina greutăţi în a pune capăt căsătoriei cu ea şi mă întreba dacă avea ceva acte de semnat.

– Atunci, aveţi adresa ei! strigă Adrien, dintr-odată nebun de fericire. Unde se află?

— Nu pot să vă spun. Mi-a scris cu titlu strict confidențial.

— Și dumneavoastră pretindeți că sunteți avocatul meu! spuse el mânios. Dar este vorba de soția mea, înțelegeți, de soția mea!

— Sunt perfect conștient de situație, replică domnul Truscott cu severitate.

— Atunci, dați-mi adresa ei.

Se așternu o liniște deplină la celălalt capăt al firului.

— Ascultați-mă bine, maestre, zise Adrien pe un ton insistent. Știți că îmi caut soția de luni de zile... nu pentru definitivarea divorțului ci pentru a ne relua viața împreună. Dacă mă împiedicați să o revăd, vă puneți sub incidența legii. Clar. V-ați gândit la asta?

— Nu este în întregime exact, domnule, dar eu înțeleg punctul dumneavoastră de vedere.

Din nou, tăcere îndelungată, întreruptă de paraziții care se auzeau pe linia telefonică.

— Cred, reluă în sfârșit avocatul ezitând, că nu trădez secretul profesional dacă vă spun că doamna Chesterton se află în Insulele Scilly.

— Ce naiba face ea acolo?

– Nu știu. Am priceput că se află acolo de câtăva vreme.

– Înțeleg. Mulțumesc de ajutor, maestre. Nu voi uita. O oră mai târziu Adrien se afla în drum spre Insulele Scilly.

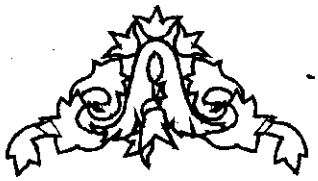

CAPITOLUL XV

Motorul micului avion torcea liniştit pe cerul de un albastru intens.

Arzând de nerăbdare, Adrien regreta că nu a putut închiria un avion mai rapid. Cu viteza asta, n-ar ateriza înainte de cel puţin o oră şi ceva de zbor.

Numai Diane, pe care el o întâlnise la gară şi cu care călătorise împreună până la Londra, era la curent cu acest voiaj.

— Tu ai ştiut ceva în legătură cu Tania? întrebase el, ghicind de cum o privi că îi ascundea ceva.

— Am avut cel puţin un capăt de fir, răspunse ea cu o bucurie reţinută. Doresc din toată inima să reuşeşti în căutările tale.

— Nu este nevoie să te întreb dacă îţi merge bine. Se vede că radiezi de fericire.

— Da, sunt foarte, foarte fericită. Şi azi mai mult ca oricând. De curând, tata a acceptat să-l primească pe Roger.

– Eram sigur de asta. Adu-ţi aminte. Ţi-am spus eu că, dacă el nu va juca de bucurie la nunta voastră, o să joace la botez...

– N-ai nimerit-o prea bine... mărturisi ea roşind. Mai sunt opt luni până atunci... N-am spus-o încă la nimeni...

Se despărţiră la Londra, unde Diane locuia acum şi Adrien se îndreptă spre aeroport.

Orele după-amiezii erau deja înaintate când ajunse la Hugh Town, capitala insulei Sainte-Marie, cea mai importantă dintre Insulele Scilly. Era atât de cald pe străzi încât îşi scoase vesta înainte de a-şi începe căutările. Absenţa oricărei circulaţii a automobilelor făcea liniştea să pară aproape apăsătoare.

Admiţând că Tania ar fi ales acest loc pentru a se ascunde, ce-ar fi făcut când ajungea aici? Să caute unde să locuiască, desigur. Dar, imediat, problema se complica, deoarece erau atâtea pensiuni pe insulă încât era imposibil să le vizitezi pe toate. Apoi, după ce a găsit un adăpost, ar fi trebuit cu siguranţă să caute de lucru. Aici, situaţia putea fi privită cu mai mult optimism, aria cercetărilor restrângându-se.

În timp ce medita astfel, Adrien ajunse în centrul oraşului. Însetat, intră într-o

cafenea. Chelneriţa avea tenul ars de soare ca toţi locuitorii de pe insulă şi ochii de aceeaşi culoare gri-bleu ca apa care îi înconjura.

— Vă aflaţi aici în vacanţă, domnule? întrebă ea aşezând dinaintea lui citronada pe care o comandasė.

— Nu, eu...

După o uşoară ezitare, se destăinui:

— De fapt, îmi caut soţia. Ne-am certat, şi ea a dispărut.

Chelneriţa a avut o privire compătimitoare.

— Când s-a întâmplat asta?

— Anul trecut în noiembrie. Dar nu ştiu când a sosit aici.

— Aţi făcut turul hotelurilor?

— Inutil. Nu avea destui bani asupra ei. Sunt convins că a fost nevoită să caute de lucru.

— Atunci, negreşit, a fost îndrumată la mama Regan. Nimic nu-i scapă femeii acesteia. Ştie mereu când e de lucru pe undeva.

— Aţi putea să-mi indicaţi unde locuieşte? întrebă Adrien în timp ce plătea consumaţia.

— Am să vă conduc eu însămi, spuse chelneriţa care-l îndreptă, câţiva metri în josul străzii, până în dreptul unei mici băcănii aflată într-un imobil vechi.

Aici, în spatele tejghelei supraîncărcate cu cutii de detergenţi şi cu pachete de tăieţei, trona domna Regan, o bătrânică cu păr alb şi ochii pătrunzători.

– Domnul acesta îşi caută soţia, spuse chelneriţa care nu-l părăsise pe Adrien. Este o străină, şi dânsul crede că a trebuit să-şi caute de lucru.

– Sunt atâţia străini care trec pe aici în căutarea unei slujbe, ştiţi! zise doamna Regan ridicând ochii spre tavan.

– Are părul blond, pe care-l poartă împletit în cozi în jurul capului, preciză cu timiditate Adrien.

– De ce nu mi-aţi spus mai devreme? Bineînţeles că-mi amintesc de acea încântătoare tânără. Păr auriu ca acela, nu se întâmplă să vezi în fiecare zi!

– Ştiţi unde este? întrebă Adrien.

– Nu prea. Îmi amintesc că i-am dat două adrese. Cea a unei pensiuni nu prea departe de port, unde era nevoie de o cameristă... Dar nu cred să se fi dus acolo. Astfel aş fi întâlnit-o în oraş.

– Şi cealaltă? zise Adrien care îşi stăpânea cu greu nerăbdarea.

– Este a unui horticultor care locuieşte pe celălalt versant al insulei. Cam la jumătate de oră de mers pe jos. Proprie-

tatea se cheamă Mayfield. Nu m-ar mira să fie acolo. Ar trebui să vă duceţi să vedeţi.

După ce a mulţumit călduros celor două femei, Adrien plecă imediat. Drumul se întindea de-a lungul unei faleze abrupte de care se spărgeau valurile Atlanticului. În depărtare se zărea farul de pe promontoriul Pennins care se înălţa sinistru şi singuratic. De cealaltă parte a drumului, nu erau decât cactuşi, aloe şi smochini din Africa de Nord. La vederea acestei vegetaţii tropicale, abia se putea crede că Anglia se afla atât de aproape.

El atinse culmea cea mai înaltă a insulei, apoi începu să coboare din nou. După ce coti pe lângă un pâlc de arbori, se trezi deîndată în faţa unui peisaj feeric.

La picioarele sale se desfăşura un imens covor multicolor de flori strălucitoare, ţâşnite din pământ, asemeni unui curcubeu, o adevărată paletă de culori care ar fi încântat privirea unui pictor.

După ce a împins o poartă şi a mers câteva sute de metri în mijlocul unei puzderii de flori roşii şi galbene, el zări nişte sere. Fără îndoială, se afla chiar la Mayfield şi, dacă norocul continua să-i surâdă, o va întâlni curând pe Tania... Ce îi va spune el? Respira cu greutate, şi fruntea îi şiroia. Cu nervozitate, îşi slăbi

nodul de la cravată. Mireasma dulceagă şi îmbătătoare a acestor mii de corole aproape că îl făcea să leşine acum când era atât de aproape să-şi atingă scopul!

Îşi reveni şi grăbi pasul. Deodată, se opri brusc. Tania îi apăru, ducând un maldăr enorm de lalele la fel de aurii ca şi părul ei aureolat de soare. Ea contempla florile cu o asemenea tandreţe încât ai fi crezut că este o mamă care îşi leagănă copilul. Lui Adrien i se puse un nod în gât. În clipa aceea, ar fi dat orice ca să vadă un copil în braţele soţiei sale, copilul său.

El îi murmură numele cu un glas scăzut. Ea nu avea cum să-l audă. Dar un instinct secret o făcu să ridice capul. Zărindu-l, ea păru că se clatină, apoi cu mersul ei gingaş, îşi continuă cu gravitate drumul.

Se opri la câţiva paşi de el. Briza uşoară se juca în pliseurile rochiei sale de culoare violet închis.

– M-ai găsit şi aici! Observ că n-ar fi trebuit să mă încred în avocatul tău.

– Mi-a spus doar că te afli în Insula Scilly. Şi asta, pentru că l-am ameninţat cu justiţia. De curând am ajuns la Sainte-Marie unde, printr-o minune, ţi-am dat de urmă imediat.

– Dar de ce ai venit aici?

Răspunsul era gata pregătit în inima lui Adrien, dar el nu se putea hotărî să-l formuleze. Să-i mărturisească, „pentru că te iubesc"? Şi dacă ea îi râdea în nas?

Tania rupse tăcerea.

— Trebuie să duc aceste flori. Dacă vrei să vii în seră, vom putea discuta.

— Să discutăm?

— Despre viitor. Chiar asta te preocupă, nu?

O urmă fără să spună o vorbă în sera în care domnea o căldură umedă. După ce a aşezat florile culese pe o masă, ea îi făcu semn să se aşeze pe un scaun cu picioarele strâmbe.

— Nu este prea confortabil, dar n-am nimic altceva să-ţi ofer.

— Nu, mulţumesc. Nu doresc să mă aşez, spuse el, cu o expresie rătăcită.

Sudoarea îi şiroia pe faţă.

— Ce ai, Adrien? De ce mă priveşti de parcă aş fi o fantomă?

— Te caut de atâta vreme şi nu pot să cred că eşti tu. Am impresia că ai să dispari în văzduh...

— Sunt la fel de adevărată ca florile pe care le vezi aici, pe masă.

— Dar florile astea sunt culese pentru a fi expediate în cele patru zări ale lumii,

spuse el cu o voce sacadată şi dacă pleci, eu... eu...

Sângele rece îl părăsi subit şi cuvintele se îngrămădiră pe buze fără ca el să le poată reţine.

– Îţi imaginezi infernul pe care l-am traversat după plecarea ta? Am încercat să te regăsesc, am sperat cu înverşunare. Şi în dimineaţa asta, după ce Truscott m-a anunţat că primise veşti de la tine, am venit aici fără să preget o clipă.

– Erai atât de neliniştit? întrebă ea cu o voce ironică.

– Cum poţi să te îndoieşti de asta?

El îi privi atent chipul. Roger se înşelase oare când îi afirma că ea îl mai iubea încă? Nu se arătase prea plăcut surprinsă de venirea lui. Primirea Taniei era la fel de lipsită de căldură ca aceea a lui Adrien, în seara sosirii ei la *Stejăriş*...

– Nu trebuia să-ţi dai osteneala să vii până aici. Am fi putut regla totul prin intermediul lui Truscott.

– Nu am venit aici pentru a-ţi cere să desfaci căsătoria noastră, ci, din contră, pentru a te implora să ne reluăm viaţa împreună.

– Nu, mulţumesc.

Era clar şi definitiv precum lama unei ghilotine, şi, din cauza şocului, Adrien nu

mai știu ce să spună. Unde era oare iubirea pe care o simțiseră unul pentru celălalt? Sentimentul acela atât de minunat și intens care îi legase atât de strâns?

Simți că se clatină pe marginea unei prăpăstii și abia reuși să articuleze cu o voce răgușită:

— În cazul acesta, nu mai avem nimic să ne spunem...

— Nimic. Regret că ți-ai pierdut timpul.

Ea îi întoarse spatele și începu să așeze florile în coșul lor de răchită.

Cu ochii strălucind de lacrimi reținute, Adrien se îndreptă către ușă și voi să apese pe clanță. Dar aceasta, ruginită, a rezistat. Împinse cu putere și ușa se deschise. Dar din cauza gestului brusc, își sfâșie degetul mare de la mână într-o așchie de metal ce depășea cadrul ușii. Se trase înapoi cu o exclamație de durere văzând sângele care-i țâșnea din rană.

— Te-ai rănit! strigă Tania repezindu-se să-i lege batista.

— Nu mă atinge! spuse el cu violență, înfășurându-și cu stângăcie batista în jurul degetului.

Ea se albi și se trase înapoi.

— Iartă-mă. Nu credeam că mă detești într-atât.

— Eu să te detest! Cum aș putea!

El o privea, în culmea durerii, şi deodată crezu că citeşte în ochii ei ceva care îi trezi o speranţă nebună.

– Tu nu ştii oare că te iubesc, Tania? Dacă nu pot suporta ca tu să mă atingi, este pentru că te doresc foarte mult!

– Tu mă doreşti? repetă ea.

– Este ironia soartei! Eu te-am respins când ai sosit la mine acasă, şi iată, acum, este rândul tău să o faci!

– Dar eu... eu nu ştiam. Eu nu... puteam să cred... Dar de ce nu mi-ai spus nimic când mă aflam la tine acasă?

– Ai fi putut să crezi că o făceam din interes... Am preferat să aştept ziua scrutinului... Prea târziu. Tu dispăruseşi.

– Dar credeam că vrei să fii din nou cu mine pentru că Diane te părăsise.

– Nu înţeleg, unde este legătura?

– Era simplu pentru tine că cauţi altă femeie...

– Dumnezeule! spuse el încet. Dar ce fel de individ mă considerai tu oare? Ştiu că m-am purtat îngrozitor, dar...

– Taci, te rog, spuse ea sprijinindu-şi mâinile pe pieptul lui Adrien. Nu vreau să te aud vorbindu-l de rău pe bărbatul pe care-l iubesc.

– Pe care îl iubeşti? repetă Adrien, cu privirea scânteind de o speranţă nebună.

– Pe care l-am iubit mereu și pe care îl voi iubi mereu, orice s-ar întâmpla.

– Oh, Tania, iubirea mea! murmură el cuprinzând-o în brațe și căutându-i buzele cu o aviditate nebună.

După o clipă se îndepărtă ușor de el și privi cu patimă chipul transfigurat al lui Adrien, șoptind:

– Ah! măcar de-aș fi putut înțelege prin ce ai trecut! Am irosit atâta timp...

– O să-l recâștigăm, spuse el strângând-o și mai tare la pieptul lui. El îi mângâia cu mișcări febrile umerii goi. Gurile lor se uniră ca și cum n-ar fi vrut să se mai despartă niciodată. El își reveni și spuse cu glas scăzut:

– Dacă vrei, putem să plecăm imediat. Avionul meu mă așteaptă la aeroport, gata să ne ducă...

– Unde?

– Unde vei dori tu, comoara mea. O să ne reluăm voiajul de nuntă întrerupt...

În asfințitul de soare, în mijlocul câmpurilor de flori ce răspândeau parfumurile lor îmbătătoare, se îmbrățișară cu tandrețe pentru fericirea în sfârșit regăsită.

– SFÂRȘIT –

Căsătoriţi la prima tinereţe, Adrien şi Tania se despart datorită unor împrejurări ce nu depind de ei.

După 8 ani, Adrien este anunţat că Tania a cerut divorţul, moment în care hotărăşte să se logodească. Diane acceptă logodna dar... apare şi Tania.

Din nou, el se aplecă şi o sărută pe gură. Văzând că ea nu se mai zbătea, o slăbi uşor din strânsoare. Îi strecură o mână în jurul taliei, în timp ce cu cealaltă îi mângâia sânii. Ea tremura, dar nu din cauza repulsiei... Corpul ei nu-i mai aparţinea. Pe măsură ce dorinţa lor reciprocă se aprindea, sărutările lor deveneau mai insistente.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-11-6

LEI **1600**